

Orijinal adı: SAS AUX CARAIBES

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
KARAİBLER'DE
TATİL**

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1986
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

TAY YAYINLARI

I. BOLUM

Hindistancevizi ağacı gövdesinden oyulma balıkçı teknesi şafağın aydınlığında yavaş yavaş denize açılıyordu, içindeki iki zencinin tembelliği, kürek çekişlerinden hemen anlaşılıyordu. Tropikal bölgelerde olduğu gibi burada da güneş doğduğu anda etrafı anında aydınlatıve-riyordu.

Teknenin önünde av peşinde koşan uçanbalıkların parıltısı tuhaf bir görünüm yaratıyordu.

Büyük Bahama adasının yeşilliği denizin mavisinden kumsalın oluşturduğu beyaz bir çizgiyle ayrılıyordu.

iki balıkçı sahilden bir mil kadar açıldıklarında küreklerini bıraktılar ve oyma teknenin kışına üç beygirlik paslı bir takma motor taktılar. Biri gömleğinin cebinden çıkardığı sigarayı yakarken diğeri tekneyi yönetmeye başladı. Her ikisi de sabahın erken saatinde ıstakoz avına çıkan düzinelerle Bahamalı balıkçıdan farksızdı.

On beş dakika sonra motoru durdurdular. Bulundukları yer koyun en sakin kısmıydı. Bu noktadan sonra, adayı çember gibi saran mercan kayalıkları başlardı. Istakoz bakımından burası çok zengindi.

Motorun durmuş olmasına rağmen tekne kendi hızıyla kayıyordu, ön tarafta bulunan yerli çıpa vazifesi gören ipe bağlı demir parçasını

Türkçesi:
E. BÜYÜKİNAL

Dizgi: Gümüş Reprodüksiyon/Film: Ruşen Grafik
iç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı Seçil Ofset

suya salladı. Su çok berraktı ve on metrelik dip net bir biçimde görülebiliyordu. Tekne iki balıkçının bıraktıkları işaretli noktada durdu. Bu, su üstünde yüzen kırmızı bir süngerdi. Öndeki yerli süngerin bağlı olduğu ipi çekmeye başladı.

Biraz sonra, satha kafes telinden yapılma metalik bir sandık çıktı. Sandığın içinde ıstakoz ve balıkların çevrelediği koyu renkli bir kütle vardı.

iki adam sandığı güçlkle teknenin üstüne çektiler. Sandığın boyu teknenin eninden fazlaydı. Adamlardan biri gözlerini ufukta gezdirdi. Çevrede onlardan başka kimse yoktu. Demir kafesten pis bir koku yayılıyordu. Motoru kullanan yerli kafesin bir yanını açtı. Şimdi, yosunların dolandığı kütle daha bir ortaya çıkmıştı: Bu sağı solu koparılmış ve şişmiş bir insan bedeniydi. Göğsünün büyük bir bölümü yoktu. Ciğerlere bağlanan soluk borusu farkediliyordu.

Yüzü dehşet vericiydi. Burnu ve gözleri yerinde yoktu. Giysi olarak üzerinde gömlek ve şorttan kalma parçalar vardı.

iki yerli son bir gayretle cesedi çekerek teknenin dibine uzattılar. Sonra tel kafesi tekrar suya bıraktılar.

Adamlardan biri cebinden çıkardığı kâğıda sarılı altın künye ile eski model Rolex saati cesedin sağ bileğine taktı, sonra arkadaşının yardımıyla cesedi kaldırarak tekrar suya attı.

Ceset bir iki metre kadar dibe gitti, sonra ağır ağır satha yükseldi. Yerlilerden yaşlı olanı motoru çalıştırdı ve tekneyi döndürerek sahilin yolunu tuttu. Yolda diğer balıkçılara rastladılar. Birazdan onlar da ıstakoz sepetlerim

kontrol edeceklerdi.

Güneş hayli yükselmiş ve sıcak daha şimdiden dayanılmaz olmuştu. En ufak bir esinti bile yoktu.

ilerde, mercan kayalıklarının bulunduğu noktada kuşlar birikmeye başlamıştı. Cesedin tam üzerinde uçuyorlardı. Adamlar o ana kadar hiç konuşmamışlar di.

Yaşlı olanı göge bakarak:

—Yeni ay çıkmadan önce müthiş bir kasırga olacak, dedi.

Diğeri başını sallayarak suya tükürdü.

—Olabilir.

Her ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı: Tekneyi kumsala çekmek ve akşama kadar bir gölgede uyumak.

Bu sıcakta daha fazla çalışılmazdı.

II. BÖLÜM

Bir pençesinde yıldırım, diğerinde zeytin dalı tutan Amerikan kartalıyla süslü kapı sert yüzlü bir askeri polis tarafından açıldı.

Prens Malko Linge, kendisini Washington' un uluslararası Dulles havalimanından alan resmi Cadillac'tan indi. Gelişini böylesine önemsediklerine göre, ona gerçekten ihtiyaçları olmalıydı. Genellikle CIA'ya havalimanı otobüsü ya da kendi arabasıyla gelirdi.

Binadan içeri girer girmez sivil bir memur tarafından karşılanıp asansöre götürüldü. Kabin hemen hareket etti.

Bürosunun kapısı önünde kendisini bekleyen William Clark, öğle yemeğinden sonra dinlenmeye çekilmiş bir timsah gibi gülümsüyordu. Görev için annesinin Kızıl Çin'e gitmesi gerekse, hiç düşünmeden gönderirdi.

—Buyrun dostum SAS, ben de sizi bekliyorum.

Malko, Planlama Bürosu'nun "Karaibler" şubesi müdürü William Clark'ın çalışma odasına girdiğinde, koltuklardan birinde oturan kır saçlı bir adamla karşılaştı.

William Clark hemen adamı tanıştırdı:

— Size Georges Martin'i tanıştırayım. Kendisi Şirket'in şifreleme bürosundandır...

Malko ile Georges Martin el sıkıştılar. Adam Malko'nun sık kıyafetine kıskanarak baktı.

William Clark Malko'nun önüne bir deste fotoğraf atarak aradaki soğukluğu yok etmeye çalıştı.

—Şunlara bir göz atın. Belleğinizin ne güçlü olduğunu bildiğim için bunları yanınıza almaya çağınızdan eminim.

Georges Martin saldırgan bir tavırla ekledi:

—Bütün bunların gizli kalacağını biliyorsunuz, değil mi?

Malko soruyu aynı sertlikle cevapladı:

—Başkalarına itimat etmiyorsanız, neden kendiniz bu işi üstlenmiyorsunuz?

Gözlerinin sarısı yeşile dönüşmüştü. Bu kötüye işaretti.

Georges Martin aksi bir ses tonuyla karşılık verdi:

—Ait olduğum bölüm bir eylem servisi değildir.

Adamın nedense Malko'yu çekemez bir hali vardı. Çalıştığı kısımda böyle züppe kılıklı kişilere pek rastlanmazdı.

—Dostumuz SAS şaka yapmak istedi, diye söze karıştı Clark.

Malko'yu gerçekten beğenirdi. CIA'da onun gibi soylu kim vardı?

Gerçi, çalışma yöntemi kendilerininkinden hayli farklıydı, ama inanılmaz belleği birçok güçlüğe anında çare bulurdu. Şiddetten hoşlanmadığı da bir gerçektir ve zaten CIA'nın alışılacık yöntemlerle çözemediği sorunları ona devretmesinin nedeni de buydu.

Malko fotoğrafları inceledikten sonra:

—Ne oldu beye? diye sordu.

—Kayboldu, dedi William Clark.

Malko şifreleme uzmanına döndü.

— Bu dostunuzu en son nerede görmüşler?.. Kamçatka'damı, Pekin'demi?..

— Karaibler'de Büyük Bahama adasının Freeport morgunda, karşılığını verdi suratsız Martin.

— Harika! dedi Malko. Bugüne kadar beni dünyanın dört bir yanına gönderdiniz. Şimdi de cehenneme göndermeye kalkıyorsunuz, ama benim ruh çağırma ile ya da ruhlarla hiçbir ilgim yok...

— Şakanın sırası değil, diye sözünü kesti. Gerçekten de Freeport morgunda Bernon Mitchell olarak belirlenen bir ceset var. Ama ceset uzun süre suda kalmış ve balıklar tarafından yenmiş. Yani, tanınmayacak durumda. Parmak izlerini bile almak mümkün olmadı. Cesedin Bernon Mitchell'e ait olduğunu kolundaki saat ile künyesinden çıkarıyoruz...

— Anlıyorum, dedi Malko... Bunun sizin Mitchell olduğundan emin değilsiniz...

— Evet, dedi iki adam.

— Peki, neden?

William Clark ses geçirmez odada sanki gizli mikrofonlar varmış gibi sesini iyice alçalttı.

— Bernon Mitchell Freeport'da hafta sonu tatili için Lucayan Oteli'ne inmişti...

Amerikalı takvime bir göz attı.

— Bugün temmuzun üçü. Yani adamın ortadan kayboluşu bir hafta oluyor. Uydu izleme merkezindeki işine 26 haziran pazartesi günü dönmesi gerekiyordu. Dönmeyince de Lucayan Oteli'ne telefon edilmiş... Bütün eşyalarını otelde bırakan Mitchell'i pazar akşamından sonra gören olmamış. Hemen yerel polise haber vermişler. Adamlar bütün uçak ve

gemi seferlerini kontrol etmişler. Sonunda, Mitchell geçen cuma bulunmuş. Sabah ava çıkan balıkçılar cesedini su yüzünde, adayı çevreleyen mercan kayalıkları civarında bulmuşlar... Oysa, Mitchell çok iyi bir yüzücü olarak biliniyor. Bu dalda madalyaları bile var. Sonra o civarda hiç akıntı yok. Oraya gelebilmesi için iki mil yüzmesi gerekirdi...

— Olabilir, dedi Malko. iyi yüzücü olduğu nu söyleyen siz değil misiniz?

William Clark başını salladı.

— Size bilmediğiniz bir hususu açıklayayım... Mitchell bir süre önce düşüp bir kaza geçirmiş. Zor yürüyormuş. Bu durumda o mesafeyi yüzmesi imkânsız...

— Anlıyorum, dedi Malko. Peki, ama onu orada kim ve ne nedenle öldürmüş olabilir. Bildiğim kadarıyla Büyük Bahama adası KGB'nin ilgi alanı içinde değildir...

Georges Martin bu alaycı konuşmaya aldırmadı. Aksine, sakın bir sesle:

— Bernon Mitchell denen bu çocuk genç yaşına rağmen müthiş bir matematikçiydi, diye açıkladı. Hükümetin, Deniz Kuvvetleri'nin ve Havacıların bütün şifreleri onun buluşuydu. Bu konuda her şeyi biliyordu. Her şeyi!..

— Hmm!

Georges Martin'in yüzü sapsarı kesilmişti.

— Bay Clark size güvendiğine göre, ben de şahsınıza açık kart veriyorum. Lütfen, bu olayı aydınlatın. Bu çocuk hayatımda tanıdığım en büyük dehaydı...

Sözünü bitirdikten sonra kalktı, Malko'nun elini sıktı ve Clark'ı selamlayarak odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz:

—Bu deli hikayesi de neyin nesi oluyor? diye sordu Malko.

Clark gülümsedi.

— Bu iş bizi de ilgilendirmese, canları cehenneme derdim. Şifreleme servisi elemanları kendi gölgelerinden bile kuşkulanır. Her şeyleri büyük gizlilik içindedir. Çalıştıkları bina iki sıra duvarla çevrilmiştir. Ayda on bin dolar verseler; orada çalışmam...

Malko fotoğrafları inceliyordu. Bernon Mitchell arkaya taralı açık renk saçları, düzgün yüz hatları, sempatik haliyle sevimli bir tipti. Fotoğraflardan birinde uzun boylu güzel bir kızla beraber görünüyordu.

—Bu adam gerçekten önemli mi? diye sordu Malko.

William Clark derin bir soluk aldı.

—Maalesef! Askeri alanda Pearl Harbor olayı ne derece ciddiye, haberalma alanında da bu iş o kadar ciddi. Yarattığı şifrelerin karşı tarafın eline geçmesi bir yana, adamlar onların şifrelerini bildiğimizi de öğrenmiş olabilirler. Yılların çabası bir anda boşa çıkabilir. Bilmem, sorunuza cevap verebildim mi?

Malko durumu anlıyordu.

—Peki, bu delikanlı Rusların eline geçmişse ne olur?

—Bunu düşünmek bile istemiyorum, dedi Amerikalı. Bizi çıkmazda bırakmak için oğlanı bir, iki yıl gizlerler...

Malko patronlarının korkusunu anlamaya başlıyordu.

—Tabii, bu varsayımların en kötümseri, öyle değil mi?

—Neyse ki öyle! dedi Amerikalı.

—Mitchell hakkında ne biliniyor?

— Her şey, dedi Amerikalı. Evli. Karısı Boston'un en iyi ailelerinden birinin kızı. Çocukları yok. Maryland'de, nefis bir villada yaşıyorlar. Oğlanın para sıkıntısı yok. Metresi yok. İçkisi, esrarı yok. Tehlikeli bir siyasi görüşü yok. Arkadaşlarına bakılırsa ortanın sağında... Annesi ve babası California'da yaşar. Evli bir kızkardeşi var... Bahama takım adalarına ilk kez gitmiş. Orada önemli bir uydu izleme istasyonumuz var. Mitchell'i özellikle istemişler. Askeri uydulara üç ayrı şifre hazırlayacakmış. İki aylık bir iş bu. MitchellFin karısı havanın sıcaklığım bahane ederek onunla gitmemiş... Uydu izleme istasyonu ormanın göbeğinde bulunuyor. Yapacak hiçbir şey yok yani. Personel hafta sonlarını Freeport'da geçirir. Las Vegas bile oranın yanında bir kilise gibi kalır... Bernon Mitchell de oraya inmiş ve hafta sonunu Lucayan'da geçirmeye karar vermiş...

Malko uzun boylu gencin fotoğrafına bir kez daha baktı.

Delikanlı basit bir kazaya uğramış da olabilirdi. Mitchell gibilerinin bile başına gelebilirdi böyle bir şey.

William Clark başını salladı.

—Acele etmeyin, henüz size her şeyi anlatmadım... Dün Nassau'daki adamımızdan bir haber aldık. Jack Harvey adında biri bu. Bize hayli yararı dokunmuştur. Lucayan'ın kumar hanesinde çalışan bir krupiyeye ilişki kurmuş. Adam CIA'yı ilgilendirecek bir haberi olduğunu ve bunu on bin dolara satmak istediğini söylemiş... Biliyorsunuz, Mitchell en son defa

Lucayan'da görülmüştü. Buna rastlantı da deseniz, garip bir rastlantı derim ben... Malko şaşkınlıkla Amerikalıyı süzdü.

—Bana Freeport'dan bir casus yuvasıymış gibi söz ediyorsunuz. Dost bir ülkeden, Miami'den uçakla yirmi dakikalık bir mesafede bulunuyor. Bahama takımadaları bildiğim kadarıyla henüz Fidel Castro'nun emrine girmedir.

Clark başını salladı.

—Bahama takımadaları hakkında fazla bir bilginiz yok. Orası yeni bir Havana olma yolunda. Bir metrekafe içindeki gangster sayısı, orkidelerden çok... Freeport Kumarhanesi'nin kime ait olduğunu biliyor musunuz?

—Hayır.

—Bert Minsky, adında birine aittir. İşlediği suçların listesini okumaya kalksam, soluk yetmezliğinden boğulurum. Adam Amerikalı. Hangi eyalette kaldıysa, hakkında en az yarım düzine tutuklama emri çıkarılmış. Nevada'da bile istenmeyen adam...

—Ama Bahama adalarının bir hükümeti var, değil mi?..

Clark gülümsedi.

—Ama ne hükümet ya! İçişleri bakanının adı Sir Frederic March'tır. Bu unvanı ona Kraliçe Elisabeth verdi. Karaibler'in en üçkâğıtçı adamıdır. Bert Minsky'nin de avukatlığını yapar. Kumarhane ruhsatını çıkartan da o zaten. Karşılığında bir milyon dolar aldı ve İsviçre'de bir bankaya yatırdı. Bütün sendikalar Minsky'ye bağlıdır. Mafya onun elindedir.

Malko kibarca öksürerek:

—Konudan biraz uzaklaşmadınız mı? dedi.

— Pek sayılmaz. Dost bilinen bir ülkede soruşturma yapmamız kolay olmalı, değil mi? Ama ne gezer! Bert Minsky denen o haydut ada polisini avcunun içine almış. Hepsini besliyor. Hükümet yoluyla harekete geçsek, karşımıza Sir Frederic March çıkıyor. Ona sorarsanız, Minsky gerçek bir beyefendi...

—Peki, bu gangsterlerin Bernon Mitchell'in kaybı oluşuyla ne ilgisi olabilir?

Clark elindeki sigarayı söndürdü.

—Dilerim hiçbir ilgisi yoktur. Ama yine de bu kayboluş garip.

—Kumar oynar mıydı?

—Bilindiği kadarıyla hayır.

—öyleyse neden korkuyorsunuz? Mafya'nın CIA ile dalaşacağına pek ihtimal vermiyorum.

—Ben veriyorum. Bize ya da karşı tarafa şantaj yapmaya kalkabilirler.

—Yeni Mitchell'i kaçırdılar mı?

—Buna da pek inanamıyorum. Bahama adalarında bile olsa, çok büyük bir suç bu. Özellikle de onun durumunda olan birini. Martin'in halini gördünüz. Elinde olsa, Deniz Kuvvetleri'ni oraya sevkedecek...

—Peki, ne yapacağız?

Amerikalı çaresizce kollarını yana açtı.

—Bunu bilsem, sizi oraya göndermezdim...

—Mitchell öyle ya da böyle özgürlüğü seçtiyse, bu süre içinde çoktan Pekin'e bile varmıştır. Hem de denizyoluyla...

—Bunu biliyorum. Ama basına da haberi vermem gerek. Şifre uzmanlarımızdan birinin boğulduğunu söyleyebilmem için Mitchell'in Moskova ya da Pekin'de bulunmadığından

emin olmalıyım...

—Neden FBI'dan yardım istemiyorsunuz?

—FBI ülke sınırları içinde çalışır. Bahama burnumuzun dibinde olmasına rağmen, bizim çalışma alanımıza giriyor.

—İşe nereden başlayacağım?

—Jack Harvey size orada yardımcı olur. Onunla sözünü ettiği krupiyeyi ziyarete gidin. Jack'e on bin dolar teslim edemem. Parayı alıp sıvılaşabilir...

—Beni şımartıyorsunuz...

— Hayattaysa Mitchell'i kurtarmamız gerek. Onun gibi dehalar bir elin parmakların dan az. Bu işi başarın, biz şifrelerimizi kurtaralım, siz de şatonuzu...

—Demek beni de düşündünüz bu arada.,.

—Niye olmasın.

— Ben bu görev için elli bin dolarla yetineceğim.

— Bu kadar acımasız olmayın. Alt tarafı sıradan bir casusun bile yapabileceği basit bir soruşturma... Benim ayda ne kazandığımı biliyor musunuz?..

— Elbette, ama sizin yatağınızda ölme şansınız benden daha fazla!

Clark omuz silk ti.

—Boşuna bir tartışma. Pekâlâ, size üç saat sonra kalkacak bir Delta Airlines uçağında birinci sınıf bilet alacağım. Miami'de inince Nassau'ya giden ilk uçağa atlayın, Panam'i tavsiye ederim. Havaalanına indiğinizde hemen Jack Harvey'i arayın. Numarası: 94131...

Malko kapıdan çıkmak üzereyken, Amerikalı engelledi.

— Sakın Jack Harvey'e para teslim etmeyin. Peşin aldığı paranın karşılığını vermeye alışık değildir.

Malko çeşitli güvenlik kontrollerinden geçtikten sonra kendini caddeye attı.

**

Irina Malsen, Stokholm Arlanda havalimanının terminali önünde duran taksiden soluk soluğa atladı. Hamallardan biri valizini alırken o da iskandinav Havayolları'nın bürosuna koştu.

—New York uçağında bir yer istiyorum lütfen.

Görevli yer hostesi, kadına gülümseyerek:

—Henüz vaktiniz var, dedi. Uçağınız bir saat sonra, 13'de kalkıyor ve 17.45'de New York'a iniyor.

Irina biletini uzattı ve her şey yirmi dakikada olup bitti. Genç kadın kalbi çarparak holde dolaşmaya başladı. Ancak uçağa bindiğinde kendini güven içinde hissedebilecekti. Bu kâbustan bir an önce kurtulmak istiyordu. Hoparlörden 921 sayılı sefer yolcularının uçağa davet edildiğini duydu.

Yarım saat kadar sonra, Irina Malsen başını uçağın lombozuna dayamış, altında kayıp giden manzarayı seyrediyordu. Uçağın on bir bin metrede bulunduğunu hayal etmek bile güçtü.

Irina'nın yanında oturan iriyarı sarışın Danimarkalı bir an olsun gözlerini genç kadından ayırmamıştı. Havalandıklarından bu yana, onunla ilişki kurmaya çabalıyordu. Irina uzun sarı saçları, kalkık burnu ve pürüzsüz teniyle bir lise öğrencisini andırıyordu.

Danimarkalı adam genç kadının ayakları dibinde duran mavi deriden makyaj çantasına bakarak içinden "bu bir manken olmalı" diye geçirdi.

Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken İrina başını öteki yana çevirdi. Emniyet kemerini çözdü ve koltuğunu yatırdı. Yanına yaklaşan kabin memuru:

— Yemekten önce içecek bir şey alır mıydınız, matmazel? dedi.

—Lütfen bir şampanya.

Kadehi geldiğinde dudaklarını şampanyaya değdirerek gözlerini yumdu. Yanındaki adamın gözleri hâlâ üzerindeydi. Adam kim olduğunu bir bilse, yerini değiştirirdi.

İrina'nın son sevgilisi NATO'lu albay Stokholm'de hapisteydi. Casuslukla suçlanıyordu. İrina'nın acelesi olmasa, onu orada ziyarete gidecekti. Çünkü KGB'nin Korzigs "Bürosu Şefi Albay Penkovski'nin ajanlarından 'biri olması, bunu gerektiriyordu. KGB'nin bu bölümü, güzel kadınlar aracılığıyla bilgi toplamakla görevliydi.

İrina bu göreve getirilmeden önce, Urallar' daki bir merkezde iki ay staj görmüştü. Orada özel doktorlardan erkeklere maksimum zevki nasıl verebileceğini öğrenmişti. Sonra psikolojik denemelere tabi tutulmuştu. Karşısına çıkardıkları birbirinden sevimsiz adama son derece aşıkmiş gibi davranmayı sergileyerek becerisini göstermişti.

En korkuncu kursu bitirme sınavıydı. Tek bir yatağın bulunduğu küçük bir odada, altmış yaşlarında pis mi pis, dilenci kılıklı iğrenç bir adamla yıllanmış aşığıymış gibi sevişmek

zorunda kalmıştı. Onu uyarmış ve hatta orgazma bile ulaştırmıştı.

İrina'nın kendine has özel tekniği, sınavı birincilikle kazanmasını sağlamıştı.

Fakat o, Rus servislerinin sıkıcı havasından kurtulmak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

İrina Almandı. On iki yaşında Dresde'de genç bir politikacıyla tanışmıştı. On üç yaşındayken yetişkin bir fahişe kadar erkek tanımıştı.

Sonra KGB tarafından Rusya'ya götürülmüştü. Orada yine o politikacıyla yaşamıştı, irina erkek değiştirdikçe yüzü inanılmaz bir masumiyete bürünüyordu. Birlikte olduğu her erkek, onun ikinci sevgilisi olduklarına inanırdı, Onları buna inandırmak irina için çok basitti...

KGB'nin gösterdiği fotoğraflara göre sevgililerini seçer ve pençesine geçirirdi. Onları kontrol etmek elindeydi. Çeşitli özel ilaçlarla onları ya uyarır, ya da sakinleştirirdi. Bu ilaçların yanısıra, yararını çok gördüğü bir kaçda altın iğnesi vardı. Ruslar aşk alanında akupunktura önem verirdi, irina erkeklerdeki üç önemli noktanın yerini ezberlemişti. Bu noktalara iki milim kadar sokulacak iğneler, en mızımız erkeklerin en bilinmedik seks duygularını bir anda su yüzüne çıkarı verir di.

Aslında, İrina'nın bu gibi yan malzemeye hiç ihtiyacı yoktu. Güzelliği eşsizdi. Ama Ruslar hiçbir şeyi şansa bırakmazlardı. İrina'nın pençesine geçirdiği erkeği bütünüyle kontrol etmesini istiyorlardı.

irina ayakları dibindeki mavi çantayı okşarken bunları düşünüyordu. Ne tatsız bir hayattı bu!..

Son kurbanı olan albayı düşündü. Adam

onun bacakları arasında bütün şerefini ve itibarını kaybetmişti. Şimdi hücresinin dibinde, İrina'nın ilk sevgilisi olmakla gurur duyuyor olmalıydı.

İrina derin bir iç çekti. Bu onun Avrupa dışına ilk çıkışıydı ve uçakla böylesine uzun bir yolculuk yapmamıştı.

Beş dakika sonra önündeki yemek tepsisinden İskandinav mutfağının tadına bakıyordu. KGB çok uzaklarda kalmıştı. Kendini çok mutlu hissediyordu. Uzun zamandır böyle bir duygu tanımamıştı.

Hostes önündeki tepsiyi aldıktan sonra, İrina derin bir uykuya daldı. Gözlerini burnuna gelen keskin kolonya kokusuyla açtı. Hostes kendisine Chanel'in No 5'ine batırılmış bir peçete uzatıyordu.

— Yarım saat sonra iniyoruz.

İrina saçlarını düzeltti ve önüne getirilen kahveyi içti. Uçak Amerika topraklarına doğru alçalmaya başlamıştı.

İniş takımları JF Kennedy Havaalanı'na geldiğinde, hostesin sesi duyuldu:

— Yerel saatle tam 18'de New York'a inmiş bulunuyoruz. İskandinav Havayolları sizlere iyi günlerdiler...

İrina uçaktan çıktığında yanına yer hosteslerinden biri yaklaştı.

— Matmazel Malsen, sanırım Nassau'ya devam edeceksiniz. Kopenhag'tan bir teleks aldık. Size gümrükten geçmenizde yardımcı olacağım.

İrina sıkıntısını belli etmedi. Uzun zamandır New York'u görmek istiyordu, ama ne yazık ki, burada ancak birkaç saat kalabilecekti. Kendine

iler satın alacak ve hemen Nassau uçağına atlayacaktı.

Bu ona verilen en önemli görevdi. Nassau'da Vassili Sarkov adında tanımadığı biriyle buluşacaktı. Adam şu sırada Küba'daydı ve resmi görevi elçilik şoförüydü. Uzmanlık alanıysa, adam kaçırmaktı.

Görevleri zordu. İrina, Vassili Sarkov ve bir avuç DSS üyesi Kübalı zor bir görev başaracaklardı.

İrina Nassau yolunda bunu düşünüyordu. Başını lomboza dayamış, kanatların altında kayıp giden değişik görüntüleri izliyordu.

Bahama adalarındaki bu görev, KGB'ye bir milyon dolar kazandıracaktı.

Vücudunu bu kadar pahalı bir fiyata hiç satmamıştı...

III. BÖLÜM

Angelo Genna, servis yapan sıska zenci kıza bir bardak süt ısmarladı. Ne lüks! Nassau'da litresi beş yüz papele satılan süt hemen hemen viskiden pahalıya geliyordu.

Salon boştu. Her ne kadar buraya "Seven Seas" gibi iddialı bir ad verilmişse de, kafeterya Nassau'yu doğu-batı yönünde kateden başlıca cadde Bay Street'in beş para etmez yerlerinden biriydi.

Angelo sinirliydi. Her on saniyede biç başını dikleştirip pencereden Rawson Square'm köşesine bakıyordu. Randevu yeri orasıydı.

Sıkıntısını gidermek için bir sigara yakıp caddeyi gözden geçirdi. Yüzyıl başında inşa edilmiş rengarenk ahşap evler güneş altında canlı bir dekor oluşturuyordu. Caddenin köşesinde dikilen kırmızı kasketli trafik polisi, sözüm ona, yolu düzene sokuyordu. Cadde tek yönlü olduğundan, Jack Harvey ancak sağ taraftan gelebilirdi.

Garson kızın getirdiği süttten bir yudum aldı. Gözü cama yapıştırılmış sarı kelebeğe takıldı. Kentin hemen her yerinde rastlanan bu formun üzerinde hep aynı döviz vardı: 'Tüm Kötülöklere Karşı'. Angelo kendi kendine güldü. Bay Street'de metrekaeye düşen kanundışı adam

sayısı, Sing-Sing dışında dünyanın hiçbir yerinde yoktu. Bahama takımadalarının turizm merkezi sayılan New Providence adasının aristokratlarını oluşturan eski gemi soyguncuları bile buradakilerinin yanında rahip kadar günahsız kalırlardı.

Bay Street bir yığın hayali firmayla doluydu. Hepsinin de sahibi "Baba" lakabıyla bilinen Bert Minsky maymunuydu. Caddedeki banka sayısı ise, Las Vegas'daki para makinelerinin yarısından az değildi.

Angelo bu caddede akan parayı düşününce yüzünü buruşturdu. En kısa zamanda en azından on bin dolar bulamazsa, gidip kendi mezarını kazması gerekiyordu. Parayı aldı mı da, buradan çok uzaklara kaçması şarttı.

Cebinde şu an yirmi dolar vardı ve Jack Harvey de on dakika gecikmişti. Başını uzatıp tekrar dışarı baktı.

Tam o sırada, "El Toro" lokantasının karşısında san tekerlekli, yeşil kamyonet belirdi. Jack Harvey direksiyonda yalnızdı.

Angelo hesabı ödeyip dışarı fırladı. Onu farkededen Jack Harvey yavaşça hareket etti. Angelo koştu, kamyonetin arkasına atladı.

— Yürü, çabuk ol! diye bağırdı. Sola, Market Street'e sap ve Hükümet Binası'na doğru çık...

Jack Harvey'in koltuğunun arkasına sinmişti. Arabanın arka kasası garip aletler ve borularla doluydu. Jack'm bir muslukçu atölyesi vardı. Buradan kazandığını CIA'dan hizmet karşılığı aldığı ücretle güçlendirip kendine göre keyifli bir hayat sürüyordu.

Eski bir BOAC pilotu olan Jack Harvey'in

sıkıntısı, yolcularından birinin on bin dolarlık mücevherini çalmakla başlamıştı. Bununla poker borcunu ödeyecekti. Böylece, işten atılmış ve kaderine boyun eğmek zorunda kalmıştı. Arkaya bakmadan:

— Bu akşam yeniden görüşmemiz gerekecek, dedi.

Ange lo hırsla fişiladı.

— Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sana acelem olduğunu söyledim. Bu bilgiyi kimsede bulamazsın...

George Street'in köşesinde kırmızı ışıktaki durmuşlardı.

— Elimden bir şey gelmez, dedi Jack. Washington'dan birini gönderiyorlarmış. Herif bugün geliyor.

Angelo elini omzuna koydu.

— Bak, bendeki bilginin değeri on bin dolar. Bunu onlara söyledin mi?

— Sen çıldırmışsın! On bin dolar çok para!

— Bendeki bilgi de çok önemli. Eğer ilgilenmiyorsan, o başka!

— Dur, hemen bozulma, dedi Harvey. Akşama bu işi bağlayacağız.

— Buradan sola dön... Tamam... Şimdi beni iyi dinle. Benim acelem var. İş çok ciddi. Elimdeki habere bir servet bile verebilirler. Bu nedenle pazarlık yok. Sana bu akşama kadar mühlet. Saat sekizde Parliament Street'deki "Green Shutter Inn" lokantasında olacağım. Sakin yerdin. Parayı yanında getirir...

Jack Harvey'e cevap fırsatı vermeden ön koltuğa geçti.

— Tam on bin dolar olacak!.. İnan, bu paraya bedava bu bilgi... Şurada dur...

**

Kamyonetten atlayıp önündeki otobüse koştu. Harvey düşünceli bir tavırla sola döndü. gelo'nun gerçekten önemli bir bilgi vereceğinden emindi, çünkü çok korkuyordu. Oysa, -gelo gerçekten sıkı herifti. Demek, bu işin altında önemli bir şey yatıyordu. Bir günde kendisine dört kez telefon etmiş ve nereden aradığını büyük bir gizlilikle saklamıştı.

Tuhaf bir durumdu!..

*

**

Angelo, Village Road'un köşesinde otobüsten indi. Bu yol geçici bir süre için saklanmayı amaçladığı gecekondu mahallesine çıkıyordu. İçinde bir neşe vardı. Harvey bu işi becerecekti. Bunu hissediyordu. Belki de sıkıntıları bir son bulacaktı artık.

Yıkık dökük bir eve ulaştı. Kapısı açıktı.

Orda cehennemi bir sıcak vardı. Tavanda yapışık duran kertenkeleler zaman zaman sıcaktan ölüp aşağı düşüyordu.

Odanın dibindeki koltuğa benzer nesnenin üzerinde uyuklayan yaşlı bir zenci vardı. Angelo ona yaklaşarak omzuna dokundu.

— Ne oldu ? diye sordu.

İhtiyar zenci ona baktı.

— Tamam, dedi. Git şimdi.

Angelo belli belirsiz bir teşekkürden sonra masanın altındaki küçük valizini alıp çıktı.

Beklenmedik biriyle karşılaşmamak için otobüse binmedi, gecekondu mahallesinin

içinden geçerek ilerledi.

Ağacların gölgesinden çıktığında güneşin yakıcı sıcaklığıyla karşılaştı. Elli metre içinde gri takımı sıırıslıklam oldu.

Önünde daha iki millik bir yol vardı. Ama her adımda güvenliğe biraz daha yaklaşıyordu. Bernard Road'un köşesindeki bir büfede durup CocaColaiçti.

Uzakta Culberts Körfezi'nin koyu mavi suları farkediliyordu. Parayı ödeyip hemen yola koyuldu.

Soldier Street ile Blue-Bell Road'un kesiştikleri köşeye geldiğinde bir saattir yürüyordu. Ter gözlerine akıyor, valizi kurşun gibi ağır geliyordu. Yorulmuştu. Hem hızlı yürümüş, hem de farkedilirim diye çok korkmuştu. Kaçtığı adamlar acımasızdı. Çevresine bir göz attı.

Sonra kavşağı geçerek ilerdeki küçük beyaz kiliseye doğru ilerledi.

Kurtuluş oradaydı. Mafya bile, kurbanlarını dini mekanlarda aramazdı. Üstelik Peder Torrio da kendisi gibi Italyandı. Hınstıyanlık ve Sicilyalılık adına onu sorgusuz sualsiz misafir ederdi.

Çakıl taşlan her adım atışında tuhaf bir gürültü çıkan yordu. Arkasına dönüp baktı, kimseler yoktu.

Yüreği ağzında, kapının tokmağını çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı. Angelo içeri girdi ve küçük holün serinliğine şaşarak hareketsiz kaldı. Otuz yıldır bir kiliseye adım atmamıştı. Buna rağmen, şu an bayağı etkilenmişti.

Kilise boştu. Angelo elindeki valizi yere bıraktı, kapıyı gözden kaçırmayarak yere diz

küp haç çıkardı. Önünü açtığı ceketinin altından bir Colt Cobra'nın kabzası farkediliyordu.

Beş dakika boyunca değişen hiçbir şey olmadı. Angelo ne yapacağını bilmiyordu. Birden, ayak sesleri duydu ve döndü.

Kapılardan birinde dev yapılı bir rahip belirdi. Bıyıklı, iri gözlü dev gibi bir tipti. Angelo 'ya yaklaşıarak:

— Bi... Biraz ge... geciktim, dedi. Si... Siz Angelo Ge... Genna mısınız?..

Rahip kekemeydi.

— Evet, dedi Angelo. Siz de Peder Torrio olmalısınız.

Rahip başıyla onayladı.

Angelo şarkı söyleyip dans etmek istiyordu. — Ya... Yalnız mısınız? diye sordu rahip.

—Evet, peder. Peşimde kimse yoktu. Takip edilmediğimden eminim. Size çok teşekkür ederim. Bana büyük bir yardımınız oldu...

— Bu... bunun için buradayız, oğlum... Sö.. Söyleyin bana, nasıl oldu da bu teh...tehlikeli duruma düş... düşünüz?... Umarım, yasadışı bir işe ka... kaşmamışsınızdır...

— Elbette ki karışmadım, dedi Angelo.

—Gelin, şuradaki günah çıkarma kulübesi ne gi... girelim, dedi peder. Orada da..daha rahat ko...konuşuruz...

Angelo uysalca onu izledi. Kulübeye girip yere diz çöktü. Rahip de yan kapıdan diğer bölmeye girmişti. Aralarında ince çitalardan

yapılma bir kafes vardı. — Se... seni dinliyorum, oğlum. Angelo başından geçenleri anlattı. Sözüünü bitirdiğinde:

Yani ilişki kurduğun bu adamın CIA adına çalıştığını mı söy... söylüyorsun? diye sordu rahip.

—Evet peder. Laf taşımayı hiç sevmem, ama beni haksız yere krupiyelikten atmayacaklardı...

—An... anlıyorum, dedi peder. Şimdi yaklaş da birlikte dua edelim. Bedenini değil, ama belki ruhunu kurtarabilirim.

Angelo yüzünü tahta kafese dayadı ve gözlerini yumdu. Rahibin dualarını tekrarlamaya hazırlandığı sırada metalik bir ses duydu. Kendini bu dinsel havaya öylesine kaptırmıştı ki, bunun horozu kalkan bir silah sesi olduğunu anlaması on saniyesini aldı.

Başını korkuyla geriye atarak korunmak istercesine elini ileri uzattı.

İlk kurşun küçük parmağım kopararak sol gözüne girdi, ikinci kurşun çenesini parçaladı. Dişlerini parçalayıp kafatasını dağıtan üçüncü kurşunun patlama sesini bile duymadı. Peder Torrio göğsüne iki kurşun daha sıktı. 38'liğin patlamaları hâlâ kilisede yankılanıyordu.

Peder Torrio kulübeden çıktı. Gözlerinde bir neşe ifadesi vardı. Vücudundaki beş kurşunla Angelo'nun intihar ettiğine kimse inanmazdı, ama günah çıkarma kulübesi dahiyaneye bir buluştu. Adama her şeyi itiraf ettirmişti.

Peder Torrio aceleyle üzerindeki cüppeyi çıkardı, açık renk takım elbisesine çekidüzen verdi. Sonra boşalan silahına kurşun doldurdu ve cebine attı. Gürültü kimsenin dikkatini çekmemiş olmalıydı. Böylesi iyiydi.

Kiliseden çıkıp kapıyı kilitledi ve hızlı adımlarla ilerledi.

Katil, Chicago doğumlu Jim O'Brien'di.

O'Brien yüz metre ilerde bıraktığı arabasına atladı ve motoru çalıştırdı. Kilisede tabanca kabzasıyla bayılıp bağladığı gerçek Peder io bir saatten önce kendine gelemezdi.

O'Brien, Mafya'ninen acımasız katillerinden biriydi. Yüzündeki ırlanda tebessümü adam öldürürken bile silinmezdi. Üzerinde hep üç tabanca bulundururdu. Pantolonun sağ cebinde, sol koltuk altında ve ceketinin sol cebinde. Her iki eliyle de çok iyi silah kullanırdı. Kendisine verilecek iş için haftalarca önceden randevu alınması gerekirdi.

Tek tutkusu çiçekti. Bahamalar'daki bu işi kabullenmesinin tek nedeni de buydu. Bu yörede her taraf rengarenk orkidelerle bezenmişti. Kiliseye girmeden önce de bahçesindeki çiçekleri teker teker okşayıp seyretmişti. Ona göre dünyada iki tür insan vardı: "İyiler", ve "Kötüler". Onun görevi "kötüler"i öldürmektir.

Yarım saat sonra altındaki arabayı Windsor Field Havaalanı'nın parkına bıraktı ve terminal binasına girdi. Miami'ye giden Panam'da yerini ayırtmıştı. Saatine baktı. Daha on dakikalık vakti vardı. Telefon edip "Angelo Genna" dosyasını kapadığını haber verecekti.

IV. BOLUM

Panam'ın Boeing 727'sinin kanatları altında kayıp giden Karaibler Denizi mavinin bütün tonlarını taşıyordu.

"Ne manzara" diye düşündü Malko. Birkaç dakika sonra üç bin ada ve adacıktan oluşan Bahama takımadalarının en önemli adası sayılan Büyük Bahama'ya ineceklerdi. Bernon Mitchell buradan yüz mil kadar kuzeyde ortadan kaybolmuştu, ama izlerin başlangıç noktası Nassau idi.

Malko'nun yanındaki ekose gömlekli tip homurdandı:

— Söylediklerine göre buraları vahşi yerlermiş. Musluk suyu bile içilmezmiş...

Onun da birçok Amerikalı gibi vahşi dünyanın Amerika sınırlarının bir adım ötesinde başladığına inananlardan olduğu belliydi.

Bir süre sonra, uçağın iniş takımları adanın ortasındaki Windsor Field Havaalanı'nın pistine değdi.

Malko tropik bölgelerde yer alan birçok ülke gezmişti, ama bu ada temmuz ayında korkunç sıcak olurdu... Uçaktan ahşap terminal binasına gelene kadar on kilo vermiş gibi oldu. Havada en ufak bir esinti yoktu.

Binanın içi daha da berbat. Yolcuların oluşturduğu üç uzun kuyruğun kaderi, kaplumbağa

hızıyla hareket eden zencilerin insafına kalmış-

— Hangi otelde kalacaksınız, bayım? diye sordular Malko'ya.

SAS'ın bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Gözü duvardaki afişe ilişti. Manzara harikaydı. Üstündeki yazıyı okuyarak yüksek sesle tekrarladı:

— Emerald Beach'te.

Zenci otel adını bir kâğıda kaydettikten sonra Malko'ya pasaportunu uzattı.

Malko birkaç adım atıp durdu. Ne tarafa gideceğini düşünürken yanına uzun boylu sarışın bir Avrupalı yaklaştı.

— Adım Jack Harvey, dedi... Sanırım, siz de...

— Evet, dedi Malko.

Altın renkli gözleri kim olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Hararetli bir biçimde el sıkıştılar.

Jack Harvey kısa kollu bir gömlekle ütüsüz pantolon giymiş, ayağına da sandaletler geçirmişti.

Malko valizini alan adamın arkasına takılarak ilerledi. Kalabalığın ve zenci hamalların arasından sıyrılarak binayı terketteler. Jack Harvey valizi üzerinde "JACK HARVEY, TAMİRATÇI" yazan bir kamyonetin arkasına bıraktı.

Aslında, adam tamiratçıdan başka her şeye benziyordu. Ve tabii daha çok da bir ajana... CIA'nın Karaibler'i ikinci derecede bir bölge gördüğü belliydi!..

Malko kaldırırda bir an tereddüt etti. Emerald Beach'e bir tamiratçı kamyonetiyle

gitmek, hiç de çekici görünmüyordu. Ama eli mecburdu. Ataları mezarlarında ters dönseler de, bu döküntüye binecekti. Yine de bir kez olsun, şansını denemeye karar verdi.

— Birlikte fazla görünmememizin yerinde olacağını düşünüyordum, dedi. Bir araba kira lamamda yarar var. Şehirde buluşuruz...

Jack Harvey omuz silkti. Malko'nun valizini aidi ve uzattı.

— Sanırım, durumumdan söz edilmiştir size... Şu sıralar beş parasızım...

Malko cebinden iki yirmi dolarlık çıkarıp uzattı. Jack parayı kaptığı gibi cebe indirdi. , — Tamam şimdi... Sizinle "Green Shutter Inn'de buluşacağız. Orayı kolaylıkla bulursunuz. Parliament Street'de küçük bir lokanta. Saat sekizde görüşürüz. Hoşça kaimi

Arabasına atladı ve kapkara bir duman bırakarak uzaklaştı. Malko saatine baktı: Dört.

Hertz bürosuna doğru ilerledi. Kiralık araba şirketinin personeli dünyanın dört bir yanında sarı-siyah giyinen kızlardan oluşmasına rağmen, burada tezgâh arkasında oturan sorumlu zenci bir erkekti.

— Elimde yalnız üstü açık Triumph'lar var, dedi adam. Günlüğü on beş dolar.

New York'ta bu paraya klimalı son model Cadillac kiralanırdı. Malko "hamama giren terler" sözünün ne derece doğru olduğunu düşünerek önüne uzatılan formu imzaladı.

Yolculuğunun ilk darbesini yemişti!..

Araba gerçekten bir Triumph idi. Daha doğrusu, Triumph'a benzer bir döküntü.

Malko plasterlerle tutturulmuş olan arka bagajı açtı.

— Bunun stepnesi nerede?

Zenci pişkin bir tavırla gülümsedi.

— Arabalara stepne koymuyoruz. Çünkü kemen çalışıyorlar. Lastiğiniz patlarsa telefon . biz gelip değiştiririz... Malko adayı sahil boyunca çevreleyen asfalt lda ilerlerken telefonların sadece şehirde lunduğunu gördü. Aslında, yola da yol ıeye bin şahit gerekiyordu. Darlığı ve bozuk-ının getirdiği sıkıntı bir yana, arabanın >ısı da her beş dakikada bir açılıyordu. Windsor Road ile İnterfield Road'ın kesiş-noktada neredeyse kırmızı renkli bir tobüsün altına giriyordu. Küfredeceksen hırdu. Hata kendisindeydi. Direksiyonu kırdı içinden "hep soldan gideceksin" cümlesini tekrarlayarak arabayı gazladı.

Burada trafik İngiltere'deki gibi soldandı.

Her virajda hendeğe uçmuş bir araç iskeleti rdi. Kaza yapan arabalar anında çekilmediği tirde hemen soyuluyordu. Ondan sonra da ekmeye gerek kalmıyordu.

Emerald Beach'in holü şekerçi dükkanı gibi ıbeyeye boyanmıştı. İçerdeki kalabalığın nünü kendilerine "Devrimci Kızlar" adını ıuş olan Amerikalı feministler oluşturmuş-ıçlerinden bazı yaşlı kızlar Malko'yu öfkeli ıslarla süzdüler.

Otel Nassau'nun beş mil ötesinde, deniz kıyı-laydı. Malko günlüğü seksen dolara ikinci ta denize nazır bir oda tuttu. Kat hizmetkârı ıdisine denizin tadını çıkarmasını salık rken, sahile yaklaşan köpekbalıklarına da cat etmesini öğütledi. Her şey bir harikaydı!

Sıcak su yeni bir emre kadar kesilmişti. Ayrıca, sık sık tekrarlanan elektrik kesilmelerine sinirlenmemek gerekiyordu. Zaten bunu sağlamak için oda anahtarıyla birlikte kendisine bir de mum vermişlerdi.

Hizmetkârın odadan ayrılırken son verdiği havadis gerçekten ilginçti.

—Yakında müthiş bir tayfun gelecek!

Bir o eksikti zaten!..

Ada yönetimi bir önceki tayfunda yıkılan telefon direklerini hâlâ dikmemişti. Bütün bunlar düşünülünce Karaibler'de tatil yapmaya gelenlerin aklından şüphe etmek gerekiyordu.

Saat ona çeyrek vardı. Malko ile Jack Harvey "Green Shutter Inn"ın son müşterileriydi. On dakika sonra lokanta kapatılacaktı. Lokanta sahibi bir ingiliz göçmeniydi ve saat gibi dakikti. Onda yemeğini bitirmeyenler, tabaklarını alıp kaldırımda yerlerdi.

—Gelmeyecek, dedi Malko.

Harvey sinirlendi.

— Anlamıyorum. Bunun bir atlatmaca olmadığını emindim.

—Umarım öyledir. Onu nerede bulacağımızı biliyor musunuz?

—Evet. Gelin gidelim.

Chevrolet kamyonet yokuşta park edilmişti. Hava karardığı için Malko bu kez binmekte tereddüt etmedi. Hem, Triumph'u gördükten sonra kamyonete bayağı ısınmıştı!..

* **

Sayırsız dar sokaklardan geçerek sonunda toprak bir yola çıktılar. Bay Street'in görkemli evlerinin yerini şimdi gaz lambalarının aydınlattığı gecekondu almıştı..

Harvey arabayı durdurdu.

—Şurası.

Geç vakit olmasına rağmen, gecekondu kapılarında ve pencerelerinde şişman zenci kadınlar vardı.

Harvey boş bir arsanın ortasındaki gecekondu kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve eşikte on iki yaşlarında cılız bir kız çocuğu belirdi.

Harvey gülümsemeye çalışarak:

—Angelo Genna burada mı? diye sordu.

Küçük kız ona uzaydan gelme bir yaratılmış gibi bakıyordu. Başını arkaya çevirmeden bağırdı:

—Baba, seni çirkin bir adam arıyor.

Harvey içeri girmek için kapıyı itti. Evin tek odası gaz lambasının ışığı altında daha da yoksul görünüyordu. Harvey ona yaklaştı.

—Angelo'yu arıyorum.

—Gitti, dedi adam.

—Nereye?

—Bilmiyorum.

Yorgun bir kertenkele gibi gözlerini kapadı. Jack Harvey yumruklarını sıktı. Herifi hırpalamamak için kendini zor tutuyordu. Nedense kibarlığı tutmuştu.

Cebinden bir dolarlık bir banknot çıkarıp adamın suratına yaklaştırdı. Bir paket sigara için adam öldürülen bu yerde bu miktar etkili bir uyarıcıydı.

Gerçekten de adamın hemen dili çözüldü.

—Sanırım, rahibe gitti... Adelaide'de Rahip Torrio'ya...

Malko Jack'e baktı.

—Onu tanıyorum, dedi Jack.

—Ne zaman gitmiş?

> —Uç, dört saat önce...

—Peki, gidelim... Arabaya bindiklerinde Harvey mırıldandı.

—Bu işten hoşlanmadım. Malko durumda endişe verici bir yan

gör emiyordu.

Tozu dumana katarak gecekondu mahallesinde ilerlediler. İnsan kendini Nassau'nun binlerce mil uzağında hissetmesine rağmen, rıhtımın hemen karşısında yer alan milyarderlere ait küçük adacık bu hissi yok ediyordu.

On dakika sonra kamyonet durdu. Malko aşağı indi. Karanlıkta beyaz bir yapı farkediliyordu.

—Burası Rahip Torrio'nun kilisesidir, dedi Harvey.

Yürüdü, kapıyı açmak için tokmağı çevirdi. Kapı kilitliydi.

Harvey kapıyı çaldı, cevap gelmedi.

İki adam birbirlerine bakındılar. Malko tuhaf bir duyguya kapılmaya başlamıştı.

Harvey çevresine bakındı, sonra iri cüssesiyle kapıya yüklendi. Kilit hemen attı ve kapı çatır diyar ak açıldı.

İki adam içeri daldılar ve karanlığın içinde durdular. Koku. Ya bir tabut açık bırakılmıştı, ya da içerde bir ceset vardı.

Harvey geri dönerek dışarı çıktı. Biraz sonra bir el feneriyle geri döndü. Fenerin ışığı kiliseyi aydınlattı. Günah çıkarma kabininin perdesi altından iki ayak görünüyordu.

Malko yaklaşarak perdeyi kaldırdı. Suratının darmadağınık olmasına rağmen, Harvey onu hemen tanıdı.

—Bu herif buluşacağımız kişiydi, dedi... Angelo...İşini bitirmişler...

Malko düşünceliydi. Bir adamı yok yere kilisede öldürmezlerdi...

—Bunu Rahip Torrio yapmış olamaz, diye mırıldandı Harvey.

Malko da aynı kanıdaydı.

Kiliseden çıkıp arka tarafa döndüler. Bahçede tek katlı küçük bir ev vardı. Harvey kapıyı yokladı, kilitliydi. Yüklenerik onu da kırdı ve Malko ile birlikte içeriye daldı.

Yerde elleri arkasından bağlı biri yatıyordu.

—Bu Torrio, dedi Harvey.

—Henüz hayatta.

Başında büyük bir yara vardı.

Malko adamı sırtüstü çevirdi. Ağzında bant vardı.

—Polise telefon edip haber verelim, dedi Harvey. Gelir alırlar. Biz götürmeye kalkarsak başımız derde girer.

Malko istemeyerek bu fikri kabullenmek zorunda kaldı.

Ona kalsa, rahibi en yakın hastaneye götürürdü.

Kamyonete bindiklerinde Harvey:

—Bunu yapan kişi bu adadan olamaz, dedi. Burada herkesi tanırım. Bu kapasitede biri yok...

—Peki, kim öyleyse?

—Angelo'yu öldürmek için özellikle seçilmiş biri. Kiralık bir katil. Katil uzaklardan bir yerden gelmiş. Cinayet öğleden sonra işlenmiş. Torrio ancak pazar günleri ortaya çıktığından o güne kadar kimse durumdan kuşkulananmayacaktı...

Yol üstünde bir telefon kabininin önünde durdular.

Harvey indi, telefon ettikten sonra kamyonete geri döndü.

— Birazdan rahibi alacaklar. Ortalık karışacak. Torrio sevilen biriydi. Bana da bir yığın soru soracaklardır...

— Angelo'yu kim öldürmüş olabilir? diye sordu Malko.

— Belki bunu öğrenebiliriz, dedi Harvey. Angelo, Dirty Dick adında bir müzisyenle birlikte kalıyordu. Gidip onu görelim. Vakit kaybedecek durumda değiliz.

*

**

"Yellovv Bird"adlı gece kulübü, turistleri yolmak amacıyla kurulmuş bir yerdi. Kulübün dörtte üçü doluydu. Bara yerleşen Malko ile Harvey kendilerine Daiquiri ısmarladılar. Dirty Dick ile konuşmak için müzisyenlerin ara vermesini bekliyorlardı.

Yarıma on kala taburelerinden kayarak müzisyenlerin dinlenmesine ayrılmış küçük salona geçtiler.

Harvey adamlardan birine yaklaştı.

— Dick nerede?

Zenci eliyle dışarıyı işaret etti.

— Dışarda hava alıyor.

Kurşun gibi kulübü geçtiler ve dışarı fırladılar. Ortalıkta kimseler yoktu. Harvey çevresine bakındı.

—Fazla uzaklaşmış olamaz. On beş dakika sonra müziğe başlayacaklar.

Önlerinde geniş park yeri uzanıyordu. Harvey Malko'yu kolundan tutarak arabaların arasındaki koyu bir karaltıyı işaret etti.

—Orada.

Sessizce sigara içmekte olan adamın arkasından yaklaştılar. Adam Malko'yu görünce kaçmak istedi. Ama önünü kesen Harvey'in Colt'uyla karşılaşınca durmak zorunda kaldı.

— Sizleri tanımıyorum, beyler! dedi. Ben bir şey yapmadım...

— Bizi değil, ama Angelo'yu tanırısın, dedi Harvey.

Zenci başını salladı.

— Hayır bayım, onu da tanımıyorum. Sinirlenen Harvey silahın namlusunu adamın midesine gömdü.

— Angelo'ya ne yaptıklarını öğrenmek ister misin? Öldürüldü o...

*

**

Dick'in çeneleri kasıldı.

— Doğru değil bu. Ben Angelo diye birini tanımıyorum.

Müzisyen aralarından sıyrılıp kaçmak istedi. Harvey adamın gırtlığına bir kesme indirdi. Dick'in ağzı bir karış açıldı. Harvey adamı omzundan yakalayarak kendine çekti.

Adam titriyordu.

—Angelo'yu kim öldürdü?

Dick cevap vermedi. Namluyu ağzına

yaklaştırdı.

—Tetiği birkaç saniye sonra çekeceğim...

—Beni öldürürler, diye inledi Dick.

—Konuşmazsan ben de aynı şeyi yapacağım.

Hem de şimdi.

Silahın horozunu kaldırdı.

—Lucayanlı adamlar yaptı. Ama onları tanımıyorum, yemin ederim.

—Lucayanlı mı?

Malko kulak kabarttı. Harvey üsteledi.

—Nereden biliyorsun?

—İçlerinden birini tanırım. Adı Tony'dir. Lucayan'da müzisyenlik yapmıştım. "Baba"nın adamlarından biridir. Çok kötü biridir. Bana Angelo'yu aradığını söyledi. Angelo Bay Minsky'yi çok kızdırmıştı. Benden Angelo'ya Peder Torrio'nun yanında saklanmasını söyle memi istedi...

Harvey Malko'ya baktı.

—Bunlar Mafya.. Miami'den katil getirtmiş olmalılar...

Malko adama yaklaştı.

—Angelo size neden kaçtığını söyledi mi? diye sordu.

Zenci başını salladı.

—Hayır, bayım... Kendisini saklarsam bana yüz dolar vereceğini söyledi, o kadar. Elinde çok önemli bir bilgi bulunduğunu ve bundan on bin dolar kazanacağını anlatıyordu. Başka bir şey bilmiyorum, bayım.

Gerçeği söylediği belliydi. Malko Harvey'e adamı bırakmasını işaret etti. İnanamıyordu. Böylece William Clark'ın varsayımı doğrulanmış oluyordu. Bernon Mitchell ile Angelo'nun öldürölmesinin arasında bir ilişki vardı, italyan

çok önemli bir şey biliyordu...

Harvey silahını beline soktu. Zenciye dönerek:

—Defol şimdi, dedi. Eğer hayatta kalmak istiyorsan bizimle görüştüğünü de kimseye söyleme...

Zenci müzisyen bir anda ortalıktan yok oldu.

Kamyonete bindiklerinde Malko Jack

Harvey'e döndü.

—Ada polisi suçluyu bulamaz mı? diye sordu.

Harvey şaşıırarak Malko'ya döndü.

—Polis mi dediniz? Ama cinayeti işleten "Baba"... Ona ve adamlarına burada kimse dokunamaz...

Parktan çıktıklarında orkestra müziğe başlamıştı.

V. BOLUM

Sam Randall kapıyı vurmadan Bert Minsky' nin odasına daldı. Yüzü gülüyordu. Bu da iyi havadis anlamına gelirdi.

—iş tamam!

Bert Minsky başını kaldırdı. Onasis'inkine benzer kalın camlı koyu renk gözlüğüyle dev bir böceği andırıyordu.

—Ne zaman?

Sesi sakın ve alçak tondaydı. Ellerini ovuşturdu.

—Bir saat önce. O'Brien Nassau'dan telefon etti. Miami'ye hareket etmeden önce...

—Adam konuşmuş mu?

—Hayır.

Bert Minsky gözle görülür biçimde rahatladı. İlk engel aşılmıştı. Bu sersem Angelo kendini ne zannetmişti?..

Sam başını eğdi.

—Hata benimdi. Angelo'yu krupiyelik ten ben aldım. Devamlı kazanan biriyle ortak olmasından kuşkulanıyordum. Angelo da buna bozuldu...

Bert Minsky, namuslu işçisine altın madalya takan anlayışlı bir patron edasıyla başını salladı.

—Yazık oldu. iyi bir krupiyeydi.

Ama, ölmesi çok iyi olmuştu! Sam'e dönerek:

—Pekâlâ, dedi. Gidebilirsin. Bir daha böyle

aptallıklar yapma...

En eski iş arkadaşı Randall dışarı çıkınca Bert arkasına yaslanarak bir puro yaktı. Kimseden korkusu yoktu.

Ne CIA'dan, ne de KGB'den...

* **

Ben Hecht gözlerini kırptırdı ve içinden marihuanayı bıraktığına küfretti. Gözlerine inanamıyordu, ama karşısındaki soluk kesici yaratık kanlı canlı bir gerçektir.

—Bay Bert Minsky'yi görmek istiyorum.

Sesinde ruhu okşayıcı melodik bir ton vardı. Uzun bacaklarına yeşil ipek çorap, üzerine de yine aynı renkte kısa bir tunik geçirmişti. Uzun sarı saçları bir eşarpla arkadan bağlanmıştı.

Ben Hecht şişman bir tipti. Karaibler'deki bütün kumarhanelerde uzun zaman çalışmıştı, ama böylesine bir güzele rastladığını hatırlamıyordu.

—Bay Minsky'yi mi görmek istiyorsunuz? diye tekrarladı soruyu.

—Evet, dedi genç kadın. Adım Irina Malsen...

—Bir bakayım, dedi Ben Hecht.

Kumar makinelerinin bulunduğu salon henüz boştu. Müşteriler saat beşe doğru gelmeye başlarıydı.

Adam uzaklaşırken, Irina çevresine göz gezdirdi.

Kumarhane saraydan farksızdı.

Uç dakika sonra Ben Hecht görüldü.

—Patron sizi kabul edecek.

Yeşil çuhalı masaların bulunduğu salonu geçtiler. Duvar önleri kumar makineleriyle

doluydu.

Bert Minsky'nin üzeri kadife kaplı çelik kapısı önünde durdular. Ben kapıyı çaldıktan sonra açtı ve kenara çekilerek İrina Malsen'e yol verdi.

Bert Minsky kadını görünce soluğunun kesildiğini hissetti, ama hemen kendine hakim oldu.

Onu paradan başka bir şey ilgilendirmiyordu. Gerçi İrina çok güzel bir kadındı ama bir avuç dolarla her gece onun gibi bir düzinesini yatağına alabilirdi.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu genç kadına. Eğer iş arıyorsanız personel şefini görün.

İrina adamın sert sesine hiç aldırmadı. Çantasının içinden çıkardığı yarisı eksik bir dolarlığı masanın üstüne attı.

— Havana'dan Arturo tarafından geliyorum, dedi.

Bert Minsky bir paraya, bir kadına baktı. Sonra masanın çekmecesinden paranın diğer yarısını çıkararak iki parçayı birleştirdi. Para tamamlanmıştı.

İrina oturduğu koltukta bacak bacak üstüne atmış, bekliyordu.

Bert Minsky kuşkulu kuşkulu genç kadını süzdü. CIA'nın bir numarası olabilir miydi bu?.. Bir milyon dolarlık bir işin pazarlığı böyle bir kadına bırakılmazdı. Hele Ruslar bunu hiç yapmazlardı.

Ruslar hesabına çalışan kadınları iyi tanırdı. Üzerlerindeki elbiseler bile kumar masalarının yeşil çuhalarından farksız olurdu.

Sonunda kararını verdi. İster CIA, ister KGB, kendini ateşe atacaktı.

—Paranız var mı? diye sordu kadına.

İrina gülümsedi.

—Çok acelecisiniz, Bay Minsky. Küba'daki dostlarımızla temasa geçerek elinizde...şey... bizim için önemli olan bir mal bulunduğunu bildirmiş ve onu teslim karşılığında bir milyon dolar istemişsiniz... Bu büyük bir meblağ Bay Minsky. Anlaşırsak paranızı alacaksınız. Ama daha önce sözünüzde duracağınızdan emin olmalıyız...

Bert kadını tokatlamamak için kendini zor tuttu. Bir kadın ona kafa tutuyordu. Ama ipler kendisinin elindeydi. Elindeki malı başkaları da istiyordu.

—Paranız var mı yok mu, onu söyleyin siz, dedi Minsky.

—Bir milyonu üzerimde gezdirecek değilim.

—Para yoksa, adamı alamazsınız.

—Adamınızı sırtlayıp kaçırarak değilim ya!.. Hem, onu çok iyi koruyor olmalısınız...

—Sözünü ettiğiniz kişi bizim esirimiz değil. Anlaşırsak sizinle kendi isteğiyle gelecek. Biz onu kuruyoruz, o kadar...

—Onu uyuşturdunuz mu?

—Hayır. Akli başında. Resmen, ölü olarak biliniyor. Yani, mesele çıkmaz.

Genç kadın başını salladı.

—Bu iyi haber işte. Çünkü hükümetim adam kaçırmaktan yana değildir.

Yalanın kuyrukluşa buna denirdi işte!

—Peki, ya fiyat? dedi Minsky. Fiyatı kabul ediyor musunuz?

İrina yeşil gözlerini ona çevirdi.

—Evet. Yalnız bir şartla... Teslim edeceğiniz kişinin akli başında bir durumda olması gerekir.

İrina için için gülüyordu. KGB Reagan'a bile bir milyon dolar ödemezdi.

Bert Minsky bunu sezdiği anda, Irina ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Bu nedenle konuyu değiştirdi.

— Peki, bu genç sizin dediğiniz gibi özgürlüğünü koruyorsa, size ne ihtiyaç var?

— Biz olmadan onu ele geçiremezsiniz, dedi Minsky. Ben izin vermedikçe parmağını bile kımlıdatmaz. Şu an korku içinde. Kendisini bulacaklar diye korkuyor.

— Polisten mi?

— Yo, polis burada tehlikeli değildir. CIA onu gözden çıkarmayı kabullenmiyor. Bu bakımdan elinizi çabuk tutmalısınız.

— Ömrümün sonuna kadar burada kalacak değilim, dedi Irina. Onu ne zaman görebilirim?

— Bugün. Ama önce sizi bir yere yerleştirmeliyim.

Önündeki zile bastı, içeri giren adamına dönerek:

— Bayanı 1 numaralı bungalova yerleştirin, emrini verdi.

İrina göğüslerini göstermek amacıyla gereğinden fazla eğilerek:

— Görüşmek üzere, dedi.

*

** Irina Malsen gözlerini göğe dikmiş düşünüyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu yaşamamıştı. Odasının terasında çırılçıplak güneşleniyordu.

Başını kaldırarak vücuduna bir göz attı. Kimse ona yirmi beş yaşında demezdi. Yüzü ve vücudu sarktığında, şefleri onu az bir maaşla

emekliye ayıracaktı. Bugüne kadar bir kuruş tasarruf etmemişti. Geçinmek için partideki yüksek düzeyli bir memurla evlenmesi gerekecekti. Vücudu yağlı ve horlayan bir memurla.

Güneş şu an vücudunda dolaşan sıcak bir elin varlığı gibiydi. Birden, o güne kadar aklına getirmediği bir duyguyu hissetti içinde.

Biriyle sevişmek.

Hafızasını zorladı, ama o güne kadar kimseyi arzulamadığını gördü. Hep emir üzerine sevişmişti. Bu gerçek, gözlerinden iki damla yaşın düşmesine neden oldu.

Kendisinde arzu uyandıracak bir erkekle karşılaştığında ne yapacağını düşündüğü bir sırada kapı vuruldu.

Bacaklarına bir havlu örterek:

—Girin! diye bağırdı.

Gelenin oda hizmetçisi olacağını tahmin ederek yerinden kımlıdamadı. Bert Minsky'nin sesini duyunca ir kildi.

—Harikasınız.

Bert çok şık bir kıyafet içindeydi.

İrina hayallerinin kesilmesine öfkelenmişti. Amerikalının gözleri çıplak vücudunda dolaşıyordu. Irina rahatsız oldu.

Bert ise kendinden geçmiş durumdaydı. Bir milyon doları bile unutmuş gibiydi. Bu kadını arzuluyordu ve ona sahip olacaktı.

—Şampanya getirteceğim, dedi Minsky.

İrina doğrularak soğuk bir bakışla adamı süzdü.

—Üzerime bir şey almalıyım.

Amerikalı geri çekilince bu fikrinden vazgeçip tekrar uzandı. Kımlıdamak istemiyordu. Birkaç saniye sonra arkasında bir ses

duyarak döndü. Gülmemek için kendini zor tuttu.

Bert Minsky çırılçıplak karşısında duruyordu.

— Neler oluyor? dedi Irina. Hemen giyinin lütfen

Bert yaklaştı ve ani bir hareketle genç kadının üzerindeki havluyu çekti.

— Herhalde bana tecavüz etmeye kalkmaya caksınız? dedi Irina.

Minsky bir adım daha atarak elini genç kadının göğsüne koydu.

— Dilerim, beni buna zorlamazsın...

Irina eline vurarak göğsünü kurtardı.

— Defolun odamdan. Buraya iş yapmaya geldim ben, altınıza yatmaya değil.

Sonra, adama aldırmadan yeniden uzandı.

Gözlerini kapadığı anda, adamın ağırlığını üstünde hissetti. Bu kadarı fazlaydı artık. Irina kurduğu hayalleri yaşamak istiyordu, bir kâbus değil...

Bir diz darbesiyle adamı üzerinden attı ve ayağa fırladı.

— Defolun buradan! diye fısıldadı dişlerinin arasından.

Bert Minsky gözlüğünü arıyordu, öfkeden kuduracak gibiydi. Şimdiye kadar hiçbir kadın ona böyle davranmamıştı.

Doğruldu, genç kadını bileğinden tutarak kendine çekti ve suratına sağlı sollu iki tokat attı.

Irina müthiş bir öfkeye kapıldı. Minsky'yi iterek odaya koştu. Minsky bir an kadının tabancayla geri döneceğini sandı. Kapıda onu elinde bir vazoyla görünce güldü. Irina vazodaki

gülleri çıkardı ve ağır porseleni savurdu. Minsky tam zamanında eğildi. Doğrulduğunda Irina karşısındaydı. Genç kadın gülleri avuçladı ve dikenli saplarını olanca gücüyle kamçı gibi Minsky'nin suratına indirdi. Dikenlerin açtığı küçük azıklardan kan gelmeye başladı. Minsky acıyla yüzünü örttü ve kendini savunmaya çalıştı. Dikenlerin peşpeşe indiği yerler müthiş bir acı veriyordu. Geri çekilerek kapıya ulaştı, tokmağı çevirdi ve kendini dışarı attı...

*

**

Üzerinde sadece dizlerine kadar inen bir bermuda bulunan BernonMitchell bungalovuna kapanmış fal bakıyordu.

Bert Minsky dışarı çıkmamasını tembih etmişti ve onunda bu sıcağı dışarı adım atacak hali yoktu.

Üstüste üç as çıkardı. Bu başarı demekti. İskambil kâğıtlarını gülümseyerek masaya bıraktı ve yatağa uzandı.

Her şey yolunda gidecekti.

Kararını bir hafta önce vermişti. Amerika'ya geri dönmeyecekti. Başlangıçta belki biraz zor olacaktı, ama düşündükçe pişman olmasını gerektirecek hiçbir şeyin bulunmadığını anlıyordu. Bert Minsky ile karşılaşması ne büyük bir şanstı! Tek başına bu işi kıvırması imkânsızdı. Eline geçecek on bin dolarla bütün mali sıkıntılarını kurtulacaktı. Birkaç gün sonra Küba'ya ayak basacak ve böylece rahat bir hayata kavuşacaktı.

Aç kalırım korkusu yoktu. Uzmanlık alanı onu gül.gibi geçindirecek derecede önemliydi. Siyasetle ilgisi yoktu.

Son günlerin olaylarını hatırlayarak yataktan kalktı ve pencereden tropik bitkilerle süslü bahçeye baktı.

Birden, bir adamın bahçe yolunda ilerlediğini farketti. Adam bir şey arar gibiydi. Bernon içgüdüsel olarak kendini arkaya attı. Üzerinde takım elbise bulunan kravatlı adamın turiste benzer bir hali yoktu. Uzun boylu, sarışın bir tipti. Gözlüklü ve atletik yapıydı...

Bernon kapıya koşarak anahtarı çevirdi. Korunmasını üstlenmiş olan goril Tony karşı bungalovda kalıyordu, ama pek güvenilecek biri değildi. Bernon Amerikalıların kendisini ele geçirmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Bu düşüncenin yarattığı sıkıntıyla yatağına döndü ve bir sigara yaktı. Neyse ki. Bert oradaydı...

Bernon Mitchell, Bert'in kendisi için yaptıklarını bilse bu kadar korku içinde olmazdı. Aranıp sorulmayacak beş parasız bir hippinin öldürülerek kendi yerine konduğunu ve şu an resmen ölü bulunduğunu bilmiyordu. Günlük gazeteler ona ulaşmıyordu. Bert Minsky, genç adamın bu gerçeği öğrendiğinde bir şok geçireceğine inanıyordu.

Aslında, Bernon Mitchell'in bilmediği daha birçok şey vardı. Bunun da huzuru açısından yararı vardı...

VI. BOLUM

Tony Curry çiçekli ipek gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde kapı çaldı. Aynaya bir göz attıktan sonra kapıya ilerledi. Kendini hayli yakışıklı bulurdu, ama aslında insanın maymundan geldiğinin en somut örneğiydi. Eski çağlardan günümüze kalma canlı bir fosil de denebilirdi ona.

Gömleğinin dışında üzerinde leopar desenli bir külot bulunuyordu. Bungalovunun kapısını sertçe açtı.

Siyah gözlüklü sarışın bir adam vardı karşısında. Gülümseyerek ona bakıyordu.

—Ne istiyorsunuz?

—Siz Tony Curry misiniz? diye sordu yabancı.

—Evet.

—Beni dostlarınızdan biri, Angelo gönderdi.

Tony'nin ağzı açık kaldı. Şaşkın şaşkın bir silah arandı. Yabancı onu temizlemeye gelmişti. Ama, yerinden kımıldamıyordu. Tony'nin fındık büyüklüğündeki beyni sorunu çözmeye çabaladı. Adamın yüzüne bakarak güçlkle konuştu:

—Sizi tanımıyorum. Ne istiyorsunuz?

Malko gözlüğünü çıkararak altın sarısı gözlerini gorile dikti.

—Hiç, dedi sakın bir sesle. Sadece size

Angelo'nun selamlarını getirmiştim.

Tony bu kez bembeyaz oldu. Patronu bu konuyu her kim açarsa açsın, hemen köpekbalıklarına atılmasını emretmişti. Hem de canlı canlı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı. Yumruklarını sıktı ve Malko'ya doğru eğildi.

—Defol buradan!

Hızla kapıyı yabancının suratına kapadı. Malko ağır ağır bungalovdan uzaklaştı. Eski bir yöntemi uyguluyordu. Ortalığı bulandırmak. Eğer doğru iz üzerindeyse, karşı taraf mutlaka harekete geçecekti.

Çevresine bakındı. Tropik bitkiler burayı cennete çevirmişti, insan böyle bir yerde öleceğine inanamazdı.

Ama oluyordu işte...

Malko Bernon Mitchell'in ölümü üzerine çevreyi soruşturmuş, ama bir sonuç alamamıştı. Görüştüğü polisler ölümün intihar olabileceğini söylüyorlardı. Genç adamın üste kaldığı odayı araştırmış, ama hiçbir ipucu elde edememişti. Bahama gazeteleri Adelaide'deki cinayetten söz ediyordu. Peder Torrio hâlâ komadaydı ve sorguya çekilememişti.

Kısacası, katili gören tek kişi yoktu.

Eğer hiçbir şey olmazsa, Malko nas>l davranacağını bilemiyordu. Bernon Mitchell'i ortadan kayboluşundan sonra gören olmamıştı. Angelo ise artık konuşamazdı. Geriye Tony ile Tony'nin ilişkide bulunduğu kişiler kalıyordu. Bu kişiler de Jack Harvey'in deyişiyle, adanın en tehlikeli yaratıklarıydı.

Tony'nin tepkisi umut verici olmuştu.

Malko bu arada kendine göre birtakım önlemler almayı ihmal etmemişti. Jack Harvey de Lucayan'a inmişti, ama hiç biraraya gelmemişlerdi.

*

**

24 numaralı bungalovda Tony Curry düşünüyordu. Yabancıyı o an öldürmediğine pişmandı. Bu hatasını Bert Minsky'yeduyurmalıydı. Yerinden kalktı, ahizeyi aldı.

Telefon çaldığında, Bert Minsky yüzündeki çizikleri inceliyordu. Ahizeyi kaldırdı ve Tony'nin anlattıklarını dinledi.

— iyi yapmışsın, dedi Bert. Şimdi giyin ve o herifin nerede olduğunu bul. Ama elini bile sürmeyeceksin ona...

Öfkeyle ahizeyi yerine koydu. O namussuz Angelo başına çok dert açacaktı, işler karışıyordu. Amerikan gizli servislerinin olaya karışacağı fikri bile sırtının ürpermesine yetiyordu. Askeri üs görevlilerinin soruşturmalarını kolay atlatmıştı, ama CIA onlardan çok daha fazla dışlıydı.

Tony'yi görmeye gelen yabancıyı düşündü. Angelo'nun bu tip arkadaşları yoktu. Tony'nin tarifine göre, adam polis olamazdı. Öyleyse, bir ajandı.

Bert böyle birinin çevresinde dolaşmasını istemiyordu. En azından Bernon'u buradan uzaklaştıran kadar. Bert kendinden son derece emindi, ama Tony gibileri kolaylıkla konuşabilirdi.

CIA Lucayan'a geldiyse, Mitchell'in ölmüş olduğuna inanmıyorlar demekti. "

Bu kötüydü işte! Hem de çok kötü!..

*
**

"Baba", El Casino müşterilerinin rahatından başka bir şey düşünmezdi. Programa çıkan kızların şovları olmadı mı, görevleri yüzme havuzunun başında gövde gösterisi yapmaktı. Otel müşterilerinden kibar bir bey kızlardan birine yanaşıp da bungalovunda kendisine biraz kitap okuması için yüz dolar teklif ettiğinde, bu iş için asla iki yüz dolar istemezlerdi.

Havuzbaşında içki fiyatları bile çok düşüktü. Paralarını yeşil çuhalarda kaybeden saf müşteriler burada bedava denilecek bir fiyata içki içmekten memnun kalırlardı.

Malko yüzme havuzuna açılan kapıya geldiğinde, karşılaştığı göğüs ve kalça denizinin etkisiyle bir an şaşaladı. Çevresine bakmıdığımda, mavi bikişli bir kızın yanındaki boş yeri işaret ettiğini farkettiler. Malko başını eğerken, yanında bir garson bittir.

—Şezlong ister miydiniz, bayım?

—Lütfen.

—Beni izleyin.

Sereserpe uzanmış nefis vücutların arasından geçerek ilerlediler. Malko göz ucuyla barda oturan Jack Harvey'i farkettiler.

Şezlongu açan garsona bir dolar vererek güneşe uzandı. Yanında yüzükoyun yatmış bir dilber vardı. Kızın gümüşü lame mayosu su yüzü görmemişti. Sırtı, kalçaları ve bacakları nefisti. Kısacası, eskilerin yeme de yanında yat dedikleri türden bir afetti.

Malko güneşten azami derecede yararlanmak için mayosunu biraz sıyırdı ve gözlerini yumdu. Çevre sessiz, güneş yakıcıydı.

Kendinden geçmek üzereyken melodi gibi bir sesle gözlerini açtı.

—Sırtıma biraz yağ sürer miydiniz?

Böyle bir güzel için amuda kalkıp dünyanın çevresi bile dolaşıldı!

—Benim için zevk olur, dedi Malko.

Malko yağ şişesini alarak genç kadının isteğini uygulamaya başladı. Birkaç saniye sonra:

—Bu kadarı yeter, teşekkür ederim, dedi genç kadın.

—Siz Amerikalı değil misiniz? diye sordu Malko.

Genç kadın başını salladı.

—Almanım, ama İsveç'te yaşıyorum.

Bir Alman!

Malko hemen gözlüğünü çıkardı ve Viyana şivesini vurgulamaya gayret ederek kadının kendi dilinde konuşmaya başladı.

On beş dakika kadar sonra, kadın hakkında her şeyi biliyordu. Adı, İrina Malsen idi. Reklam modelleri çiziyordu ve şu an bir staj için New York'ta bulunuyordu. Patronları başarılarını ödüllendirmek için onu bir haftalıkma Bahama'ya göndermişti.

Genç kadın susamıştı.

Malko hemen bir votka, kadın için de bir daiquiri ısmarladı.

Alkolün her damlası Malko'yu biraz daha kamçıliyordu. Kadına ısrarla bakmaya başladı. İrina bunca güzel kadın arasında kendini hemen belli ediyordu.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gevezelik etmeye devam ettiler.

Malko zaman ilerledikçe inanılmaz biçimde

rahatlıyordu. Bu kadın, görevinin yarattığı gerginliği bir anda alıp götürmüştü.

Malko başını kaldırıp çevresine bakındı. Nefis kadınlar ve göbekli milyarderler... Ama bir gerçek vardı. Hem de tuhaf bir gerçek... Bernon Mitchell burada ortadan kaybolmuştu...

İrina düşüncelerine ara verdi.

—Burası çok sıcak.

Yeşil gözlerini Malko'ya çevirerek yerinde doğruldu.

Yüzü küçük bir kız çocuğununki gibi saf ifadeliydi.

—Sıcaktan bunalınca isveç'te ne yapılır bilir misiniz?

—Bilmiyorum, dedi Malko.

—Saunaya gidilir. Burada sauna olmaması kötü. İnsanın yalnız dışı değil, içi de temizlenir saunada. Hiç denediniz mi? Çırılçıplak soyunulur ve dayanıldığı kadar sıcak buharda kalınır. Sonra da soğuk bir duş...

Sustu ve gülümsedi. Sonra ekledi:

—Kısacası harikadır!

Malko şaşkın şaşkın genç kadına bakıyordu. Onunla saunaya değil, kuzey kutbuna bile gidebilirdi.

—Sauna olup olmadığını sormamı ister misiniz?

—Oh! Çok iyi olur.

Malko kalktı, az ilerden geçen garsonu çevirerek biraz konuştu ve tekrar yerine döndü.

—Sauna yokmuş, ama Türk hamamı varmış. Bence ikisi de aynı şey. Yalnız Türk hamamı biraz daha büyüktür o kadar. Hamamı on beş dakikaya kadar hazırlayacaklar. Bu

arada biz de birer içki daha içelim.

Bir süre sonra, garson yanlarına geldi ve hamamın hazır olduğunu bildirdi. Kalktılar ve garsonun peşine düştüler. Dar bir merdivenden yeraltına indiler.

Hamam iki bölümden oluşmuştu. İlk girdikleri yerde uzun tahta bir sıra ve iki koltuk vardı.

İkinci bölüm buhar içindeydi. Buhar duvarda bulunan bir oyuktan geliyordu. Dip tarafta soğuk su duşu vardı. İki bölüm, üst tarafı camlı bir kapıyla ayrılmıştı.

Garson çıktıktan sonra İrina çırılçıplak soyundu ve kapıyı açıp hamama girdi. Malko mayosunu çıkarmadan onu izledi. İçeri girdiklerinde genç kadın Malko'ya döndü.

—Siz de soyunsanıza.

Malko sıkılarak mayosunu çıkardı. Genç kadın mayoyu aldı ve kapıya yürüdü.

—Bunu dışarıya, eşyaların yanına bırakayım.

Hamamın içi buhardan görünmez olmuştu. Malko mermer sete oturdu ve arkasına yaslandı. Yakıcı sıcak buhar tuhaf bir ılık sesiyle hamama doluyordu. Gözlerini kapayarak İrina'nın dönmesini bekledi. Şimdiye kadar hamamda bir kadınla sevişmemiş olması onu heyecanlandırıyordu.

Sıcak ve rutubet dayanılmaz olmuştu. Malko gözlerini açtı. Bir metre önünü görmek bile imkansızlaşmıştı. Kapı yönüne dönerek bağırdı:

—İrina!

Bu seslenme öksürmesine yol açtı. Buhar bölmeye dolmaya devam ediyordu. İçerde öldürücü bir sıcak vardı.

Birden, akli başına geldi: Şeytanca hazırlanmış bir tuzığa düşmüştü! İrina'nın cilvele-rindeki amaç, onu buraya sokup istakoz gibi haşlamaktı.

Kapıyı yumrukladı. Kapı titremedi bile. Çok kalın bir ağaçtan yapılmıştı. Geri dönüp buhar musluğunu çevirdi. Buhar durmadı.

Soğuk su musluğuna saldırdı. Uç damla su düştü. O da yere değmeden buhar oldu. Soğuk su kesilmişti.

Yakıcı buhar ciğerlerini haşlamaya başlamıştı. Vücudu kıpkırmızıydı.

Yapabileceği tek şey vardı. Kapının kalın camını kırmak ve kolunu uzatıp anahtarı kilitten almak. Fakat içerde camı kıracak hiçbir şey yoktu.

Bir şeyler yapması, hem de bunu bir an önce becermesi gerekiyordu. Aklına soğuk su musluğu geldi. Hemen dip tarafa gitti ve iki eliyle musluğa yapıştı. Hızla asıldı. Ölüm korkusunun getirdiği güce musluk daha fazla dayanamadı. Bağlı olduğu borudan ayrıldı ve Malko'nun elleri arasında kaldı.

Malko dengesini kaybederek kıştı düştü. Ama hemen kalktı ve kapıya koştu. Kolunu kaldırdı, camın orta noktasını nişanlayarak musluğu olanca gücüyle indirdi. Metal, camın orta kısmında tabak büyüklüğünde bir delik açtı. Buhar açılan delikten hızla dışarı çıkıyordu. Kapıyı açamazsa, diğer bölüm de buharla dolacak ve hiçbir kurtulma umudu kalmayacaktı. Aşırı sıcak SAS'ın tüm gücünü tüketmişti. Malko beş dakikalık bir zamanı kaldığını hesaplayarak paniğe kapıldı. Yaşamı ve sevdikleri bir film şeridi gibi gözlerinin

önünden geçti. Kolunu kaldıracak takati kalmamıştı.

Musluğu kaldırdı ve bir kez daha vurmak istedi, ama beceremedi. Başı dönüyor, bacakları vücudunu taşımıyordu. Son bir hamle yapmak istediğinde, gözleri karardı ve kendinden geçerek mermer zemine yığıldı.

**

Jack Harvey oturduğu yerden havuz çevresindeki güzelleri seyrediyordu. Böyle güzellerle olmak için paraya ihtiyaç vardı ve onun da bu işe ayıracak bütçesi yoktu.

Malko'nun İrina ile içeri girdiklerini görmüştü. Gerçek bir ajan CIA'nın mali nimetlerinden hayli yararlanabiliyordu. Ama kendisi için böyle bir şey söz konusu olamazdı.

İçkisini dudaklarına götürdüğünde, gözü kapıdan tek başına çıkan İrina'ya takıldı. Akli karışmıştı. Malko gibi birisi böyle güzel bir kadını bu kadar kısa zamanda tek başına geri göndermezdi.

Taburesinden aşağı indi, hesabı ödedi ve resepsiyona yürüdü. Malko'nun odasının anahtarı duvarda asılıydı. Emin olmak için telefonu açıp oda numarasını çevirdi. Cevap alamadı.

Koşarak geri döndü, irina'nın çıktığı dar merdivenlerden indi. Karşısına çıkan kapıyı açarak koridora daldı. Sağlı sollu kapıların tokmaklarını çevirmeye başladı. Hepsisi kilitliydi.

Tam bu sırada arkasından bir ses duydu.

—Hey siz! Ne arıyorsunuz burada?

—Uzun boylu sarışın birini gördün mü?

İriyari zenci başını salladı.

—Burada kimse yok.

Jack yaklaştı ve sağ işaretparmağını adamın gözüne soktu. Beceriksizce söylenmiş yalanlardan hiç hoşlanmazdı. Adam acıyla bağırdı.

—Polis çağıracağım ve seni...

Sözünü bitiremedi.

Jack adamın gırtlığına sert bir kesme indirdi.

Zenci soluk almak için ağzını açtı ve olduğu yere yığıldı.

Jack adamın ceplerini aradı ve bulduğu anahtarlığı kaparak kapıları kontrol etti. İçlerinden birinin kapı altından buhar sızıyordu. Vakit kaybetmeden anahtarı kilide soktu, olmadı. İkinciye denedi, sonuç aynı oldu.

Beşinci anahtar kapıyı açtı. Önüne bir kapı daha çıktı. Anahtar üstündeydi. Çevirdi, kapı açıldı. Bir metre önünde, yerde Malko'nun vücudu vardı.

Jack Malko'yu koltuk altlarından tutarak dışarı sürükledi. Koridora çıktıklarında Malko'yu sırtladı ve ilerledi. Zenci hâlâ baygındı. Yanından geçerken adamın suratına bir tekme attı, sonra koşarak merdivene yöneldi.

Resepsiyondaki görevli kız, Malko'nun kıpkırmızı olmuş çıplak vücudunu görünce bir çığlık attı ve kendinden geçerek tezgâhın arkasına düştü. Bayılmıştı.

VII. BOLUM

—Bir kaza! Korkunç bir kaza bu!

—Evet, bir kaza! dedi Jack Harvey. Şimdi sizi bu pencereden dışarı atsam, o da bir kaza sayılır...

Lucayan Oteli'nin müdürü korku dolu bakışlarla kapıya baktı. Ufak tefek, karga burunlu bir adamdı. Jack adamı ceketinin iki yakasından tutarak havaya kaldırdı.

—Söyle bakalım, seni pencereden nasıl atmamı istersin? Tepe üstü mü, ayak üstü mü?..

Adam titremeye başladı. Altıncı kattaydılar ve pencerenin altında mermer bir avlu vardı. Jack adamı yere indirerek telefona doğru itti.

—Çabuk hamam görevlisini buraya çağır!

Adam ahizeyi aldı.

—Ted'e 646 numaralı odaya gelmesini söyleyin, dedi.

Beş dakika sonra kapı vuruldu ve içeriye Jack'ın koridorda tepelediği adam girdi. Yüzü mosmor olmuş, bir gözü şişmişti.

—Yaklaşın, dedi Jack sahte bir kibarlıkla. Burada dostlar arasmdasmız, bayım...

Ted şaşkın şaşkın müdüre baktı. Müdür başını çevirdi. Otel Bert Minsky'ye ait olabilirdi, ama karanlık işlere karışmaya hiç niyeti yoktu.

-Şey... Ben... diye mırıldandı zenci.

— Söyle bakalım, gündüz feneri... O kapıyı kilitlemenin kim söyledi sana?

Adam iyice afalladı. Müdür hemen yardımına koştu.

— Bir çift hamama girdiğinde kapılar genellikle kilitlenir. Çiftlerin rahatsız olmasını istemeyiz. Dedim ya, bu bir kazaydı...

— Böyle kaza olur mu?

— Bakın bayım, benim bu işlerle ilgim yok. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Otelimizin davetlisi olarak. Masraflar bize ait.

— Arkadaşımın içeri giren kadın ne oldu?

— O hanım burada kalmıyor, dedi müdür. Kendisini tanımıyoruz bile. Ortalıktan yok olmuş...

Konuşurken yavaş yavaş kapıya doğru geriliyordu. Birden, fırlayarak koşmaya başladı. Onu Ted izledi. Jack Harvey yerinden kıpırdamadı bile. Kapıyı kapatıp Malko'nun yanına döndü.

Genç bir İngiliz doktor Malko'nun yanıklarına mavi bir merhem sürüyordu. Harvey'i görünce doğruldu.

— Bu merhemi günde iki kez süreceksiniz. Neyseki, zamanında çıkarılmış. Beş dakika kadar daha kalsaydı ölürdü, iki, üç gün yatsın. Bir haftadan önce de güneşe çıkmazın.

Malko gözlerini araladı ve hafifçe gülümsedi. Sırtı çok kötü yanıyordu. Odadaki serin havaya rağmen, hâlâ alev yutuyor gibiydi.

Jack Harvey otel müdürüyle yaptığı konuşmayı aktardı. Malko başını salladı.

— Artık Bernon Mitchell'in hayatta olduğundan eminim, dedi Malko. Bence kaçırıldı. Harekete geçmekte geç kalmış sayılmayız. O

buralarda bir yerde. Aksi olsaydı, bana saldırmazlardı.

Malko düşünüyordu. Durum hayli karışık. Bernon Mitchell ancak bir haberalma örgütünün işine yarayabilirdi. Eğer kaçırıldıysa, niye buradan uzaklaştırılmamıştı? Bu büyük bir tehlikeydi. Uzaklaştırılmış olsaydı, kendisine aldırılmazlardı. O soğukkanlı kadın kimdi? Bernon Mitchell neredeydi? Ve "Baba"nın bu işteki rolü neydi?

*

**

Neyseki, Bert Minsky'nin odasının duvarları ses geçirmez türdendi. Ama yine de Irina'nın sesi pencere camlarını titretiyordu.

— Siz şapşalın birisiniz! diye bağırdı Irina. Beni bir CIA ajanına saldırttınız. Büyük bir hata bu. Adam ölmedi ve şu an Bernon Mitchell'in hayatta olduğunu biliyor artık. Başımız belada...

Minsky kadını susturmak istedi, ama başaramadı. Terlemekten gözlüğünün kalın camları buharlaşmıştı. Arkasına yaslanarak:

— Adamın ölümünden dönmesi bir mucize, diye kekeleydi.

— Mucize veya değil, herif hayatta ya, ona bakın siz... Gidip onu odasında temizleyecek değilsiniz ya?..

— Bana kalırsa...

Irina adamın kafasından geçenleri okumuştur. Öfkesi daha da arttı.

— Delisiniz siz. 1920'lerin Chicago'sunda değiliz. Ona odasında saldıramazsınız. Tek yapacağımız iş, bir an önce ortalıktan

kaybolmamız. Tabii, Bernon Mitchell ile birlikte. Pazarlığımıza sonra devam ederiz. Amerikalı fırsatı kaçırmadı.

— Litton Kay denen yerden söz edildiğini duydunuz mu hiç?

— Hayır.

— Milyarderlere açık özel bir arazidir. Başında bulduğum grubun malıdır. Orada sizi kimse bulamaz... İki saat sonra özel uçağım ile hareket ederiz. Gittiğimiz yerde de Bernon Mitchell'i görür ve bir karara varırsınız.

İrina başını salladı.

— Tamam. Fakat, artık saçmalık yapmak yok. Aksi halde çeker giderim ve siz de başınızın çaresine bakarsınız. Sizin yüzünüzden başım derde girdi.

Minsky masanın üzerindeki bir düğmeye bastı.

— Benim Cessna'yı hazırlayın. Dört kişiyiz. Altıda hareket edeceğiz. Her şey hazır olduğunda beni arayın.

**

Jack Harvey uyumakta olan Malko'yu deli gibi sarsarak uyandırdı.

— Tamam, bir şeyler öğrendim.

Malko tek gözünü açtı. Rüyasında kendini cehennemde görüyordu.

— Şu sizi haşlamak isteyen kadının izini buldum. Bert Minsky'nin uçağıyla gidiyorlar...

Malko birden ayılıverdi. Kalkmak istedi, ama inleyerek yatağa düştü.

— Bravo! diye mırıldandı. Araştırmayı sürdürün. Bernon Mitchell'in de onlarla olduğunu öğrenmeye bakın. Gittikleri yer

neresi, onu da araştırın.

Harvey yıldırım gibi çıktı. Malko düşüncelere daldı. Çember daralıyordu. Onu öldürmek isteyen kişinin Bert olduğunu biliyordu artık. William Clark'ın varsayımı doğru çıkıyordu.

Gözleri kapandı, tekrar uykuya daldı.

Malko parmağını oynatsa, vücuduna iğneler batıyormuş gibi oluyordu. Sırtında hâlâ iri bir kırmızılık vardı, ama derisi genellikle düzelmişti. İki gündür hareketsiz yatmanın getirdiği bir tembellik hissediyordu.

Kiralık Ford'u Jack Harvey kullanıyordu. "Baba", çevrenin söylediğine göre seyahatleydi. Malko bütün gayretine rağmen, Bernon Mitchell ile Bert Minsky'nin arasındaki ilişkiyi çözememişti.

Yol üzerinde Amerikalılara ait bir üsse girerek Washington'utelefonla aradılar.

Malko, William Clark'ın sesini duyunca:

— Ne yapmamız gerekiyor sizce? diye sordu. Bizimkilerin hâlâ orada olup olmadıklarından bile emin değilim...

Clark bir küfür savurdu.

— Bana kalsa Bernon Mitchell'in Karaibler'den çıkmasını beklerdim... Ama ne var ki, onu bulmak zorundayım...

— Bulmak için önce nerede olduğunu bilmek gerek.

— Size bunun için para ödüyorum, diye bağırdı William Clark. Oraya herhalde güneş lenmeye gitmediniz. Şunu aklınızdan çıkarmayın: Bernon Mitchell Doğu bloğunun eline asla geçmemeli. Ya ABD'ye dönecek, ya da...

— Ya da ne? dedi Malko.

— Ya da onu temizleyeceksiniz. Öyle elini

kolunu sallayarak hiçbir yere gidemez.

Malko cevap vermedi. Bu tarz bir davranış en korktuğu şeydi. Ama William Clark'm da haklı olduğu kesindi.

Ahizeyi yerine koydu. Karaibler tatili cehenneme dönüyordu.

Bahama takımadaları denen yer binlerce ada ve adacıktan oluşmuştu. Bernon MitchelPi bulmak, samanlıkta iğne aramaya benziyordu.

VIII. BOLUM

Karşılarına çıkan tabelada beyaz zemin üzerine kırmızı harflerle şu yazılmıştı: "BURASI LITTON KAVDIR. ÖZEL ARAZI. GİRMEK YASAKTIR. GİRENLER CEZALANDIRILIR".

Krem rengi uzun Cadillac beyaz barikatın önünde durdu. Barikatın arka tarafında geniş bir çimenlik ve ahşap bir kilise vardı. Litton Kay'e gelenler dinle olan ilişkilerini uzun zaman önce kestiklerine göre, kilise burada ancak lüks bir süs olarak nitelenebilirdi.

Mavi üniformalı ve kasketli zenci bir bekçi arabaya yaklaştı.

— Sizi bekliyorlar mıydı? diye sordu kalın sesiyle.

Arabanın arka koltuğunda oturan Irina adama baktı. Havaalanında Bert Minsky kendisini şoföre teslim ederek ayrılmış ve Nassau'ya gitmişti.

Bekçi Irina'ya uzun uzun baktıktan sonra:

— Bekleyin, dedi. Telefon edeceğim.

Litton Kay, görüldüğü kadarıyla Fort-Knox'tan daha iyi korunuyordu.

Uzun bir telefon görüşmesinden sonra bekçi geri döndü.

— Geçebilirsiniz. Kulüp binasının önünde durun. Bay Pierre sizi orada bekliyor.

İrina kulüp binasının önünde Cadillac'tan

indi. Beyaz smokin giymiş uzun boylu ince bir adam dans eder gibi yaklaşarak gülümsedi.

— Matmazel Malsendeğil mi? Sizi dairenize götüreyim. Bay Minsky fazla gecikmez.

Irina çevresine bakındı. Burası sinirlerini bozuyordu, insan kendini çok lüks bir esir kampında gibi hissediyordu.

Valizini taşıyan zencinin peşine takılarak ilerledi. Büyük yüzme havuzunun çevresinde birçok bungalov vardı.

Havuz kenarında tek tük erkekler dikkati çekiyordu. Irina, beyaz şortlu, güneşten kararmış, elli yaşlarında bir adamın yanındangeçti. Adam gözlerini genç kadının kalçalarına dikerek uzun uzun seyretti, sonra az ilerdeki garsonu çağırarak eline para tutuşturdu.

— Kim bu yavru?

Zenci garsonun gözleri irileşti.

— Duyduğuma göre, Bay Minsky'nin arkadaşışymış, BayEd!

— Öyle mi? dedi Ed Aron.

Onun için farketmezdi. "Baba"dan korkusu yoktu. Yaşamı boyunca ondan çok daha tehlikelilerim görmüştü. Ve önemlisi de, hepsini tepelemişti.

Yeniden Irina'yı düşündü. Ne kadındı! Şimdiye kadar rastladığı yosmalara hiç benzemiyordu. Gerçek bir kadındı bu. İnsanın soluğu nu kesen bir peri. Derin bir nefes alarak yüzmeye karar verdi. Birden, aşık oluvermişti. Tıpkı on altı yaşındaki bir lise öğrencisi gibi.

Ed Aron Litton Kay'de sıkılıyordu. Vaktini bundan böyle bu genç kadını elde etmeye harcayacaktı. Gerçi genç ve yakışıklı değildi, ama ne istediğini biliyordu. En azından parası

vardı. Kolombiya'da yirmi milyon dolar değerinde birkaç bakır madeni vardı.

"Baba"nın canı cehenneme, diye düşündü!

Irina dairesini görünce şaşkınlığa kapıldı. Böyle lüks bir yeri rüyalarında bile görmemişti.

Yalnız kalınca buzdolabını açtı. içi çeşitli içki şişeleriyle doluydu. Masanın üzerinde ise, karışık meyvelerle dolu bir sepet vardı. Yere kalın ve yumuşak bir halı serilmişti. Bert Minsky hayatın tadını çıkaran biriydi.

Irina derin bir soluk aldı. Şimdiye kadar katıldığı görevlerin hiçbirinde böyle bir lüksle karşılaşmamıştı. Baştan çıkarmakla görevlendirildiği subaylar onu çoğu kez orta derecedeki lokantalara götürürlerdi. Sundukları hediyeler ise sıradan şeylerdi. Daha doğrusu, bu dünyayı tanıdıktan sonra sıradanlaşmışlardı.

Burası bambaşka bir yerdi. Litton Kay para kokuyordu. Irina odadaki müzik setini çalıştırdı. Banyo yapmak için soyundu. Kendini saraya düşmüş külkedisi gibi görüyordu. Çarpıcı ve inanılmaz!

**

Bert Minsky usulca Irina'nın kapısını çaldı. Nassau'dan yarım saat önce dönmüştü. Bernon Mitchell'i emniyet tedbiri olarak deniz yoluyla kendine ait bir sürat teknesiyle getirtmişti.

Kapı açıldı, Irina göründü.

Amerikalı suskunlaştı. Genç kadının üzerinde vücudunu eldiven gibi saran gümüşü lame bir elbise vardı. Saçını topuz yapmış, gözlerine hafif bir far çekmişti. Yirmi beş yaşından fazla görünmüyordu.

— Harikasınız, dedi Bert.

Selam vermek için eğildiğinde alını genç kadının göğüslerine değdi. İrina geri çekildi.

—Yine başlamayalım.

Amerikalı omuz silkti.

—Unutalım o olayı.

Odaya girip yatağa oturdu. İrina ayakta kaldı. Masaya yaslanarak:

—Sizi dinliyorum, dedi.

Minsky dudaklarını yaladıktan sonra:

— Gerçekten benimle pazarlığa yetkili misiniz? diye sordu.

İrina gözlerini Amerikalının gözlerine dikti.

— Bir kuşkunuz varsa, yarın uçağa atlar çeker giderim.

Minsky güldü.

— Hayır, onu demek istemedim... Yalnız, elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Amerikalılar Bernon Mitchell'in sağ olduğunu biliyorlar. Onu ele geçirmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Onu buradan mümkün olduğun ca erken uzaklaştırırlarınız...

İrina kendi açısından bir sorun olmadığını belirtir bir hareket yaptı. Bert devam etti:

— Bernon Mitchell burada. Onu birazdan göreceksiniz. Kendisiyle gönlünüzce konuşun. Sonra, fikrinizi bana söylersiniz.

— Peki, onu almayı kabul etmezsem ne olacak?

— Bernon Mitchell şu an resmen ölü görünüyor. Yani, benim için bir problem yok.

İrina bir sigara yaktı. Bert'in sakın görünmeye çabalamasına rağmen, sinirliliği hemen anlaşılıyordu. Adam ..çıkamazdaydı. Tehlikeli bir oyuna girmişti. Bu oyunu da sonuna kadar sürdürmeye kararlıydı. Amerikalı

matematikçiyi istediği fiyata satamazsa, öldürecekti. Canlı olduğu sürece, tehlike her an katlanarak artıyordu.

—Mitchell ile karşılaştığınızda, ona gizli bir serviste çalıştığınızı söylemeyin, dedi Minsky. Kendisi Küba'ya gitmek istiyor. Ben de sizi ona Fidel Castro'nun yetkili danışmanı olarak tanıttım. Böyle davranırsanız istediğiniz yere kendi rızasıyla gider...

İrina sigarasından bir nefes çekti.

— Eğer dedikleriniz doğruysa, benim açımdan bir sorun yok. Paranızı Mitchell Küba'ya ayak bastığı an alacaksınız.

Minsky güldü.

—Olmaz. Ben Kübalıları iyi tanırım. Onlara olan güvenim de bir çingiraklı yılanı olandan fazla değildir. Para burada ödenecek.

—Burada ödemeye çalışırım. Fakat Küba'dakilerle görüşmem gerek. Bu da birkaç günümüzü alır. Kente inmeliyim. Bu telefonu kullanamam.

Bert genç kadının kolunu tuttu.

—İyi bir iş yapıyorsunuz. Mitchell bir akşam bana her şeyi anlattı. Amerikalıların bütün şifrelerini biliyor. Şifreleri kendi hazırlamış. Milyonlarca dolar değerinde bir adam o...

İrina elindeki sigarayı parmaklarının arasında çevirdi.

—Haydi gidelim, dedi Amerikalı. Bernon bizi bekliyor.

Havuz kenarından ilerlerken İrina kafasında birtakım hesaplar yapıyordu. Bernon Mitchell'i Litton Kay'den şefi Vassili bile kaçırılmazdı. Çok büyük bir operasyon gerekecekti. İşin kötüsü, Bert kuşkulandığı anda Bernon'u

öldürürdü.

Sıcaklık biraz düşmüştü, ama havada en ufak bir esinti yoktu hâlâ.

—Bahama adaları hep böyle bunaltıcı mıdır? diye sordu İrina.

Minsky başını yıldızlara çevirdi.

—Yo, hayır... Bunaltıcı hava genellikle bir tayfunun belirtisidir.

İrina hiç tayfun görmemişti. Bunun eğlenceli bir şey olacağını düşündü.

Kulüp binası deniz kenarındaydı, içeri girdiklerinde nefis bir müzikle karşılaştılar. Orkestra eşliğinde yemek yiyen birkaç çift vardı.

Bert onu bir masada tek başına oturan genç bir Amerikalının yanına götürdü.

—İşteBernonMitchell! dedi gangster.

Genç matematikçi ayağa kalktı. İrina Bernon'un gençliğinden ve yakışıklılığından son derece etkilendiğini hissetti. Bert devam etti.

—Matmazel Malsen sizin Küba'ya girişinizi kolaylaştıracak.

Bernon'un gözleri ışıldadı.

—Ne zaman hareket ediyoruz? Saklanmak tan bıktım artık...

İrina bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, Bert fırsat vermedi.

—Birkaç güne kadar. Bayan İrina'nın Küba hükümetiyle bazı konuları halletmesi gerekiyor. O zamana kadar da size Litton Kay'de arkadaşlık edecek.

Bernon Mitchell hafifçe gülümsedi. Genç kadına henüz dikkatlice bakmamıştı. Garson menüyü getirdi. Kartları alıp incelediler.

Biraz sonra yemekler geldi. İrina büyük bir

iştahla yiyor, ama Mitchell hiçbir şeye dokunmuyordu.

İrina masanın altından kalçasını genç Amerikalıya dayamıştı. Mitchell'in bundan hoşlandığı belliydi, ama bunu sezdirmemeye gayret ediyordu.

*

**

Orkestra hafif bir müziğe geçince İrina fırsatı kaçırmadı.

— Benimle dans eder misiniz? Çok istiyorum.

Bernon kalktı ve onu izledi. Piste çıktıklarında birbirlerine sarıldılar. İrina hiçbir erkeğin reddedemeyeceği kadar cilveliydi. Mitchell ise traş sabunu kokan bir liseliydi.

Köşedeki bir masada oturan Ed Aron gözlerini onlardan ayırmıyordu.

Kadınla göz göze geldiğinde hafifçe gülümsedi, başıyla selam verdi, ama hiçbir karşılık alamadı.

Genç çift pistte dansa devam ediyorlardı. İrina biraz daha sokuldu Mitchell'e:

—Kaç yaşındasınız?

Genç adam biraz geri çekildi. Yüzü kızarmıştı.

—Otuz iki.

—Neden ABD'den kaçıyorsunuz?

— Kaçmıyorum. İstedigimi yapmakta hürüm, o kadar.

Ses tonu İrina'nın ilgisini çekti. Genç adamın gergin olduğu belliydi. Mitchell'e baktı. Gözleri boşluğa takılmıştı.

—ABD'den kaçmanızda siyasi nedenler var mı?

—Kesinlikle yok. Olsa bile, bu sizi ilgilen
dirmez.

İrina bu saldırganca cevaba akıl er
diremedi. Yine de bu beraberlikten
yararlanmak istiyordu.

—Bert Minsky'nin size neden yardım ettiğini
biliyor musunuz?

—Elbette. Ona on bin dolar verdim.

Genç kadın delikanlının ağzından laf
alamayacağını hissetti. Minsky onları tek
başlarına dans etmeye bıraktığına göre,
korktuğu bir şey yoktu.

Konuyu değiştirdi.

—Sanırım, şu birkaç gün içinde çok iyi dost
olacağız. Küba'da size çok yararım olabilir.
Orada hayat sandığınızdan çok daha değişiktir.
Sizi beğeniyorum...

Mitchell gülümsedi.

—Buna sevindim.

—Ben sıcak ülkeleri ve denizi çok severim.

—Ben de, dedi Mitchell.

—Yarın yüzmeye gidelim mi? Sabah on
birde havuzda buluşuruz.

Genç adam başıyla onayladı. Birlikte masaya
döndüler. Bir süre sonra, Bernon Mitchell
kalkmak için izin istedi.

**** Masadan uzaklaştıktan**

sonra, Minsky genç kadına döndü.

—Onu gördünüz. Uyuşturulmuş durumda
değil. Akli başında. Ne diyorsunuz, bir milyon
dolar eder mi?

İrina gülümsedi. Bernon Mitchell ne aptal bir
gençti! Terkettiği cennetin farkında değildi.

Ama neden terkediordu burayı? Şimdiye
kadar onun gibisine rastlamamıştı. Siyası
nedeni yoktu. Esrarengiz bir durumdu bu.

—Evet, gerçekten bir milyon dolar eder.

Hem de peşin para...

IX. BOLUM

Seçim sloganları ve fotoğraflarıyla kaplı eski bir otobüse yaslanmış olan Lester Young, arabadan inen Malko ile Harvey'e baktı. Ufak tefek, çipil gözlü bir zenciydi Lester. Harvey'e yaklaşıp:

- Merhaba, dedi ve Malko'yu işaret etti.
- Bu kim?
- Bir dost, karşılığını verdi Harvey.
- Sen dost diyorsan mesele yok.

Kaslı kolunu uzatarak Malko ile el sıkıştı.

Lester şu sıralar adanın en önemli adamlarından biriydi. Milli Demokrat Parti'nin adayydı ve Bay Street'i gangsterlerden temizlemeye söz vermişti.

Harvey sesini alçaltarak sordu:

- Yeni haberler var mı?

Zenci Malko'ya kuşkulu kuşkulu baktı, sonra Harvey'i birkaç adım öteye çekerek:

—Dediğim gibi, dedi. "Baba" genç bir kadınla Litton Kay'de. Kadın senin aradığın tip olabilir. Adını bilen yok... "Baba" onu kendi bungalovuna yerleştirmiş.

Öfkeyle yere tükürdü.

- Geberesice herif!

- Yalnızlar mı?

—Hayır. Yanlarında genç bir Amerikalı var... Fakat tuhaftır, delikanlı hiç de bir esire benzemiyor...

—Demek öyle!

Jack Harvey'in aklı karışmıştı. Bu iş canını sıkıyordu. Malko'ya dönerek yüksek sesle: .

—Bugünlerde büyük bir tayfun olacak, dedi.

—Tayfun mu? diye şaşırdı Malko.

Zenci acıyarak SAS'a baktı.

—Tayfunun yaklaştığını biz hissederiz. Bu seferki güneyden gelecek ve çok da tehlikeli olacak. Son defaki adanın yarısını yerle bir etmişti.

Sözünü bitirdikten sonra hızla uzaklaştı ve eski bir Ford'a atlayıp hareket etti.

Malko ile Harvey de kamyonete atladılar. Nassau'dan bir mil uzakta, Emerald Beach'de bulunuyorlardı.

—Niye bize yardım ediyor? diye sordu Malko.

—Minsky ile adamlarından nefret eder. Seçimleri kazanırsa hepsini adadan sürecektir. Bizim de Minsky'ye karşı olduğumuzu biliyor.

Beş dakikalık bir yolculuktan sonra Emerald Beach Oteli'ne geldiler. Arabadan inip otelin barına girdiler ve birer daiquiri ısmarladılar.

—Litton Kay de neresi? diye sordu Malko.

Harvey gülümsedi.

—Yeryüzünde bir cennet. Tabii, günde yüz dolar harcayacak paranız varsa... Minsky ile adamları adanın öbür ucundaki bu yeri satın alarak bir tatil köyü yaptılar ve Miamili milyarderlere haber vererek buranın dinlenmek için ideal bir yer olduğunu duyurdular. Arazi tepeden tırnağa silahlı yirmi sekiz özel muhafız tarafından korunur. Herhangi bir soyguna karşı, ellerinde ağır makineli tüfekler bile var...

Özel limanı yat doludur. Oraya girmeyi düşünüyorsanız vazgeçin. Tel örgüleri bile geçemezsiniz... Bunu basarsanız bile, dışarı çıkmanız mümkün değildir...

Ne cesaret verici bir açıklamaydı!.. — Yine de oraya girmek zorundayız, dedi Malko. Bern on MitchelPin orada bulunduğunu biliyoruz artık. Onu ellerinde bulunduranlar Bernon'un adayı terketmesinde hiç de aceleci davranmıyorlar, inanılmaz bir şey bu, ama hep böyle devam etmeyeceği kesin...

— Siz gidebilirsiniz, dedi Harvey, benim intihar etmeye niyetim yok.

—Bir fikrim var, dedi Malko. Tehlikesi de bana ait olacak. Dostunuz Lester'in her meslekten arkadaşı olduğunu söylemişsiniz, değil mi?

—Evet.

—Litton Kay deniz kıyısında mı?

—Evet.

—Güzel.

Malko'nun planını gerçekleştirmesi için yerli halktan kişilere ihtiyacı vardı.

—Litton Kay'in bir planını çıkarttırabilir misiniz?

—Elbette.

Malko fikrini anlattı. Cümleler birbirini izledikçe Harvey'in yüzü aydınlanıyordu.

—Sanırım bu iş yürür. Ödeme dolar olarak yapılırsa her şey burada hazırlanabilir. Ama çok pahalıya patlar Ayrıca, eğlenceli olacak...

Malko da öyle düşünüyordu. Ama bir sorun vardı: Bernon MitchelPin tam olarak nerede ve ne durumda bulunduğunu bilmiyordu. Tek şansı, yaratacağı şaşkınlıktan yararlanmaktı.

Malko hesabı ödedi, hole çıktılar. Malko'

nun resepsiyondaki kutusunda katlanmış bir kâğıt vardı. Aldı, açtı. Tek bir cümle vardı: " Limey ile acele irtibat kurun".

Limey, Nassau'daki Amerikan konsolosluğunda birinci kâtip görevinde gözüken, aslında CIA bölge şefi olan Gary Nollau'nun kod adıydı.

—Ben gidiyorum, dedi Malko. Saat sekizde El Toro'da buluşalım. Oradan akşam yemeğine gideriz. Bu arada belki yeni haberler de gelir...

Triumph'una atladı ve beş dakika kadar sonra konsolosluk binasının önünde durdu. Kapıyı çaldı ve bekledi. Ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı. Gary Nollau Malko'yu, görünce gülümsedi.

—Sizi bekliyordum. Hemen merkezi araya caksınız. Çok önemliymiş.

Malko muhabere odasına girdi. Gary Nollau eylem ajanı olmadığı için bu gibi şiddet hareketleri onu çok heyecanlandırıyordu.

Malko ahizeyi kaldırdı, numarayı çevirdi.

Karşısına çıkan santral memuresine:

—Bana 4595'i bağlayın, dedi.

William Clark'ın sesi kaygılıydı.

—MitchelPin izini bulabildiniz mi? Malko öğrendiklerinin hepsini anlattıktan

sonra:

—Hayatta olduğuna eminim, dedi. Ama niçin hâlâ burada bulunduğunu bilmiyorum.

—Anlıyorum, dedi William Clark. Gözümüzden kaçan bir şey olmalı. Mitchell belki de çıldırdı. Ya da çocuğu uyuşturdular. Onu Minsky'nin elinden almalıyız.

—Neden yerel hükümete başvurmuyorsunuz? dedi Malko. MitchelPin bulunduğu yere

sızmak mümkün değil.

Hattın öbür ucundan Clark'm oflayıp pofladığı duyuluyordu.

— Hükümete başvurmamız imkânsız. Bu olayı mümkün olduğunca gizli halletmemiz gerek. Ayrıca, Nassau'daki yöneticiler Minsky'ye çok bağlı... işi tek başınıza halledeceksiniz. Size yardım olarak ancak iki eski dostunuzu gönderebilirim: Milton Brabeck ile Chris Jones'u... Ama adayı ateşe vermek yok...

—Fazla abartıyorsunuz...

—Şey... Bir şey daha var... Dün Bernon MitchelPin karısı beni görmeye geldi. Kocasının öldüğüne inanmıyor. MitchelPin çok iyi bir yüzücü olduğunu söyledi. Kocasının bir kadınla kaçmış olabileceğine inanıyor...

—Peki, ona gerçeği anlatmadınız mı? dedi Malko.

William Clark güldü.

—Anlaşılan bizi iyi tanımıyorsunuz siz. Gerçeği anlatsam, ülkeyi ayağa kaldırırdı...

—Tabii, bu sizin bileceğiniz bir iş. Beni ilgilendirmez...

—Yakında ilgilendirecek.

—Anlamadım.

—Kadın yarın orada olacak. Ona sizin adresinizi verdim. Freeport'a gitmek istiyor. Orada bir skandal çıkarmasına mani olun. Diplomatça davranın. Ona canınız ne isterse anlatın, ama gerçeği asla söylemeyin. Yoksa, beş dakika içinde hepsi basında duyulur.

—Aman ne iyi haber!

William Clark telefonu kapamıştı.

Malko konsolosluğu düşünceli bir tavırla terketti. Başındaki derdi halletmek bir yana, dert üstüne dert açılıyordu durmadan!

X. BOLUM

Dizlerin bir karış üstünde biten elbise omuzlara ince birer askıyla tutturulmuştu. Darlığı vücudunun bütün hatlarını ortaya koyuyordu.

Emerald Beach'in pembe holünde hayat durur gibi oldu. Kadın soluk kesici bir dişiydi. Kimseye aldırılmaz bir edayla kırıtarak yürüdü ve resepsiyonun önünde durdu.

— Bay Malko Linge'i görmek istiyordum.

Malko o sırada resepsiyonun yan tarafındaki eczaneden çıkıyordu. Yanıkları için krem almıştı. Genç kadının sesini duyunca döndü.

— Malko Linge benim.

Genç kadın şaşkın bir ifadeyle ona yaklaştı ve Boston şivesiyle:

— Ben Bernon Mitchell'in karışyım, dedi.

Genç kadın yeşil gözlerini SAS'a öyle dikmişti ki, Avusturyalı tüm tecrübesine rağmen kızarmadan edemedi. Eğilip kadının elini öptü. Bayan Mitchell'in dik göğüsleri ve cömertçe sergilediği uzun bacakları insanın soluğunu kesiyordu.

Holdeki bir masaya oturup çantasından sigara çıkardı ve yaktı. Gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Çok tuhaf! dedi. Hiç de bir casusa benze-miyorsunuz.

Malko gözlüğünü çıkardı.

— Dişlerimin arasında bıçak taşımamı mı bekliyordunuz? karşılığını verdi.

Genç kadın sigarasından bir nefes alarak bacak bacak üstüne attı. Malko güneşte kalmış karadam gibi eriyordu.

— Beni burada nasıl buldunuz? diye sordu.

Kadın şaşırdı.

— Nasıl mı? Size geleceğimi haber vermediler mi? Nerede bulunduğunuzu söyleyen William Clark idi.

— Onu tanır mısınız?

— Elbette. Washington'a onu görmeye gittim. Öfkeden delirecek gibiydim. Palavra dinlemekten bıkmıştım. Bernon'u bulmak için Bahama'ya gideceğimi söyledim.

— Ama şey... Kocanız... Boğuldu...

Kadın sigarasını söndürdü.

— Öldürüldüyse sizin ne işiniz var burada? CIA sizi buraya güneşlenmeye mi gönderdi?

Öyle ya!..

— Peki, siz ne düşünüyorsunuz? diye sordu Malko.

— Anlatılanların hepsi palavra. Bernon bir karının peşindedir...

— Ama size kocanızın cesedini göstermediler mi?

— Oh! O felaket bir cesetti. Kime ait olduğunu anlamak imkânsızdı... Siz burada bulunduğunuza göre, kocam hayatta demektir...

— Bundan emin değiliz.

— Ben eminim.

— Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Onu bulmayı ve intikam almayı. Sanırım siz onun nerede bulunduğunu biliyorsunuz.

Ama sizinle gelmek istemiyor. Ben onu getirtirim.

Nerede o günler!

Derin bir nefes aldı. Göğüsleri elbisenin kumaşını yırtacakmış gibi oldu.

— Kocanızın nerede bulunduğunu gerçek ten bilmek isterdim, dedi Malko.

— Öyleyse birlikte ararız.

Malko fazla ileri gitmeden önce bir ayrıntıdan emin olmak istiyordu. Ayağa kalktı.

— Alışveriş yapacaktım. Daha sonra buluşalım mı?

Kadın kuşkulu kuşkulu Malko'yu süzdü.

— Geldiğimi ona haber vermeyeceksiniz, değil mi?

— Vermeyeceğim. Söz!

— Güzel. Ben kumsala iniyorum. Mayom altımda. Sizi orada beklerim.

**

Malko on dakika sonra konsolosluktaydı. Hemen merkezi aradı ve Muriel Mitchell'in eşkâlini verdi.

William Clark onayladı.

— Evet o. Tam bir dişi kaplan. Burada benim canıma okudu... ~ — Niye onu başınızdan savmadınız?

— Bunun iki nedeni vardı: Birincisi öyle heyecanlı ve sinirliydi ki, aklına eseni her an uygulamaya koyabilirdi, ikincisi ise, babası önemli çelik krallarından biri. Kadının Pentagon büyüklüğünde bir evi var. Bahçesiyse, Central Park'ın iki katı. Yani önemli bir kadın. Bernon ile bir buçuk yıl önce evlenmiş. Ona deli gibi aşık ve panter kadar da kıskanç. Onu

atlatmaya kalksaydım bizi basma rezil ederdi. Babası Chicago Herald'ın hissedarlarından...dır...

— Yani kısacası, kurtulmak için onu benim başıma sardınız... Teşekkür ederim...

— Ama nefis bir kadın, öyle değil mi?... Hoşunuza gider sanmıştım... Ne yaparsanız yapın, ama bir skandal çıkarmasına engel olun... Bu arada kocasını bulmayı da unutmayın...

Telefon kapandı.

Malko Emerald Beach'e düşünceli döndü. MuriePe kocasının gangsterlerin elinde bulunduğunu söylemek güçtü...

Holü geçti, kumsala doğru ilerledi.

Muriel'i bulması güç olmadı. Çevresinde genç bekârların oluşturduğu bir çember vardı. Malko genç kadını görünce afalladı. Bikini denen şey kibrit kutusu büyüklüğündeydi ve gizlenmesi gereken kısımların ancak yarısı gizlenebilmiş ti.

— Mayonuzu giymiyor musunuz?

Malko başını salladı. Bu kadın böyle devam ederse, Malko'nun kocasını bulma isteği tamamen kaybolacaktı!

— Hayır. Şu an işlerim var. Ayrıca, tenimi güneşe verecek durumda değilim. Derim çok hassastır.

— Bugün dinleneceğim ben. Yarın da kocamı aramaya başlayacağım.

— Planınız nedir?

— Şşt!.. Yakında görürsünüz. Yerinden kalktı ve koşarak denize girdi. Birkaç kulaç attıktan sonra geri döndü ve Malko'dan sırtını kurulamasını istedi.

Malko istenileni yaparken aklını kurcalayan soruyu sormadan edemedi:

— Kocanızın burada bir kadınla olduğunu sanmanıza sebep nedir? Bence bu buraya kadar gelmenizi açıklayacak yeterli bir sebep değil. Siz çok genç ve çok güzel bir kadınsınız...

Muriel ona döndü.

— Uç aydır bana elini bile sürmedi...

— Yani...

— Yani, üç aydır hiç yatmadık. Bu yeterli bir sebep değil mi? Bir adam karısıyla üç ay ilgilenmiyorsa, hayatında bir başkası var demektir...

Malko ona gerçeği anlatmamak için kendini zor tutuyordu, ama anlatmaya hakkı yoktu. Güneş ufka yaklaşmıştı.

— Bu akşam nereye gideceğiz? diye sordu Muriel. Burayı hiç tanımıyorum...

Malko genç kadın reddedemezdi. Ne de olsa onunla ilgilenmek görevi içindeydi. Üstelik, Muriel ile olmak, Jack Harvey ile olmaktan daha cazipti.

*

**

Otelin holüne girdiklerinde vakit hayli ilerlemişti. Yemekte havadan sudan söz etmişler, kafalarını kurcalayan konulara hiç girmemişlerdi.

Muriel yemekte çok içmişti. Buna rağmen, sarhoş olduğu söylenemezdi.

Asansöre bindiklerinde başını Malko'nun omzuna dayadı. SAS genç kadına odasına kadar eşlik etti. Kapının önünde elini tutup öptü.

— Yarın sabah görüşmek üzere!

Muriel birden kollarını Malko'nun boynuna dolayarak dudaklarından öptü. Sonra ayrıldı, kapıyı açtı ve Malko'yu elinden tutarak içeriye çekti. Elektriği yakmadan yatağa uzandı.

Malko ceketini çıkararak yanına geldi.

Beklediği olmuştu. Hiç konuşmadan seviştiler. Sonunda, Muriel başını ters yöne çevirerek:

— Şimdi gidin! dedi.

Malko kımıldamadı.

— Niye gitmiyorsunuz? Geceyi burada geçirmeye niyetli değilsiniz herhalde?

— Nedir sizin derdiniz? diye sordu Malko. Benimle sevişmek isteyen sizdiniz...

— Elbette. Bu planımın ilk adımındı.

— Ne planıymış bu?

Sakin bir tavırla bir sigara alıp yaktı ve anlatmaya başladı:

— Artık Bernon'u arayabilirim. Onunla ödeştim. Buraya gelirken onu karşıma çıkacak ilk erkekle aldatmaya kararlıydım. Bunu gerçekleştirdim. Sizinle ilk karşılaştığımda bu erkeğin siz olabileceğini düşündüm. Artık Bernon'a sizi sevgilim olarak tanıtabilirim. Yalan söylemediğim için de yüzüm kızarmayacak. .. Ama siz de çok başarılıydınız...

— Teşekkür ederim, dedi Malko kravatını takarken. Umarım, size hoşça vakit geçirtmişimdir...

Muriel elini Malko'nun yüzünde gezdirdi.

— Böyle çocukça konuşmayın. Çok hoştu nuz. Ama kocamı seviyorum ben. Bu nedenle ondan intikam aldım. Haydi, artık gidin ve uyuyun.

*

**

Malko ceketi elinde, kendini koridorda buluverdi. Kendini biraz suçlu hissediyordu. Muriel gerçeği bilmiş olsaydı, onunla yatmazdı Ama gerçeği ona anlatamazdı ki!

XI. BÖLÜM

Bernon Mitchell acıyla bağırdı.

Havuza dalmak için koşarken ayağı kaymıştı. Dengesini bulmaya çalıştı, ama yine de suya düşmeden önce havuz kenarına çarptı. Birkaç saniye sonra sudan çıktığında yüzünde müthiş bir acının belirtisi vardı. Sağ kalçasını iki eliyle tutarak kendini bir koltuğa bıraktı.

Olayı izlemiş olan Irina aniden kasıldığım hissetti. Belki de beklediği fırsat doğmuştu.

Harekete geçmeden önce gözlerini kapayarak beş dakika beklemeye karar verdi.

Bahama'ya geldiğinden bu yana ilk kez tatlı bir meltem esiyordu. Burası bir cennetti. Eksiksiz bir cennet. Yok yoktu, ihtiyaç duyulan her şeyi bulmak mümkündü. Hatta, peri padişahının oğlunu bile: Ed Aron çevresinde pervane oluyordu.

Buraya gelişinin ertesi günü bungalovunda bir kucak gül bulmuştu. Nassau'da gül ender rastlanan bir çiçektir.

Bundan bir gün sonra da güllerin yerini kıymetli taşlarla süslü altın bir saat almıştı. Saati koluna taktıktan bir saat sonra, Ed kapısını çalmış ve Irina'yı havuz başında havyarla Moët et Chandon içmeye davet etmişti.

Irina teklifi hemen kabul etmişti. Ed eğlenceli bir adamdı.

Masaya oturduklarında, Ed kadehini kaldı-

arak:

— Nişanlanmamız şerefine! demişti. Irina gülmüştü. Ed son derece ciddi bir tavırla ona ilk görüşte aşık olduğunu ve kendisiyle evlenmeye karar verdiğini açıklamıştı.

— Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ki! demişti Irina şaşırarak.

Ed başını sallamıştı.

— Geçmişiniz umurumda bile değil. Haya tım tehlikeler içinde geçti. Bu da onlardan biri olabilir, ama eminim en tatlısı olacak. Sakın bana hemen "hayır" demeyin...

Irina Ed'in samimi ve sıcak yakınlığına alışmıştı. Göreviyle geleceğini garantiye alma düşüncesi arasında kararsızlık içinde kalmıştı. Ona şöyle demek isterdi: "Ed sevgilim, seninle evlenmek isterim. Ama bunu yaptığım takdirde mensubu olduğum Sovyet gizli servisi peşimi bırakmayacaktır, özellikle de senin gibi Amerikalı bir milyarderle evlendiğim için."

Ed'in buna bile aldırmayacağından emindi. Kendinden emin bir adamdı. Irina'ya Litton Kay'de ne aradığını bile sormamıştı. Bunu doğal karşılar bir hali vardı.

Birlikte olduklarında Irina'nın elini tutuyor ve hiç bırakmıyordu.

Irina gözlerini açtı ve gerçeğe döndü. Şu an, Ed'den önce Bernon Mitchell vardı. Yerinden kalktı ve genç Amerikalının yanına gitti.

— Ne oldu, Bernon? Genç adam acıyla yüzünü buruşturdu.

— Kaydım. Sanırım adelem ezildi. Irina yanına diz çöktü. Üzerinde KGB

laboratuvarlarında özel hazırlanmış tahrik edici kokudan bol miktarda vardı.

— Kontrol etmeme izin verir misiniz? Bir ara hastabakıcılık yapmıştım.

— Sahi mi?

Şaşkın genç kadına baktı. Irina ellerini Mitchell'in kalçasında gezdirdikten sonra:

— Kendinizi bana bırakırsanız, iki saat içinde hiçbir şeyiniz kalmaz, dedi.

— Ne yapacaksınız?

Irina gülümsedi.

— Akupunktur diye bir şey var. Elim buna hayli yatkındır. Acılarınızı hemen dindirebilirim. Bu tedaviye girmezseniz günlerce acı çekersiniz. Hatta, belki yolculuğa bile çıkamazsınız...

Mitchell yerinden fırladı. Akli fikri Küba'ya gitmekti.

— Doğru. Peki, ne yapmam gerek?

Genç kadın etrafa bakındı.

— Rahatça uzanabileceğiniz bir yer bulmalıyız, önce kalçanıza masaj yapacağım, sonra da iğnelerle tedaviye başlayacağım.

Genç adam kızardı.

— Burada olmaz. Benim odama gidelim.

Kalktı ve genç kadının omuzundan destek alarak yürümeye başladı.

— Gidelim.

— önce benim bungalovuma uğrayalım. Gerekli malzemeleri almalıyım.

Yol üstünde Bert Minsky'nin adamlarından birine rastladılar. Aşırı ısıcağa rağmen adamın üstünde ceket ve şapka vardı. Bölgede onun gibi bir düzine bulunuyordu. Minsky hiçbir ihtimali gözardı etmiyordu.

Irina'nın bungalovu önünde durdular. Bana bir dakika izin verin, hemen geliyorum.

On saniye sonra elinde küçük bir çantayla çıktı. Mitchell'e destek olarak ilerlediler.

Bern on yanyanainşa edilmiş iki bungalovdan birinin kapısını açtı. Bina iki odadan oluşuyordu. Birinde alçak bir yatak ve dolap, diğerinde de masa, iskemleler ve bir müzik seti vardı. Bernon izin isteyerek gözden kayboldu. Biraz sonra üzerinde siyah bir kimono olduğu halde geri döndü.

— Ne yapayım şimdi?

— Yatağa uzanın. Sırtüstü. Kendinizi rahat bırakın.

Genç Amerikalı derin bir soluk alarak gözlerini yumdu.

— Önce çarptığınız yeri kasları yumuşatan özel bir merhemle ovacağım, dedi Irina.

Çantasını açtı ve merhemi çıkardı. Bu, erkeği tahrik etme amacıyla üretilmiş yohimbin kloridrat ile striknin sülfat karışımı bir merhemdi. Kasık civarına sürüldükten on dakika sonra etkisini gösterirdi.

Irina merhemi avucuna alarak genç adamın kalçasına sürmeye ve parmaklarıyla yaymaya başladı, işini bitirdiğinde:

— Müziği açabilir miyim? dedi. iyi gelir, acınızı unutturursunuz.

Mitchell'in cevabını beklemeden cihazı açtı ve oda bir anda Latin Amerika müziğinin çılgın ritmiyle doldu.

Irina çantasından bir santim boyunda altın bir iğne çıkardı ve bunu Bernon'un sağ elinin orta parmağının ikinci boğumuna iki milim

kadar soktu.

Bernon Mitchell gözlerini açmış, onu seyretmeye başlamıştı.

—Tuhaf, hiçbir şey duymuyorum. Irina gülümsedi.

—Güzel. Bir süre böyle bekleyeceksiniz. Sonra, yatağa oturdu ve genç adamın yanına

uzandı.

—Burası ne kadar rahatmış. Bernon cevap vermedi.

—Niye buraya kapanmış yaşıyorsunuz? diye

sordu genç adama.

—Bert Minsky dışarda fazla gözükmememi istiyor. CIA ajanlarının beni kaçırmaması ihtimali varmış.

Irina üstelemedi. Elini Bernon'un göğsüne koydu.

—Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

-iyi.

Aslında, çok tuhaf hissediyordu. Irina'nın parfümünden tahrik olmuştu. Genç kadın elini daha aşağılara kaydırdı ve durdu.

—Ama Bernon, siz beni arzuluyor olmalısınız...

Genç adamın cevabını beklemeden dudaklarını dudaklarına yapıştırdı ve edindiği tüm tecrübeleri değerlendirerek sanatını göstermeye başladı. Genç adam birkaç saniyelik gecikmenin ardından, Irina'ya aynı heyecanla karşılık verdi...

Uzun zamandır unuttuğu bir heyecanı yaşıyordu...

—Oh, Bernon! diye mırıldandı Irina.

Amerikalı ona şaşkın şaşkın baktı, sonra dudakları tekrar birleşti ve sıklaşan soluklarının

gürültüsünden başka bir şey duyulmaz oldu.

Bernon arzuyla titriyordu. İrina sağ elindeki iğneyi çıkardı ve çantasına attı.

Tam zamanıydı. Dudaklarını Mitchell'in kulağına yaklaştırarak fısıldadı.

—Niye şehre inip dansa gitmiyoruz? Seninle buradakilerin gözlerinden uzakta başbaşa kalmak istiyorum.

—Bert Minsky'ye haber vermek gerek.

—Niye?

İrina genç adamın kendisini dinlemediğini farketti. Dozu fazla kaçırılmış olmalıydı ki, Mitchell'in sevişmekten başka düşündüğü yoktu.

İrina belinden kavrayıp üstüne çektiği an, kapı tarafında bir ses oldu.

İrina genç adamın omzu üstünden baktı. Kapıda belden yukarısı çıplak genç bir Bahamalı erkek duruyordu. Çok yakışıklıydı. Üzerinde kısa bir şort vardı. Bacakları uzun ve kaslıydı. İrina'yı görünce, Bahamalının yüzünde bir nefret ifadesi belirdi.

Sert bir sesle:

—Bernon! diye bağırdı. Bana söz vermiş tin...

Mitchell bir anda gözlerini açtı. İrina'yı hızla itti ve kimonosunun önünü kapadı. —Steve!

Bahamalı yatağa yaklaştı.

—Beni aldattın sen! Alçak! Namussuz!

Bernon ayağa fırladı, Steve'i omuzlarından tutarak sarstı;

—Hayır! Hayır! Yemin ederim seni aldatmadım!

—Ya bu kadın?

Bernon nefretle İrina'ya baktı.

—Orospu!

Sesi titriyordu. Yatağa yaklaşıp İrina'ya tokat atmaya kalktı. İrina çevik bir hareketle yana kaçtı ve toparlandı. Aklı başına gelmiş, Bert Minsky'nin çevirdiği dolabı anlamıştı. Minsky genç Amerikalının zayıf tarafından yararlanarak onu bülbül gibi konuşturmuş olmalıydı. O da şimdi Amerika'ya dönmeye utanıyordu.

Bernon, Bahamalı gence sarılmış, yalvarıyor, inliyordu.

—Steve, bağışla beni! inan, hiçbir şey yapmadım. Bana ne olduğunu bile anlamadım. Hayatımda senden başka kimse yok. Birbirimizden hiç ayrılmayacağız.

İrina süratle düşünüyordu. Bu görevdeki rolü sona ermişti.

Ne hikâye! KGB bu kez yanlış bilgi edinmişti. Buraya Irinâ yerine yakışıklı bir erkek göndermeleri gerekiyordu. Bernon'un homoseksüel olabileceği kimsenin aklına gelmemişti...

İrina çantasına uzandı. Döndüğünde, elinde 22 kalibrelik uzun namlulu bir silah vardı. Silahı Freeport'da Vassili vermiş ve bir aksilik halinde kullanabileceğini söylemişti... ^

—Giyinin Bernon. Çabuk olun. Gidiyoruz.

Bernon şaşırırdı.

—Nereye?

—Gitmek istediğiniz yere. Küba'ya. Ama yalnız, sevgiliniz burada kalacak.

Bernon Mitchell afalladı. Steve'in boynuna sarılarak gözlerinin içine baktı.

—Bay Minsky'ye haber vermeliyiz, dedi Bahamalı.

Gidiyoruz. Çabuk olun, diye bağırdı Irina.

Ofkeden kuduruyordu. Bernon bu kadar kıymetli olmasa, tetiğe çekmekte tereddüt etmezdi.

Bahamalı ile Bernon Irina'ya bakıyorlardı. Steve ani bir hareketle Bernon'u genç kadının üzerine itti. Tabancanın namlusu genç matematikçinin belkemiğine dayandı. Irina tetiği çekmedi. Aptallık olurdu bu. Bir diz darbesiyle Bernon'u önünden uzaklaştırdı.

Aynı anda, Steve üzerine atılarak genç kadının bileğini tuttu. Irina kaslarını gerdi ve bütün gücüyle Bahamalı'nın kasıklarına bir tekme attı.

Steve kasıklarını tutarak yere çöktü.

—Durun! Öldüreceksiniz onu! diye bağırdı Bernon.

Deli gibi atılarak genç kadının bileğini yakaladı ve ısırıldı. Irina haykırarak elindeki tabancayı bıraktı. Bernon umulmayan bir çeviklikle eğilerek silahı kaptı ve namluyu Irina'ya çevirdi.

—Gebert onu! diye bağırdı Steve.

—Minsky ikinizin de canına okur, karşılığını verdi genç kadın.

Steve doğrularak Bernon'un elinden silahı kaptı ve kabzasını genç kadının kaşının üstüne indirdi.

Irina bir çığlık attı. Sonra, her yer karardı...

**

Irina kendine geldiğinde hava kararmıştı. Bağırarak istedi, beceremedi. Ağzında tıkaç vardı. Uzun süre ne durumda bulunduğunu

anlamaya çalıştı.

inanılır şey değildi!

El ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Kıpırdayacak durumu yoktu. Hâlâ çırlıçıplaktı.

Görüş alanının dışından bir ses geldi.

—Kendine geliyor, orospu!

Steve'in sesiydi bu.

—Senin canına okuyacağım. Bir daha erkeklerle yatamayacaksın...

Irina yutkundu. Mesleği gereği, karşılaşacağı her türlü işkenceye önceden hazırlıklıydı ve direnmesini biliyordu.

Ama bunlar işkence yapmıyorlardı ki, eğleniyorlardı.

—Gebert onu Steve! diye bağırdı Mitchell.

—Beni öldürürseniz, Minsky sizi lime lime eder.

—Umurumda bile değil, karşılığını verdi Mitchell.

Irina Steve'in karşısına dikildiğini gördü. Elinde kırbaç vardı. Kolunu kaldırdı ve hızla indirdi. Her darbe genç kadının vücudunda kırmızı derin izler bırakıyordu. Kırbaç karnından aşağıya, bacaklarının arasına indi. Irina her darbeye canhıraş bir feryat koparıyordu. Tam o sırada elektrik kesildi.

Acı dayanılır gibi değildi. Irina bir feryat daha kopardı.

Kısa bir süre sonra kendinden geçti.

XII. BOLÜM

Harvey'in kamyoneti Litton Kay'in girişinde barikatın önünde durdu. Barikat kapalıydı. Direksiyonda Harvey vardı. Malko arka tarafa, takımların üzerine uzanmıştı.

Bekçi arabaya yaklaşıyor:

—Neler oluyor? dedi.

Harvey gözlerini zencinin gözlerine dikerek omuzsıktı.

— Bana telefon ettiler. Kulüp binasında bozuk bir musluk varmış. Barikatı açıyor musun?

Bekçi tereddüt ediyordu. Başını salladı.

— Benim bundan haberim yok. Telefon edip sormam gerek.

Adam kulübeye ilerlerken Harvey de peşinden gitti ve kapının önünde durdu. Bu arada Malko sindiği yerden çıkarak yere atladı ve çimenliğe doğru koşarak karanlığa karıştı.

Bekçi hâlâ konuşuyordu. Kimse tamiratçı istememişti. Sonunda telefonu kapadı ve kuşkulu bakışlarla Harvey'i süzdü.

— Sana biri şaka yapmış, dostum. Haydi, yayın buradan. Senin gibilere burada yer yoktur.

— Peki, buraya boşuna mı geldim. Masrafımı kim verecek? diye karşı çıktı Harvey. Yirmi beş millik bir yol katettim.

—Defol dedim sana. Yoksa yaptığın masrafa

bir de hastane ücreti eklenir...

Harvey homurdanarak kamyonetine bindi ve geri döndü.

Bekçi arabanın kırmızı stop lambaları gözden kaybolana kadar arkasından baktı sonra yerine döndü.

Malko sahil boyunca izleyerek çimenlikte ilerledi. Üzerindeki siyah naylon tulumu ve kauçuk ayakkabılarıyla üç metreden bile zor farkediliyordu. Yassı tabancasını belindeki kemere sokmuştu. Elinde gerekli araç ve gereçlerin bulunduğu bir çanta vardı.

Beyaz kilisenin arkasında durup etrafa baktı. Kulüp binasıyla aydınlatılmış yüzme havuzundan belli belirsiz konuşmalar geliyordu. Litton Kay'in planını ezbere biliyordu. Laster Young' in verdiği bilgilere göre, Bernon ya kulüp binasının sağındaki büyük yapıda, ya da deniz kenarındaki bungalovlarda bulunuyordu.

Bu iş canım sıkıyordu. Casusluk mesleğinin bu "izcilik" yanını sevmiyordu. Ama mecburdu. Özel bir araziye bir tabur komandoyla girilmezdi.

İşini bitirmesi için iki saati vardı. Ondan sonra planın ikinci kısmı başlayacaktı.

Sinerek havuza doğru ilerledi, arka tarafından dolanarak kulüp binasının önünden geçti ve kumsala doğru ilerledi. Işıkları sönmük bir bungalovun dibinde çantasını bırakıp biraz soluk aldı. Sonra üzerindeki tulumun fermuarını indirdi ve üstünden çıkardı. İçinde son derece şık alpaga bir smokin vardı. Burada göze batmadan dolaşılacak en uygun kıyafet buydu.

Tabancasını beline geçirdi, bir sigara yaktı ve çantasını bir köşeye sakladıktan sonra havuzun

yolunu tuttu.

Yeşil tuvaletli bir kadın onu farkederek el salladı.

—HeyJoe!

Malk o gülümseyerek cevap verdi.

—Adım Joe değil...

Kadın onu bakışlarıyla izleyerek kadehindeki içkiyi yudumladı.

Malk o ilerleyerek bir koltuğa oturdu. Dalgın dalgın dururken yanına bir garson yaklaştı.

—Beyefendi, bir şey içmek isterler mi?

—Lütfen bir Rus votkası.

Garson iki dakika sonra elinde bir kadehle geri döndü.

Malko içkisini yudumlamaya başladı. Garson yanından ayrılmamıştı.

— Hesabınızı kaç numaraya yazacağım, efendim?

Malko şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak:

—22! dedi.

Garson selam verip kayboldu. Üç dakika sonra Malko da kalktı ve karanlıklarda kayboldu. Araştırmaya kulüp binasının en uzağındaki bungalovdan başlayacaktı.

Oraya varması kolay oldu.

İlk bungalovun kapısı kolaylıkla açıldı, içi boştu. Karşı taraftaki bungalovdan müzik geliyordu. Oraya gitmeye karar verdi.

Kapıya on metre kala ışıklar söndü. Elektrik kesilmişti. Bu arada müzik de sustu.

Litton Kay koyu karanlığa gömülmüştü.

Malko içinden küfretti. Lester Young Malko'nun kaçışını kolaylaştırmak için belli bir saatte adanın tüm elektriğini kesecekti. Nedense erken olmuştu bu.

Malko ne yapacağım düşünürken, bungalovdan korkunç bir çığlık geldi. Bir kadın sesiydi bu.

Malko'nun kasları gerildi.

Normal olarak buna aldırmaması gerekiyordu. Buraya bir erkekle ilgilenmeye gelmişti, bir kadınla değil. Ama şövalyelik ruhu ağır bastı. Casustan önce bir beyefendiydi! Ve bir beyefendi bir kadını güç durumlarda bırakmazdı.

Cebinden küçük el fenerini çıkardı, silahım çekti ve bungalova doğru koştu. Kapıdan girdiği anda bir çığlıkla daha karşılaştı.

Silahını doğrultarak odaya daldı.

Yüzü gözü kan içinde kalmış olan Irina'yı ilk anda tanıyamadı. Yatağa çırılçıplak bağlanmış olan kadının tüm vücudu kan içindeydi. Irina'yı kamçılayan adam bir an durdu.

Tam bir ortaçağ işkencesi.

Bernon'un da elinde elektrik feneri vardı. Işığı Malko'ya çevirdi ve Lucayan'da bahçede gördüğü sarışın adamı hemen tanıdı.

— Steve, çabuk kaç! diye bağırıyordu. Bu bir Amerikalı!

Bahamalı şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Bernon Mitchell'in üzerinde sadece bir slip vardı. Ani bir hareketle Malko'nun üzerine atıldı. Malko genç matematikçinin boynuna bir kesme indirdi. Fakat yeterince hızlı vurmamış olmalı ki, Bernon sadece sendeledi ve sarsak sarsak kapıya doğru ilerledi.

Bu arada Steve soğukkanlılığını kazanmıştı. Elindeki kamçıyı savurdu ve aynı anda Malko'nun tabancası odanın bir köşesine uçtu. Bunu fırsat bilen Bahamalı Malko'nun üzerine

saldırdı. Bernon'un da katılmasıyla bir kör dövüşü başladı. Malko, Steve ile Bernon'un terden kayganlaşmış vücutlarını tutamıyordu. Sonunda, peşpeşe Malko'nun elinden sıyrıldılar ve savuşmayı başardılar. Malko tabancasını aldı, peşlerinden dışarıya fırladı. Yirmi metre önde iki karaltı koşuyordu. Bernon avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

— Amerikalı! Bir Amerikalı var burada! Malko peşinde bir düzine aslan varmış gibi hızını artırdı. Kulüp binasına ulaşmadan onları yakalaması gerekiyordu. Fakat gençler en az onun kadar hızlı koşuyorlardı. İlerde bir takım karaltılar belirdi, sağa sola yağdırılan emirler duyuldu.

Olan olmuştu!

Malko, Clark'ın emrini hatırladı: "Ele geçi-remezsen temizle onu".

Silahını doğrulttu. Tetiğe dokunduğu anda Bernon bu dünyadan göç edecekti. Ama ateş edemedi. Göz göre göre insan öldürmekten nefret ederdi ve mesleğinin bu acımasız yanına bir türlü alışamamıştı.

Bernon ile arkadaşı diğerlerinin yanına ulaşmışlardı. Artık fazla zamanı yoktu. Koşarak geri döndü. Bir bıçak bulup İrina'nın iplerini kesti. Kadını doğrultmak istediğinde kim olduğunu hatırladı. İrina hâlâ baygındı. Bir an tereddüt etti. Ama bu kadını cellatların eline bırakamazdı. Kendisini öldürmek istemiş olmasına rağmen bunu yapamazdı. Kadını patates çuvalı gibi omzuna yerleştirdi ve silahını kavradı. Kapıya bir tekme attı ve dışarı fırladı. Her taraftan sesler geliyordu. Tek şansı, deniz yönüne gidebileceğini tahmin

etmemeleri idi. Ağaçların arasından ilerlerken, Jack Harvey'in gecikmemiş olması için dua ediyordu.

İrina sırtında, çantasını bırakmış olduğu yere kadar geldi. Genç kadını yere bıraktı ve hazırlıklara girişti.

Çantadan çıkardığı paraşüte benzer nesnenin deri kolanlarını vücuduna geçirdi. Bu kolay olmuştu. Ama Bernon için getirdiği kolanları genç kadına takmak zor öldü.

Yukarı doğrulduğunda ter içinde kalmıştı. Kuzeyden hafif bir rüzgâr çıktı. Harvey yanılmamıştı. Rüzgâr olmasa, köpekbalıklarıyla dolu denize girmeleri gerekecekti.

Çantadan fişek tabancasını çıkararak namluyu göğe çevirdi ve tetiğe bastı. Yükselen fişek gökyüzünde kırmızı bir ışık saçarak patladı.

Beş dakika sonra Bert Minsky'nin bütün kiralık katilleri orada olurdu.

Merakla denizi gözlüyor, karanlıklar arasında bir şeyler görmeye çalışıyordu.

Birden bir projektör yandı ve Malko'nun bulunduğu bölgeyi aydınlattı. Malko nişan alıp tetiğe bastı. İlkinde ıskaladı, ama ikincisinde projektörü söndürdü.

Tam o sırada deniz tarafından bir motor gürültüsü geldi. Tekneden üstüste üç kez düdük sesi geldi. Harvey başarmıştı. Sahili çevreleyen mercan kayalıkları nedeniyle yaklaşması imkânsızdı. Teknede sarı bir ışık parıltıydı ve karanlıkta kızıl bir ışık izi bırakan küçük füze Malko' nun iki metre ötesine düştü. Harvey iyi nişan almıştı.

Malko koştu. Füzeyle bağlı naylon ipi buldu. Ucundaki kancayı kasıklarından ve omuzların-

dan geçen kolanların birleştiği noktadaki engele taktı.

Emekleyerek İrina'nın yanına döndü. Koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdı ve duvara dayadı. Genç kadın başını oynatıyordu, ama tam olarak kendine gelememişti.

— Ayakta durmaya çalışın, dedi Malko. Kollarınızı boynuma dayayın.

Genç kadının kolan bağlantısını kendisinin-kine taktı. şimdi geriye işin en güç yanı kalıyordu.

Sırtındaki paraşütün deklanşrn çekti. Küçük bir yay paraşütü arkaya attı ve naylon kumaş şişmeye başladı. şiştikçe yükseliyordu.

Malko fişek tabancasını alarak ikinci kez tetiğe bastı.

Fişek gökyüzünde patladığı an, denizdeki teknenin motor sesi yükseldi. Harvey hareket ediyordu. şimdi en önemli andı. Uyum sağlanmazsa, mercan kayalıklarında lime lime olurlardı.

Malko Irina'ya destek olarak onu denize doğru sürükledi. Paraşütü tamamen şişmişti. Beline bağlı naylon ipi tuttu.

İp hızla geriliyordu.

Teknede dmenin başında bulunan Jack Harvey ipin gerildiğini farkedince işlerin yolunda olduğunu anladı. Motorlara tarh gaz verdi. Tekne ileri fırladı.

Malko teknenin çekmesiyle birlikte, paraşütün etkisiyle ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Hızla yükselmeye başlamışlardı. Uzaktan birtakım sesler geldi. Silahlar patladı. Başlarının yanıbaşından mermiler geçti.

Serin hava Irina'y¹ kendine getirmişti, inledi.

Kolanların basıncı yaralarını acıtıyordu. Malko koltuk altlarından geçirdiği kollarını genç kadının beline kenetlemişti.

— Sıkı tutunun! dedi genç kadına. On dakika kadar uacağız.

Bir süre sonra ip gevşedi ve iniş başladı, buya dştklerinde Malko kolanları çözen halkayı çekti ve kayışlardan kurtuldu.

Su yüzüne çıktıklarında tekne hemen onle-rindeydi. Bernon'u alamamışlardı ama postu deldirmeden geri dönmeyi başarmışlardı.

Harvey ve Muriel onları teknede bekliyordu.

XIII. BÖLÜM

Muriel o kendine güvenen havasını kaybetmişti. Royal-Victoria Oteli'nin terasında Mal-ko'nun karşısında oturmuş, sigara üstüne sigara içiyordu. Malko genç kadını hiç bu kadar güzel görmemişti. Üzerinde ince ipek bir bluz ve baldırlarını ortaya koyan siyah bir mini etek vardı.

—Bana gerçeği söyleyin, dedi Malko'ya.

Sesi hafifçe titriyordu. Malko ona acıyarak baktı. Zor durumdaydı.

—Korkarım, Bernon'u bir daha hiç göreme yeceksiniz, dedi.

Muriel sıçradı.

—Öldü mü yoksa?

Malko başını salladı.

—Hayır. Sağlığı yerinde... Hatta fazlasıyla yerinde...

—Onu gördünüz mü?

Binlerce soru sormak istiyor, ama kendini tutuyordu. Malko'nun bakışları tatlılaştı. Masanın altından genç kadının elini tuttu.

—Sizinle gelmek istemiyor, Muriel. Belki böylesi daha iyi...

Genç kadının çenesi titremeye başladı. Ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Yine de gözlerinden birkaç damla yaşın akmasını engelleyemedi. Mırıldanır gibi:

—Birlikte olduğu kadın güzel mi bari?

Malko bir an duraladı.

—Sizi bir kadın uğruna terketmedi, inanın bana. Orada tek başına.

Genç kadının gözlerinde bir sevinç ışıltısı yandı.

—Öyleyse...

—Hayır, Muriel... Durum bir kadının varlığından çok daha ciddi...

—Bir aptallık yaptıysa bunun önemi yok. Ona yardımcı olurum. Babam çok güçlü biridir. Anlatın bana...

Korkunç bir durumdu bu. Malko cesaret toplamak için içkisinden büyükçe bir yudum aldı.

—Onu görmeliyim, diye fısıldadı genç kadın.

—O sizi görmek istemiyor, dedi Malko sakın bir tavırla.

Muriel yumruklarını sıktı.

—Ama neden?.. Yaptığı hatadan utanıyor olmalı. Onu bağışlarım. Seviyorum onu.

Malko genç kadının uzun parmaklarını okşayarak:

—Şimdiye kadar hiçbir şeyden kuşkulan madınız mı? diye sordu. Yani cinsellik konusunda...

Genç kadın gözlerini açarak Malko'ya baktı.

—Ne demek istiyorsunuz?

Malko güç durumda olduğunu hissediyordu. Bu meslek insana neler yaptırıyordu.

—Sizinle cinsel ilişkisi nasıldı? Yani, sizden haz alır mıydı?

—Kuşkunuzu anlıyorum. Evet, biraz soğuk bir yaradılışı vardı. Ama çok çalışıyordu, işinden benimle ilgilenecek zamanı olmuyordu.

Aklı fikri hep o Tanrının cezası şifrelerdeydi...

Muriel Malko'nun gözlerinin içine baktı, sonra:

—Malko, lütfen bana gerçeği söyleyin, dedi. Çok korkunç bir şey olsa da söyleyin, dayanırım...

Malko bir an düşündü ve kararını verdi.

—Muriel, kocanız homoseksüel. Orada bir kadınla değil, bir erkekle birlikte. Gönölünce yaşamak için Amerika'dan kaçıyor. Küba'ya gitmek istiyor. Orada özgürce yaşayabileceğini sanıyor. Fakat, ne yazık ki çok kötü insanların eline düşmüş. Onun zayıf tarafından yararlanıyorlar. Adamlar yabancı bir haberalma servisine hizmet ediyorlar. Bana verilen görev, Bernon'un ne pahasına olursa olsun Küba'ya gitmesini engellemek...

— Ne pahasına olursa olsun ha? diye tekrarladı Muriel. Bu onu öldüreceğiniz anlamına geliyor, değil mi?

Malko başını salladı.

— Benim hakkımda kötü düşündüğünüzü biliyorum, Muriel, dedi Malko. Ama ben katil değilim... öldürmekten başka yollar da vardır...

— Olanlardan sonra umrumda bile değil... Namussuz herif!.. Ne gerekiyorsa onu yapın, öyle olduğunu düşünüyorum da...

Devam edemedi. Malko elini dudaklarına götürerek yavaşça öptü.

—Muriel, onu yargılamak bize düşmez. Çok mutsuz olduğuna eminim...

Muriel cevap vermedi. Bir sigara yakıp dumanım içine çekti. Çenesinin titremesi durmuştu. Malko'ya dönerek:

— Size teşekkür borçluyum, Malko! dedi. Beni uyardınız. Siz olmasaydınız, aptal aptal dolaşacaktım. Buraya koşu koşu gelmiştim. Bunu ona ödeteceğim...

Öfkesi gerçektir. Sert bir hareketle SAS'a döndü.

— Beni arabanızla gezdirin. Temiz hava almak istiyorum...

**

İrina, Emerald Beach'deki odasında dinleniyordu. Genç kadına acılarını dindirmek için devamlı morfin verilmişti. Jack Harvey fazla soru sormayan bir doktora İrina'nın yaralarını pansuman ettirmişti. Genç kadın kendine geldiğinde ne durumda olduğu anlaşılacaktı.

Jack Harvey ordu malı eski Colt'uyla genç kadının odasında nöbet tutuyor, yemekleri bile odaya getiriyordu.

Telefonda İrina'nın ele geçirilişini öğrenen William Clark havalara uçmuştu.

— Harika bir şey bu. Bu kız çok şey biliyor olmalı. Ona göz kulak olun. Ürkütmeyin. Para teklif edin. Başına hiçbir şey gelmeyeceğine dair teminat verin. Onu gece gündüz koruyacağız...

— Şu an kaçacak durumda değil, dedi Malko. Onu yalnız ölüm alır elimizden...

Sonra, Bernon konusunda şefiyle uzun uzun görüştü Malko. NSA yetkilileri bu gerçeği öğrendiklerinde saçlarını başlarını yolacaklardı.

Artık kuşkuya yer yoktu. Genç matematikçi Doğu'ya geçmeye hazırlanıyordu.

—Resmi kanallardan hiçbir şey yapamayız, dedi William Clark. Hükümeti uyarıp Minsky'

yi yumuşatmak imkânsız. Üstelik, Bernon kaçırılmış değil. Orada kendi isteğiyle bulunuyor...

—Peki, ne yapacağız?

—Onu ele geçirmek için başka bir numara bulmalıyız. Bu konuda size güveniyorum. Milton ile Chris'i de yanınıza yolluyorum...

Malko küçük konsolosluktan ter içinde çıktı. Hava sıcaklığı artmıştı, insan soluk aldıkça erimiş kurşun yutar gibi oluyordu. Tayfun yakında kendini gösterecekti.

*

**

CIA elini çabuk tutuyordu.

Chris Jones ile Milton Brabeck akşamüstü Windsor Field Havaalanı'na indiler. Malko onları Erherald Beach dolu olduğu için dosdoğru Royal-Victoria'ya yolladı.

Havaalanında buluştuklarında Malko tek tip kıyafetlerine gülmeden edememişti.

—Ee, tatile çıkmaktan memnun musunuz?

Chris Jones hemen ciddileşti.

—Tatile gelmedik ki! Ne yapıyoruz şimdi?

—Hiç. Silahlarınızı bırakıp güneşlenecek siniz. Odalarınız benimkinin altında.

Malko iki gorille birlikte olmaktan çok memnundu, istanbul'daki maceradan sonra birçok görevde birlikte çalışmışlardı. Kafaları pek çalışmazdı, ama temizlik konusunda uzmandılar.

*

**

Malko akşam yemeğinden sonra, Muriel'in isteğine uyarak onu dansa götürmüştü. Birçok sorunun henüz halledilmemiş olmasına rağmen,

Royal-Victoria'ya girdikleri ana kadar hep havadan sudan söz etmişlerdi. Genç kadın çok içmiş, çılgınlar gibi dans etmiş, ama Malko ile göz göze gelmemeye de büyük çaba harcamıştı.

içeri girdiklerinde Chris holdeki koltuklardan birinde oturuyordu. Malko'ya yaptırmadan bir selam verdi.

Malko Muriel'in peşinden odasına girdi. Genç kadın hiç orali olmadan çantasını masaya attı ve pancurları açmaya gitti. Dışardan binlerce böceğin sesi geliyordu. Havada bunaltıcı bir sıcak vardı.

Muriel geri döndü ve hiç sesini çıkarmadan kendini Malko'nun kollarına bırakarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Uzun süre yatağın üzerinde öylece kaldılar.

Tam o sırada, bahçede bir yaygara koptu. Çeşitli müzik aletlerinin yer aldığı tipik bir yerli orkestrasıydı bu.

Muriel meraklanarak kalktı ve pencereye giderek dışarı baktı.

—Malko, gelin şunlara bakın.

Pencerenin ilersindeki dev tropik ağacın dalları zenci müzisyenlerle dolmuştu. Ağaç öyle büyüktü ki, adamlar cüce gibi görünüyordu. En tepedeki dallar otelin boyunu rahatça aşıyordu. Muriel ellerini çırparak:

—Oh Malko! dedi. Bir an onları maymun sandım. Nasıl çıkmışlar oraya?

Malko müzisyenlere bakarken yersiz bir korkuya kapıldı. Sanki orada yalnız değillerdi. Çevresine bakındı. Odada her şey yerli yerindeydi. Bahçe sakindi. Orkestra müzik yapıyordu.

Orkestra mı?..

Görünüşte anormal bir şey yoktu, ama Malko'nun altıncı hissi tehlike işareti veriyordu. Kafasında bir ışık yandı. Durumu bir saniye içinde gözden geçirdi ve kendini yana atarken Muriel'i de itti.

Pencerenin kenarlarına tutunmuş olan Muriel yerinden kımıldamadı.

Aynı anda, müzik sesini bastıran bir silah patladı.

Muriel'in çılgılığı odada bomba gibi patladı.

Malko emekleyerek Muriel'e yaklaştı, kadını hedef alanından uzaklaştırdı. Kurşun sağ memesinin üstüne girmişti. Dudaklarının arasından pembe bir sıvı akıyordu .Yüzü bembeyazdı.

Malko onu dikkatle yatağa yatırdı ve telefona koştu.

Aynı anda kulağına değişik silah sesleri geldi. Müzisyenlerin çılgınlıkları arasında Chris ile Milton'un silahlarını tanımakta gecikmedi.

*

**

Chris ile Milton otel kapısından aynı anda çıktılar. Dev ağacın çevresindeki müzisyenler silah sesinden çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Milton, Parliament Street'e bakan bahçe parmaklıklarına doğru koşan bir gölge farketti.

— Orada!

Chris nişan almadan rastgele ateş etti. Iskaladı.

Adam demir parmaklığı aşmış, yokuş aşağı koşmaya başlamıştı. Elinde bir tüfek vardı.

Chris ile Milton peşinden koşmaya başladılar. Bahçeyi süratle geçerek adamın peşinden yola çıktılar.

—Dur! diye bağırdı Chris.

Zenci döndü ve tüfeği doğrultarak ateş etti.

İki goril kendilerini yere attılar. Chris yuvarlanarak bir arabanın arkasına saklandı ve tabancasını doğrultarak ateş etti.

Zenci olduğu yerde bir an sarsıldı. Sonra zigzaglar çizerek kaçmaya başladı. Tüfeği bırakmıştı. Sol omzu kan içindeydi. Bütün gücüyle koşuyor, kendisini muhtemelen Litton Kay'den getirmiş olan tekneye ulaşmaya çalışıyordu.

Chris ile Milton Adalet Sarayı'nın önündeki çimenliği geçtiler. İzledikleri adamı kaybetmişlerdi.

Bir köşeye gizlenmiş olan zenci belinden tabancasını çıkardı. Milton, Adalet Sarayı'nın ışıkları yanan bir penceresi önünde nefis bir hedef oluşturmuştu. Hiç düşünmeden tetiğe bastı.

Tabancadan çıkan kurşun Milton'un sağ kalçasını sıyırdı ve arkasındaki camı parçaladı. Milton düştü. Silahını yere bırakarak yarasını kontrol etti, sonra arkadaşına bağırdı.

—Devam et, Chris! Önemli değil, iyiyim.

Chris harekete geçen zencinin peşine düşmüştü bile. Sahile yaklaştıklarında zencinin gücü tükenmiş gibiydi.

Rıhtıma bağlı bir tekneye doğru koşuyordu. Chris durdu. Tabancasını iki eliyle tutarak kaldırdı ve tetiğe bastı.

Zenci dev bir yumruk yemiş gibi savruldu ve atlamak üzere olduğu teknenin içine çuval gibi düştü.

Kurşun kalbini parçalamıştı.

Aynı anda sürat teknesi hareket etti.

Chris geldiği yollardan geri döndü. Milton'u bir bankta oturur buldu. Kravatını bacağına bağlamış, bekliyordu.

— Bir araba bul, dedi Chris'i görünce. Yürüyecek durumda değilim.

Chris omuz silkti.

— Vaktimiz yok. Omzuma asıl, ben seni götürürüm.

Otele döndüklerinde hemen Malko'nun odasına çıktılar.

— Muriel ağır yaralı, dedi Malko. Kurşun sağ ciğerine girmiş. Doktor sonuçtan emin değil.

Chris dişlerinin arasından küfretti.

— Lanet olsun!

Belalar üstüste geliyor ve hiçbir sonuca vanlamıyordu. Bernon Mitchell hâlâ Litton Kay'de idi.

Malko gökyüzüne baktı, Sıkıcı bir hava vardı.

XIV. BÖLÜM

Malko İrina'nın dinlenmekte olduğu odanın kapısını usulca açtı. Aynı anda da Harvey'in üzerine çevirdiği Colt'un namlusuyla karşılaştı. Malko'yu gören Harvey silahını beline sokarak ayağa kalktı.

— Canıma tak etti! dedi Harvey. Burada sıkıntıdan patladım. Nöbeti biraz siz devralın. Ben çıkıp dolaşacağım.

Malko yatağa yaklaştı. İrina gözlerini açmış ona bakıyordu.

— Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?

İrina gülümsedi.

— Dahaiyiceyim.

Jack Harvey kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Malko bir iskemle çekerek yatağın yanına oturdu. İrina gözlerini yumdu.

— Kimin hesabına çalışıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Bilmiyor musunuz? dedi İrina.

— Emin olmak istiyorum.

İrina omuz silkti.

— Nasıl olsa kim olduğumu er veya geç öğreneceksiniz. Sizi yormayalım... Adım gerçekten İrina Malsen. KGB adına çalışıyorum.

— Sanırım anlaşacağız sizinle, dedi Malko.

— Ne demek istediğinizi anlıyorum, karşılığını verdi İrina. Bana kucak açıyorsunuz...

Sesinde belli belirsiz bir hüznün vardı.

— Sonra benden birlikte çalıştığım kişilerin adını söylememi isteyeceksiniz, diye devam etti İrina. Bana para vereceksiniz. Beni koruyacağınızı söyleyeceksiniz. Ben de size hizmet edeceğim... Ama, sonra ne olacak?..

— Sonra... Şey...

— Sonra beni tek başıma bırakıvereceksiniz. Çünkü vereceğim şey kalmadığından değerim yok olacak. Ardından başıma bir araba kazası gelecek. Tıpkı Albay Abel'in yardımcısı Hayhamen'e olduğu gibi. Bizimkiler ihanetten hiç hoşlanmaz...

Malko sesini çıkarmadı. Kadın haklıydı.

— Size bir teklifim var, dedi İrina. İlginizi çekeceğinden eminim. Beni dinlemek, ister misiniz?

Malko ona baktı. Jack Harvey'in satın alıp giydirdiği geceliğin önü açılmış, göğüslerinden biri ortaya çıkmıştı. Malko'nun bakışına aldırmayan İrina devam etti:

— Olanlar için üzgünüm. Şimdiye kadar kimseyi öldürmedim ben... Ölmemenize çok sevindim... Siz olmasaydınız, şu an öldürülmüş tüm...

Birden titredi.

Malko sessizce onu seyrediyordu. Onun hakkında her şeyi bilmek isterdi.

— Geçmiş unutam, dedi Malko. Sizi dinliyorum.

—Teklifim şu... Sizden öncelikle özgürlüğü mü geri vermenizi istiyorum. İyileştigimde beni bırakacak ve nereye gittiğimi sormayacaksınız. Sizden para da istemiyorum. Ben bu mesleği bırakacağım. Beni bir daha yolunuzun üstünde

hiç görmeyeceksiniz. Asla... Bu isteğime karşılık da size buraya geliş nedenlerim hakkında bütün bildiklerimi anlatacağım ve benden çok daha önemli bir adamın yakalanmasına yardımcı olacağım...

—Ya bu teklifi kabullenmezsem?

— Ben de ağzımı açmam. Berii zorla Amerika'ya götürebilirsiniz. Ama bir işe yaramaz. Sizin işkence yapmadığınızı biliyorum. Yapsanız da buna alışığım, konuşmam...

—Teklifinize cevap veremem. Buna yetkim yok. Ama isteklerini Washington'a duyururum.

Kalkmak üzereyken İrina durdurdu onu.

—Malko!

—Evet?

—Washington'a telefon etmeyin.

—Neden?

—Kabul etmezler. Kararı siz kendiniz verin.

Bu pazarlık ikimizin arasında kalacak.

Malko gözlerini genç kadına dikerek kendisine ne gibi bir tuzak kurmaya çalıştığını araştırdı.

Tuzak konusunda en ufak bir iz yoktu bakışlarındaki ifadede.

— Bu meslekten nefret ediyorum, diye devam etti İrina. Bu işe devam etmemeye kararlıyım. Amerika'ya gidersem, devam etmek zorunda kalacağımdan eminim. Ben ortadan kaybolup izimi yok etmek istiyorum. Bunu gerçekleştiremezsem intihar edeceğim...

Malko ona acıyarak baktı.

— Pekâlâ İrina. Anlaştık. Konuşun şimdi. Sizi koruyacağım.

— Sahi mi?

— Söz. Şeref sözü veriyorum.

Bu meslekte yalan doğal bir şeydi. Ama İrina rahatlamıştı. Malko'ya oturmasını işaret ettikten sonra anlatmaya başladı:

— Nassau'da yalnız değilim, ben bu işin küçük ve önemsiz bir elemanıyım. Bernon Mitchell'i kaçırmaya gelen adamın adı Vassili Sarkov. Daha doğrusu, ben bu adla tanıyorum onu... Adam kaçırma konusunda uzmandır. Sizinkilerin onu tanınması gerek. KGB'de rütbesi albaydır...

—Nerede şu an?

— Erna adlı bir teknede. Yanında Kübalı ajanlardan oluşan küçük bir ekip var. Benim görevim Bernon'u baştan çıkarıp tekneye götürmekti. İşim orada bitiyordu. Şeflerim Bernon'un bana deli divane olacağını ve Bert Minsky'yi hemen terkedeceğini sanıyordu...

— Bernon Mitchell'in varlığından nasıl haberdar oldunuz?

—Bert Minsky Havana'daki ajanlarımıza başvurarak Bernon'u bir milyon dolar karşılığında teslim etmeyi teklif etti. Bizimkiler de bizi bu parayı ödemedен işi halletmemiz için gönderdi...

—Mitchell Küba'ya gitmek istediğine göre, bir milyon dolar ödemeye ne gerek var?

—BertMinsky parayı almadıkça Bernon'u bırakmayacaktı. Bernon farkında değil, ama işin başından beri onların ellerinde tutsak.

—Malko genç kadının anlattıklarını yutar gibi dinliyordu. Olay yavaş yavaş aydınlığa kavuşuyordu. Bu bilgiler Malko'ya büyük avantaj sağlayacaktı.

— Bu iş sonuçlanana kadar yanımda kalmanızı istiyorum, dedi Malko. Sonra,

serbestsiniz. Tamamen.

— Teşekkür ederim.

Malko'nun elini tuttu ve sıktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

Malko onu bırakarak dışarı çıktı. Jack Harvey koridorda volta atıyordu.

— Jack, derhal Lester Young ile temasa geç. Rıhtımda Erna adlı bir tekne var. Birkaç adam bulup teknenin uzaktan teleobjektifle resimleri ni çektirsin.

*

**

Dışarda cehennem sıcaklığı vardı.

Malko konsolosluğun kapısından içeri girdiğinde terden sırlıklam olmuştu. Muhabere odasına girerek telefonla Washington'u aradı.

William Clark, Vassili Sarkov adını duyunca havalara uçu.

— Onu tanırım. Abel'e bağlı çalışır. Birinci sınıf iş yapar...

Bir sessizlik oldu, ardından bir soru geldi.

— Bu açıklamalara karşılık sizden ne istedi?

— Hürriyetini. Ben de söz verdim.

Malko anlaşmayı aktardı. Clark sandığı gibi fazla sert çıkmadı.

— Önemi yok. KGB hakkında ben o kızıdan çok şey biliyorum. Şimdi hemen harekete geçin. Şu Tanrının cezası Mitchell'i ele geçirin, ya da temizleyin.

— Bunu gerçekten istiyorsanız, bana bir bölük deniz piyadesi göndermeniz gerek. Litton Kay'e tek başıma saldırarak kadar enayi değilim. Üstelik, Milt on da yaralandı...

— Dostum, dedi William Clark, sizi oraya göndermemin nedeni burada binbir güçlükle

karşı karşıya olduğumuz içindir. Burada oturduğum yerden size yardım edemem ki! Size güveniyorum.

Telefon kapanmıştı.

XV. BÖLÜM

Louie Grant'ın siyah gözlük takmasının tek nedeni tanınmamaktı. Tanıştırılmadıkça kimselerle konuşmazdı. Tabii, gencecik delikanlılar dışında...

Louie aşırı yakışıklı biriydi. Atletik bir vücudu, Yunan ilahların hatırlatan yüzü vardı, dudakları dolgun, kirpikleri son derece uzundu. Ama, insan görünüşe aldanmamalı.

Louie, sinemada kovboy filmlerinin aranan en gözde oyuncusuydu. Dalgın bakışları, kendine özgü tarzda silah çekişi ona bu imkânı sağlamıştı.

Louie homoseksüeldi ve bunu da bilmeyen yoktu. Bir kadınla ilişkide bulunma düşüncesi bile midesini bulandırırды. Fakat, reklam nedeniyle evlenmek zorunda kalmıştı. Bu yetmezmiş gibi, nasıl olduysa olmuş, bir de çocuk sahibi olmuştu.

Louie'nin sorunları vardı. Basın danışmam onu bir gün bir kenara çekerek meslek hayatının tehlikede olduğunu, en ufak bir skandalda kendisine başka bir iş araması gerekeceğini söylemişti. Hollywood'da genç bir erkekle el ele görüldüğü takdirde, işinin bitik olduğunu da üzerine basa basa anlatmıştı.

Bu ihtimali göz önüne alan Louie de her yü belli sürelerde Hollywood'dan uzaklaşmaya, hayranlarına mutlu bir aile babası olduğunu

göstermek amacıyla karısını ve çocuğunu da alarak uzak yerlerde tatile çıkmaya karar vermişti.

Geçen yıl Meksika'da gencecik bir oğlanla basılıp büyük bir skandala neden olduğundan, bu yıl tatil yeri olarak Bahama'yı seçmişti.

Şimdi havuz kenarında şezlonguna uzanmış, koyu renk gözlük camlarının ardından Malko ile Harvey'i seyrediyordu. Malko'nun sarışın tipi çok hoşuna gitmişti, ama otellerde maceraya atılmamaya yeminliydi.

Jack Harvey onu farkedince gülmeye başladı. Malko'ya dönerek:

— Şuraya bak, dedi, bizim homoseksüel yine burada. İki yıl önce de gelmişti ve civarda altına yatmadığı erkek kalmadı...

Malko'ya kısaca aktörün homoseksüelliği hakkında bilgi verdi. Malko kulaklarını dikmiş, dikkatle dinliyordu. Kafasında yepyeni bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Durum pek parlak değildi. William Clark'in emirlerini gerçekleştirme ihtimali çok zayıftı. Bernon Mitchell hâlâ Litton Kay'de idi. Orası da başka bir gezegenden farksızdı. Resmi olarak hiçbir girişimde bulunamazlardı. Bir milyarlarlar kulübüne makineli tüfeklerle saldırılmazdı.

Diğer yandan bir de Vassili Sarkov sorunu ortaya çıkmıştı. Lester Young'ın adamları Rusun teknesini devamlı gözlüyorlardı. Vassili bu süre içinde bir kez güverteye çıkmıştı. Bu konuda ne yapacaktı? Erna'ya saldırmak mıydı? Vassili'yi ortadan kaldırsalar bile, Ruslar bir başkasını gönderirlerdi.

İrina Emerald Beach'deki odasından dışarı çıkmıyordu. Malko, Vassili meselesini şimdilik

önemsememeye karar verdi. Kendiliğine bırakırsa, belki Rus bir hata yapardı. Fakat, adam hata yapacağına benzemiyordu. Tekneyi hiç terketmemişti.

Erna'nın kaptanı Kübalı Jesus-Maria alışveriş için sürekli karaya çıkıyor ve zamanının çoğunu Banana Boat'da geçiriyordu. Tutkun olduğu kız Eloise o barda çalışıyordu.

Malko üç gündür dört dönüyordu. Edindiği tecrübeler olayların kimi zaman kendiliğinden olgunlaştığını öğretmişti. Bazı durumlarda zorbalık ve silah hiçbir işe yaramazdı.

Louie Grant'm varlığı ona bir fikir vermişti. Bu net bir düşünce değildi, ama üzerinde duracaktı.

— Bu beyle tanışmak isterdim, dedi Malko Jack Harvey'e. Amabu kendiliğinden olmalı.

Jack Harvey şaşkın şaşkın Malko'ya baktı. Güneş çarpması bazen insanları yoldan çıkarabilirdi!..

— Zor değil bu. Bu akşam yedide Colonial Oteli'nde olacağına yüz dolar bahse giderim.

— Colonial Oteli neresi?

— Adadaki bütün homoseksüellerin bulunduğu > er. Orayı görmek gerek.

Malko esrarengiz bir tavırla gülümsedi.

— Güzel. Akşama o sözünü ettiğin otelde birer daiquiri içelim.

Jack Harvey'in ağzı bir karış açık kaldı.

* **

Colonial'in çay salonunda boş tek bir masa yoktu. Malko çevresine bakındı. Hiç kadın göremedi. Malko oturduğu koltukta arkasına yaslanarak:

— İnanılır gibi değil, dedi.
Çay salonunun üstündeki katta bir düzineye yakın oda vardı ve iki saatlığı beş dolardı. Jack Harvey, Malko'ya bir dirsek attı.

— İşte geldi.

Aktörün üzerinde kırmızı bir bluz ve altında da bacaklarını saran yeşil bir pantolon vardı. Masaların arasından geçti ve kenardaki kendisine ayrılmış masaya oturdu.

Malko onunla hiç ilgilenmez gibi Jack Harvey ile gevezelik ediyordu. Aktörün kendisini seyrettiğini hissedince başını çevirdi. Malko'nungözündegözlükvardı. Grant'ahafifçe gülümsedi ve başını çevirerek konuşmaya devam etti.

Bu bakışlar birkaç kez tekrarlandı. Grant sonunda gözlüğünü çıkarıp masaya koydu ve başını hafifçe yana çevirerek profilini Malko'ya verdi.

Malko da gözlüğünü çıkardı.

Jack Harvey'in gözleri iri iri açılmıştı. Malko'ya sokularak fısıldadı.

—Bu anormalle ne yapmayı düşünüyorsunuz?

—Bir fikrim var.

Uzaktan flört yarım saat kadar sürdü.

Sonunda Grant tuvalete gidecekmiş gibi ayağa kalktı. Malko'nun masasının yanından geçerken hafifçe eğildi ve gülümsedi.

Malko fırsatı kaçırmadı.

—Sanırım, daha önce bir yerde karşılaştık sizinle.

Aktör durdu.

—Bana da öyle geliyor.

—Bizimle bir şey içmez misiniz? Dostum

Jackie de gidiyordu zaten.

—Memnuniyetle, dedi Grant.

Yarım saat kadar sonra, kırk yıllık dost gibi gevezelik ediyorlardı. Jack Harvey Malko'nun işareti üzerine onları yalnız bırakarak çıkmış, kamyonetinde beklemeye başlamıştı. Ne olup bittiğine bir türlü aklı ermiyordu.

Malko içinden gülmemek için kendini zor tutuyordu. Louie attığı yemi yutmuştu. Kırıtıyor, Malko'nun-masanın üzerinde duran elini zaman zaman okşuyordu.

— Nassau'da yalnız mısınız? diye sordu Malko.

—Evet. Ailemi Acapulco'ya gönderdim.

—Bu akşam yemeğini birlikte yiyelim mi?

—Ah! Çok sevinirim! dedi Grant.

Birden Malko'nun yüz ifadesi değişti. Louie bu değişikliği hemen farketti.

—Ne oldu?

Malko canı sıkkın bir biçimde:

—Arkadaşım Jackie, dedi, çok öfkelenmiş olmalı. Onu yalnız bırakmakla biraz ayıp ettim...

— Kendine başka arkadaş bulsun, dedi Grant.

Malko'dan hoşlanmıştı. Kendi gibi güzel ve kaliteli bir erkekti Malko.

—Dört kişi olsak daha iyi olmaz mı? teklifini yaptı Malko.

Louie Grant çevresine bakındı. Alnı kırıştı.

Malko hemen atıldı.

—Çok sevimli bir genç tanıyorum... Baha-mah biri... İyi terbiye görmüş... Adı Steve...

Malko soluğunu tutmuş, tepkiyi bekliyordu. Her şey bu ana bağlıydı. Ya zamanını boşa

harcamış olacaktı, ya da büyük ikramiyeyi bulacaktı!..

Aktör yerinden hafifçe sıçradı.

— Steve mi?.. Sanırım, onu. tanıyorum... Acaba aynı kişiden mi söz ediyoruz? Geçen yıl Lucayan Gazinosu'nda çalışıyordu. Ama bu yıl burada değil galiba?..

Malko sevincini gizlemeye çalışarak:

— Burada, dedi. Steve çok değişti. Şimdi adanın ucundaki Litton Kay'de. Çok kibar bir çocuk...

Bir an duraladı. Canı bir şeye sıkılmış gibi yüzünü astı ve Grant'ın meraklandığını farkedince söze girdi:

— Ama onu çağıramam ben. Ne de olsa, samimiyetim yok.

Grant hemen atıldı.

— Ben çağırabilirim. Beni çok sever. Kırmayacağına eminim. Telefon numarasını biliyor musunuz?

Malko Grant'ın kolunu tutarak:

—Ama sakın ona kiminle birlikte olduğunuzu söylemeyin, dedi. Sürpriz yapmak istiyorum.

—Tamam.

Grant kalktı ve telefon kabinlerinin bulunduğu yöne doğru ilerledi.

Malko kozunu oynamış, beklemeye başlamıştı. Şansı yardım ederse, istedikleri gerçekleşecekti.

Beş dakika sonra Louie'nin güleç bir yüzle yaklaştığını görünce her şeyin yolunda olduğunu anladı.

— Steve akşam yemeğinde bize katılacak. Onu Litton Kay'den ben gidip alacağım.

Buradan bir saatlik mesafede. Otelde buluşalım mı?

— İyi fikir, dedi Malko. Ben de bu arada otele gider üstümü değiştiririm. Arkadaşım Jackie'ye de haber vermem gerek. Umarım, o da sevinir...

—Tabii, dedi Grant. Steve sevimli çocuktur.

Kalktılar. Uzun uzun el sıkıştıktan sonra ayrıldılar.

*

**

Malko kamyonete ulaştığında, Jack Harvey uyukluyordu.

Malko kolundan tutup sarstı. Harvey sıçrayarak uyandı ve çevresine bakındı.

—Yalnız mısınız?

—Şimdilik evet.

Olanları ayrıntılarıyla anlattıktan sonra:

—Bize sakın bir villa kiralayabilir misiniz? diye sordu.

—Kaç para verebilirsiniz?

— Önemi yok. Fakat buradan bir saatlik mesafede olmalı.

Harvey bir süre düşündükten sonra atıldı:

— Sanırım böyle bir yer var. Love Beach'de. Cennet Bahçesi denen bir yerde bungalov kiralayan bir ihtiyar var. Yolun biraz ilersinde, sahilde. Bu mevsimde orada kimseler yoktur. Kaç para ister, onu da bilemem.

Malko cebinden bir tomar para çıkardı. İki yüz dolar ayırarak Harvey'e uzattı.

—Hemen oraya gidin ve bu işi ayarlayın. Beni bir saat sonra Emerald Beach'de bulursunuz.

Harvey hemen hareket etti.

Malko şimdi gidip İrina'nın başında nöbet tutan Chris'i bulmalıydı. Çeşitli görevleri sırasında Chris'ten çok şey istemişti, ama bir erkeğe kur yapmasını asla.

Neyse ki, Chris uysal adamdı...

XVI. BÖLÜM

Steve karanlıklardan çıktığında, Grant'ın altın fiyatına kiraladığı muhteşem Camaro Litton Kay'in kapısında bekliyordu.

Bahamalı bekçinin meraklı bakışları altında arabaya bindi. Bernon Mitchell'i atlatması zor olmamıştı. Genç Amerikalı kıskanç bir kadın gibiydi. Minsky'nin verdiği bin dolar olmasa, Bernon'u çoktan terketmişti. Bernon'a adada ilk kez rastladığında amacı on üç yıldan beri yaptığı gibi gecede elli dolar kazanmaktı. Ama Bernon ona aşık olmuştu. Kim olduğunu ve ne kadar önemli bir yerde çalıştığını anlatmıştı. Bahamalı da bunları hemen Minsky'ye aktarmıştı. Grant ile çıkmak tekdüze hayatına bir değişiklik getirecekti. Üstelik Grant'dan gecede yüz dolar alacaktı...

Louie yola koyulduktan sonra Steve'e döndü.

— Seni ortak bir dostumuza götürüyorum, dedi.

— Sahi mi?

Steve belleğini zorlayarak ortak dostlarının kim olabileceğini düşündü.

— Kim bu?

— Bir sürpriz. Ama çok güzel bir çocuk. Olağanüstü gözleri var.

Steve kazanacağı yüz doları düşünüyordu, iki kişi için belki yüz ellide alabilirdi.

Louie arabayı Emerald Beach'in parkına bıraktı. Sahil yolundan ilerleyerek kimseye rastlamadan Malko'nun odasına kadar geldiler.

Louie kapıyı çaldı ve kenara çekildi.

—Önden sen gir! dedi Steve'e. Sürpriz sana, bana değil.

Kapının açılmasıyla birlikte, Steve güçlü bir elin yakasını kavrayarak kendisini içeri çektiğini hissetti.

Aynı anda Louie'nin ardından biri belirdi ve onu da içeri itti. Kapı kapandığında her şey beş saniye içinde bitmişti.

Halının üzerinde oturan Steve şaşkın şaşkın Malko'ya ve Harvey'e bakıyordu. Harvey'in elinde horozu kalkık bir Colt vardı.

Louie Grant'ın arkasında duran Chris'in elinde de bir Colt Cobra bulunuyordu. Irina güvenliği açısından yan odadaydı.

—Ellerinizi başınızın üzerinde olsun! dedi Chris.

Louie afallamıştı. Önce bunun Steve tarafından tezgahlanmış bir şantaj olduğunu düşündü, ama Steve'in de durumu iyi değildi.

Steve Malko'yu hemen tanıdı. Öfke içinde Louie'ye döndü.

—Pis namussuz! Nedir bu yaptığın?

Aktör iyice şaşırdı.

—Ne yapmışım ben?

—Beni tuzağa düşürdün.

—Tuzak mı? /dedi Louie. Öyleyse hemen polise telefon edeceğim.

—Polis biziz, dedi Chris buz gibi sesle. Louie Grant'ın bacakları titremeye başlamıştı. Kendini bir koltuğa bırakarak:

—Beyler, ben masumum, diye mırıldandı.

Gözlerinin önünde Los Angeles Tribune'e atılmış manşet canlanıyor ve bunun mesleğinin sonu olacağını biliyordu.

Malko henüz tek kelime etmemişti. Sonunda, Louie'nin haline acıyarak yaklaştı.

—Sizden özür dilerim, dedi. Steve'i ele geçirmek için sizi kullandım. Milli güvenliğimizi ilgilendiren bir konuda hükümet adına çalıştığımı bilmenizi isterim. Steve de bu işin içinde. Çok önemli bir olay bu. Cinayet ve adam kaçırmaya.

Louie soluk almakta güçlük çekiyordu. Bir kabus yaşar gibiydi.

—Lütfen, diye mırıldandı. Ne isterseniz yaparım, yeter ki bir skandal çıkmasın.

Steve ayağa kalkmak istedi, ama Jack Harvey tabancanın kabzasıyla şakağına hafifçe vurunca olduğu yerde kaldı.

—Kımıldama.

Chris, Louie Grant'ı kibarca yan odaya geçirdi ve yanında kaldı.

Steve, Malko ve Jack Harvey ile başbaşa kalmıştı.

Malko vakit kaybetmeden konuya girdi.

—Kim olduğumuzu biliyorsunuz. Litton Kay'e girmemize yardımcı olacaksınız. Ondan sonra sizi rahat bırakırız.

Steve cesaretini kazanmıştı.

—Hava alırsınız! dedi ters ters.

Jack Harvey silahını beline soktu. Yatağın altından bir torba alıp masanın üzerine serdi, içinden primüs lambasını çıkardı.

—Beni iyi dinle, namussuz herif. Seninle uğraşacak zamanımız yok. Ya istediğimizi

yaparsın, ya da hayalarını primüs lambasıyla yakarım... Böylece meslek hayatın sona erer...

Steve'in yüzü allak bullak oldu. Ter içinde kalmıştı.

—Dediğimizi yapacak mısın?

Steve korku içinde başını salladı.

Malko yan odaya geçti. Louie hemen ayağa fırladı.

—Bayım, dedi Malko, istemeden çok gizli bir olaya karıştınız. Kendi çıkarınız için bundan kimseye söz etmemeniz gerekiyor. Burada olanları ve gördüğünüz kişileri unutacaksınız.

Louie ne deseler yapmaya dünden hazırды.

—Serbest miyim artık?

—Henüz değil. Bay Jones size bir süre daha eşlik edecek. Yarın sabah ilk uçakla burayı terkedeceksiniz.

—Bir şey daha var, dedi Malko. Arabanızı almak zorundayım. İki saatliğine ihtiyacım var.

Louie hemen anahtarları uzattı. Bir CIA ajanına sulandığını düşündükçe soğuk terler döküyordu.

Steve, Jack Harvey'in gözetiminde odadan çıktı. Onları Malko izledi. Chris İrina ve Louie ile kalmıştı.

**

Litton Kay'in bekçisi Steve'i almaya gelen Camaro'yu görünce hiç şaşırmadı. Araba beyaz barikatın önünde durdu. Steve başını pencereden çıkararak bağırdı.

—Bırakın girelim. Arkadaşım benimle geliyor.

Bekçi Steve'in "Baba" ile olan ilişkisini bildiğinden hemen barikatı kaldırdı.

—Arkadaşın içerde çok kalmasın, dedi geçerlerken.

Malko yavaşça hareket etti. Otomatik arabanın bir iyiliği, insan tek eliyle arabayı kullanırken diğeriyle silahını tutabiliyordu.

Bekçi kulübesi gözden kaybolduğunda, Malko arabayı durdurdu. Silahını Steve'e çevirerek arabadan indi ve bagaj kapağını açarak Jack Harvey'in çıkmasını sağladı. Jack Steve'in yanına oturdu. Hemen hareket ettiler.

Kaybedecek zamanları yoktu.

—Mitchell bungalovunda yalnız mı kalıyor? diye sordu Malko.

Steve tereddüt etti.

—Hayır. Yanında her zaman silahlı bir nöbetçi vardır.

Durum kötüydü. Mitchell'i çağırmak için Steve'i gönderseler, Bahamalıının geri dönmeme ihtimali vardı. Kendileri gitse sert bir mücadele olacaktı. O zaman da Litton Kay'den çıkmaları imkansızlaşırdı. Tek çare, kuşku uyandırmadan Bernon Mitchell'i arabaya getirtmekti.

Malko'nun aklına bir fikir geldi.

Steve'in bungalovuna girdiklerinde:

—Müziği aç, dedi Malko.

Bahamalı istenileni yaptı.

—Şimdi bütün lambaları yak!

Birkaç saniye sonra her yan ısıllı ısıldı. Dışardan gören, Steve'in parti verdiğini sanırdı.

Ama ne parti!

Yatağa oturmuş olan Steve'in gözü, üzerine çevrili bulunan tabancadaydı. Jack Harvey hedef olarak karnını almıştı. Malko pencerenin yanında durmuş, yolu gözölüyordu.

On dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra, Malko'nun fısıltın sesi duyuldu.
—Dikkat! Geliyor!
Kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu.
Ardından bir ses geldi:
—Steve, ne yapıyorsun içerde?
Kapı tokmağını çevirdi. Kapı kilitliydi.
—Steve, benim... Aç kapıyı!..
Kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Biraz daha gecikirse, gürültü bütün Litton Kay'i ayağa kaldıracaktı.
Malk o yerinden fırladı ve anahtarı çevirdi.
Bernon içeri girerek odanın ortasına kadar ilerledi. Malko'yu o an tanıdı. Bağırarak için ağzını açtığına, Jack silahın kabzasını şakağına indirdi.
Genç Amerikalı çuval gibi yere yığıldı.
—Çabuk.
Kapı açık kalmıştı.
Harvey Amerikalıyı sırtladı ve Camaro'ya doğru koştu. Birkaç saniye sonra, Mitchell'in bedeni arabanın bagajında kaybolmuştu.
Malko hemen dışarı fırladı. Buradan bir an önce uzaklaşmaları gerekiyordu. Direksiyona geçtiğinde, Steve'in avaz avaz bağırıldığını duydu.
—imdat!... Amerikalılar burada!..
Malko dikkat çekmemek için Camaro'yu ağır ağır sürüyordu. Kulüp binasının önünden geçip sahil boyunca ilerlediler. Çıkış kapısına geldiler. Harvey arabanın döşemesine uzanmıştı.
Bekçi şöyle bir arabaya baktı ve barikatı kaldırdı.
Beş dakika sonra, Nassau yolundaydılar ve Bernon Mitchell bagajdaydı...

XVII. BÖLÜM

Hava sıcaklığı gölgede 43 derecedeydi.
Cennet Bahçesi'nde bunaltıcı bir hava vardı. Çevreyi dolduran hindistancevizi ağaçlarında en ufak bir kıpırtı görülmüyordu.
Güneş ışınlarını yansıtan denize çıplak gözle bakmak mümkün değildi.
Chris Jones biraz hava almak için bungalovun verandasına çıktı.
Beline soktuğu silahını kontrol ederek yatağa bir göz attı. Bernon Mitchell hiç kımıldamamıştı. Gözleri kapalıydı. Bileklerinden kelepçeyle karyola demirlerine bağlanmıştı. Kaçırıldığından bu yana ağzından küfürden başkaşey çıkmamıştı.
Bir matematikçinin bunca küfür bilmesi şaşılacak şeydi!..
Chris ufka baktı. Ufukta simsiyah bir hat vardı.
Yoldan bir araba sesi geldi. Chris hemen içeri girdi. Malko'nun Triumph'u olmalıydı bu. Saklanma yerini iyi seçmişlerdi. Çevrede kimseler yoktu.
Malko içeri girer girmez, Chris atıldı.
—Ne haber?
—İşi biran önce bitirmeliyiz. Yatağa ilerledi, Bernon Mitchell'i sarstı. Genç matematikçi gözlerini açtı.
—Haydutlar! Alçaklar!..

Tek söylediği söz bu tür şeylerdi.

— Mitchell, bana küfretmeniz hiçbir işe yaramaz. Size sorumu son bir kez daha tekrarlıyorum: Benimle ABD'ye dönmeyi kabul ediyor musunuz? NSA'daki görevinizden ayrıhr, karınızdan boşanabilirsiniz, beni ilgilendirmez. Kararınızı verin. Karınızın ağır yaralı olduğunu biliyor musunuz?

— Bana ne ondan, dedi Bernon. Yatmaktan başka bir şey düşünmeyen hoppanın teki o. ABD'ye dönmeyeceğim. Benden nefret ediyorsunuz. Hepiniz. Çözün beni...

— Hayır.

Bir gün önce Chris'in kolunu kanatıncaya kadar ısırılmıştı. Vahşi bir hayvan gibiydi. Malko zaman zaman genç adamın deli olup olmadığını düşünüyordu.

Bir an önce bir karara varması gerekiyordu. Sorumluluğu çok ağırdı. Bert Minsky onları bulmak için adayı karış karış arayacaktı. Aslında, Bernon'u uyuşturup buradan kaçabilirlerdi. Ama zora başvurmak istemiyordu. Bernon ya isteyerek gelecek, ya da ortadan kaldırılacaktı.

Ortadan kaldırma işi de Bahamalar da Washington'dakinden kolay olurdu!

William Clarkiki saat önce genç adamı ölüme mahkum etmişti. Cellat da-Malko olacaktı. Gerçi bu işi şahsen yapmayacaktı, ama Chris'e emir vermesi gereken kendisiydi.

Sonra, William Clark'ın emrine uyarak limandaki tekneye saldıracaklardı. Bu iş çok daha zordu. Sarkov her türlü emniyet tedbirim almış olmalıydı. Profesyonellerin çatışması çok kan demekti.

Malko Mitchell'i bu şekilde öldürmek istemiyordu. Ama elinden kaçırmaya da niyetli değildi.

Sabahtan beri bu soruna bir çare bulmaya çalışıyordu.

Mitchell'in kinden kasılmış suratına baktı.

Zavallı aptal!..

— Mitchell, eğer...

— Hayır.

Bernon ters tarafa dönerek arkasını Malko^t ya çevirdi. Malko tek kelime etmeden terasa çıktı. Elinden geleni yapmıştı.

Bakışlarını ufka çevirdiğinde, Chris'in görmüş olduğu aynı siyah kuşağı farkettil. Nassau'da herkes bundan söz ediyordu. Tayfun geliyordu.

Tayfun aklına bir fikir getirdi.

Zor, ama gerçekleşmesi mümkün bir fikirdi bu.

— Birazdan gelirim, dedi Chris'e.

Arabasına atladı ve hemen hareket etti.

**

Lester Young Malko'nun elini hararetle sıktı.

— Yeni bir haber yok, dedi Malko'ya. Tekne olduğu yerde duruyor. Zaten tayfun yaklaştığı için bir yere de gidemez.

Lester Young, Malko ile Harvey'in Bernon'u kaçırdığını bilmiyordu.

— Tayfun ne taraftan geliyor?

— Her zamanki gibi tam güneyden. Buraya ulaştığında Küba ile Florida'nın güneyini duman etmiş olacaktır. Uç yılda bir olur bu. Her yanı yerle bir eder.

— Böyle bir tayfunda denize açılmak mümkün müdür?

Zenci Malko'ya şaşkın şaşkın baktı.

— Çıldırınız mı siz bayım? Koskoca gemiler bile batar bu tayfunda. Geçen sefer orta büyüklükte bir tekne sahilin bir kilometre içerlerinde bulundu...Denizde hiçbir şey daya namaz buna...

— Tayfun ne zaman burada olur?

Adam gözlerini göğe çevirdi.

— En geç yarın. Bir gün sürer. Yıkılanı yerine koymak ise üç ayımızı alır.

Malko yeterince şey öğrenmişti. Adama teşekkür ederek arabasına atladı. Hedef EmeraldBeachidi.

*

** İrina saçlarına bir bant takmıştı. Kırmızı gömleği ve kısa eteğiyle genç kız gibiydi.

Jack Harvey Malko ile genç kadını başbaşa bırakarak yan odaya geçti.

— Yakında özgürlüğünüze kavuşacaksınız, dedi Malko.

İrina sevinçle gülümsedi.

— Sahi mi?

Malko Lucayan Oteli'ndeki olayı çoktan unutmuştu, irina şu an gözüne çok güzel ve çekici görünüyordu.

— Evet. Ama size biraz ihtiyacım var. Çok zor ve tehlikeli bir işe gireceğim. Yardımanız olmadıkça bunu başarmam imkân siz.

Malko ona planını anlattı. Genç kadın tek kelime etmeden dinledi. Sonunda, bir sigara yakarak Malko'yabaktı.

— Bu anlaşmalarımızda yoktu.

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti:

— Ama kabul ediyorum. Çünkü bana güvendiniz. Dilerim başarısınız. Bu her ikimiz için de iyi olacak... Ne zaman istiyorsunuz?

— Haber vereceğim. Yarın olabilir. Bu arada siz de dinlenin.

Malko çıkmak üzere kalktığı anda, İrina kolunu tuttu.

— Malko...

— Evet?

— Belki tuhaf, ama bu işi yarın gerçekleştirecekseniz bu geceyi sizinle geçirmek isterdim.

Malko her türlü tehlikeyi göze alarak:

— Peki, dedi. İşlerimi bitirince sizi burada bulurum.

*

**

Rüzgar on dakikadan beri gitgide sertleşerek esmeye başlamıştı. İri gri dalgaların dövdüğü Emerald Beach kumsalı bomboştı.

Malko Nassau'ya doğru ilerledi. Adaya sinir bozucu ve ürkütücü bir atmosfer hakimdi. Tayfun, ölümün beklendiği gibi korku ve sinir içinde bekleniyordu. Kentin gecekondular mahallesindeki yoksullar kıymetli eşyalarını toprak altına gömüyor, elektrikli havanın yarattığı gerilimden etkilenen gençler bambu kulübelerde delice seviyorlardı.

Küçük kasaba bir ölüm sessizliği içindeydi. Kötü havadan korkan turistlerin hepsi kaçmışlardı.

Malko konsolosluğa girer girmez, Washington ile irtibat kurdu. William Clark SAS'ın planını dikkatle dinledikten sonra hoşnut olmuş

bir sesle:

—Eğer bunu başarırırsanız bizi çok büyük bir beladan kurtarmış olacaksınız, dedi. Sizi destekleyeceğim. Emri benden almış olun.

—Teşekkür ederim.

—İyi şanslar.

Zarlar atılmıştı.

Yirmi dört saat sonra, Bernon Mitchell dosyası kapanmış olacaktı.

Hem de ebediyete kadar.

Muriel'in nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu Malko. Genç kadını hastanede ziyaret etmeye de cesareti yoktu. Hele hâlâ sevdiği adamı öldürmek için hazırlıklar yaptığı şu sırada...

Duvardaki takvime baktı: 13 Temmuz.

Bahama'ya geleli on gün olmuştu. On uzun gün...

*

**

—Sersem!

—Bağışlayın, Bay Minsky.

—Senin canına okuyacağım, pis serseri!

Belden yukarı çıplak olan Steve tir tir titriyordu.

O güzel yüzü tanınmayacak haldeydi. Bert Minsky eline ne geçerse Bahamalı'nın üstüne fırlatıyor, tekmeliyordu. Kristal küllükle burnunu kırmıştı.

Bahamalı devamlı yalvarıyordu, ama Minsky'nin öfkesi dineceğe benzemiyordu. Steve bir ara bayılmış, Minsky de onu ayıltmak için purosunu göğsünde söndürmüştü.

Bahamalıyı kollarından tutan iki yerli en az kurbanları kadar bembeyazdı. "Baba"yı bu

durumda hiç görmemişlerdi.

Minsky Steve'in çevresinde dönerek onu mümkün olduğu kadar geç nasıl öldürebileceğini düşünüyordu.

—Bay Minsky, diye mırıldandı Steve, beni öldürmeyin.

Amerikalı cevap vermedi. Masanın üzerindeki ağır küllüğü aldı ve olanca gücüyle Bahamalı'nın ağzına indirdi. Genç adamın ön dişlerinin hepsi kırıldı. Steve kanlı diş kırıklarını halının üstüne tükürdü.

—Namussuz herif!

Öfkeden kalp krizi geçirecek gibiydi.

—Bırakın şunu.

Steve boş çuval gibi yere düştü. Minsky en hassas noktaları arayarak Steve'i tekmelemeye başladı. Bahamalı kımıldamıyordu artık.

Bert Minsky vurmayı kesti.

Bu namussuz uzun zamandır hayalini kurduğu bir milyon dolarının canına okumuştı.

Ne yapacağını düşünürken birden aklına bir fikir geldi. İntikamını böylece almış olacaktı.

—Bunu dışarı çıkarın, dedi adamlarına. Büyük ağaçlardan birinin gövdesine bağlayın. Kurtulacak olursa, sizin canınıza okurum.

İki zenci Steve'i yakaladılar ve dışarıya sürüklediler.

Tayfun bu namussuzun canına okuyacaktı.

Bert Minsky büyük kara bulutlara bakarak haç çıkardı ve bara gidip kendine büyük bir bardak viski doldurdu.

XVIII. BOLUM

Rüzgâr hayli şiddetlenmişti. Rıhtımda duran birkaç zenci tasalı bir ifadeyle gökyüzüne bakıyorlardı.

Dalgalar bayağı büyümüştü.

Erna adlı tekne her dalgayı yediğinde gıcırdayarak sallanıyordu. Jesus-Maria halatları kontrol etti. Çok tasalıydı. Erna iyi durumda değildi. Hemen hareket edip adanın öbür yanına, Coral Harbour'a gitmesi gerekiyordu, ama Rus bunu kabul etmiyordu.

Bir haftadan beri İrina'dan ses seda çıkmamıştı.

Aldığı emre göre de Rusun buradan ayrılması söz konusu olamazdı. Ne yapıp yapıp İrina'nın dönüşünü bekleyecekti. İrina Litton Kay'den onu arayamazdı. Bunu biliyordu Vassili. Neyseki, sabırlı bir yaratılışa sahipti. Uzmanlık alanında bazen haftalarca beklemek gerekirdi. Beklenir ve fırsat yakalandığı anda darbe indirilerek kaçılırdı.

Yalnız, mürettebata güveni yoktu. Adamlar bekledikçe sinirleniyorlardı. Katlanacaklardı. Şu an hepsi onun emri altındaydı. Önemli olan Bernon Mitchell'i buradan götürmekti.

Birden sıçradı.

Dışarda biri bağıırıyordu.

— Vassili!

Bu tedbirsizliğe öfkelenerek kalktı, merdi-

venleri tırmanarak güverteye çıktı.

İrina rıhtımdaydı.

Jesus-Maria iskeleyi atmaya fırsat bulamadan, Vassili karaya inmişti bile.

Koşarak genç kadının yanına gitti.

— Neler oluyor böyle? Buraya gelmen büyük tedbirsizlik. Niye her zamanki yolu denemedin?

Rüzgârdan şaşkına dönmüş olan genç kadın başını salladı.

— Vaktim yoktu. Çabuk, benimle gelin. Bernon'u hemen almalıyız.

Vassili kuşkulu kuşkulu ona baktı.

— Nerede kaldınız böyle? Meraklandım.

İrina ayağını yere vurarak sabırsızlığını gösterdi.

— Bırakın bunları şimdi. Sonra anlatırım. Mitchell'i ele geçirmeliyiz. Amerikalılar onu Litton Kay'den kaçırdı. Şu an Cennet Bahçesi denen yerde bulunuyor.

— Amerikalılar mı?

— Evet. Anlatması uzun sürer şimdi. Bernon Mitchell homoseksüelmiş. Onu Litton Kay'den çıkaran genç CIA'yı atlatarak durumu bana haber verdi. Amerikalılar oraya varmadan gitmeliyiz.

— Peki, o genç onu neden buraya getirmediy?

— Burası uzak. Bernon'un şu an bulunduğu yer, Litton Kay'e çok yakın. Mitchell baygın durumda. Onu oradan çıkaran Steve ise geri dönmek zorunda. Baygın bir adamı buraya taşıyacak halim yoktu. Steve onu yatağa bağladı. Kelepçeyi kesmek için yanınıza bir demir testeresi alın.

Soluyarak sustu.

Vassili ona bakıyordu. Genç kadının

kendisine bir tuzak kurmadığından emindi, ama bu meslekte hiç kimseye ve hiçbir şeye güven olmazdı.

Ama, İrina güvenilir bir ajandı.

—Çabuk dedi, İrina. Aksi halde Amerika lılar bizi atlatır. Hapı yutarız.

Bu son cümle Vassili'yi harekete geçirdi. Başarısızlığa ugramaktansa, tehlikeyi göze almak yerinde olurdu.

Bir haftadır her şey hazırды. Teknenin güvertesine çıkarak kaptana bağırды. Jesus-Maria bir çuvala koştu.

— Gel, ilerde arabamız var, dedi Vassili İrina'ya..

Bu, Jesus-Maria'nın adalı Kübalılardan edindiği eski bir Desoto idi.

Otuz saniye sonra son hızla Litton Kay yönünde ilerliyorlardı.

İrina yolda Bernon'un homoseksüel olduğunu nasıl keşfettiğini anlattı.

Bu durumda onu baştan çıkarıp Litton Kay'den uzaklaştırması da söz konusu olmamıştı.

—Kim bu Steve? diye sordu Vassili.

—Bernon MitchelPin sevgilisi.

Rus öğrenerek dudak büktü. Ama, bu onu ilgilendirmezdi.

—Neyseki hâlâ şans bizden yana, dedi İrina. Böylece bir milyon dolar vermekten de kurtulacağız.

Yolda hiç kimseye rastlamadılar. Her taraf ıssızdı. Sonunda sahildeki bungalovlar göründü.

—İşte orası! diye işaret etti İrina.

Bungalovlaryolun alt kısmındaydı. Biri hariç

hepsi kapalı görünüyordu. Görünürde araba yoktu. Vassili bir an tereddüt etti, arkasına baktı ve İrina'ya ani bir soru sordu:

—Buraya nasıl geldin sen?

Genç kadın hemen cevabı yapıştırdı:

—Litton Kay'den taksiyle.

Cevap Vassili'yi tatmin etmişti.

Desoto yavaşça yoldan aşağı indi ve bungalovun önünde durdu.

İrina arabadan çıktı ve bungalova yürüdü. Peşinde Vassili ve Jesus-Maria olduğu halde içeri girdi. Kaptan silahını çekmişti.

Bernon Mitchell gözleri kapalı, yatakta yatıyordu. Üzerinde elbiseleri vardı. Vassili yaklaştı ve genç adamın bir göz kapağını kaldırdı. Mitchell uyuşturulmuştu.

Bileklerine takılı kelepçeler karyola demirine bağlanmıştı.

Vassili'nin yüzünde soluk bir gülümseme belirdi.

—Bravo İrina!

Jesus-Maria karyola demirini kesmeye koyulmuştu bile.

Bu çalışma iki dakika sürdü. Vassili bungalovu gözden geçirdi. Her yan boştu.

— Bu mevsimde burası boş olurmuş, dedi İrina. Steve söylemişti.

iki dakika sonra, Kübalı kaptan Bernon

Desoto'ya ulaştıklarında ilerde tam hizaları*, da koskoca bir Cağıllac durdu. Kübalı Bernon'un baygın vücudunu Desoto'ya atmıştı. Silahını çekerek kendini yere attı.

Cadillac'ın penceresinde Bert Minsky'nin yüzü, ardından da tabancasının namlusu göründü.

Öfke, BertMinsky'ye hayatının en büyük ilk iki hatasını işletmişti. Birincisi buraya tek başına gelmişti, ikincisi Bernon MitchelPin burada bulunduğunu bildiren kişinin kim olduğunu araştırmamıştı.

Ününe güvenmesi büyük hataydı.

Bert arabadan çıktığı an, Vassili tetiğe bastı. Gangster sert bir şekilde savruldu ve elini boynuna götürdü. Diğer kurşunlar göğsüne ve karnına girerek ciğerlerini parçaladı.

Minsky sendeledi ve devrilirken tabancasını ateşledi.

Çıkan kurşun bir hindistancevizi ağacının gövdesine saplandı.

—Çabuk!

Kübalı direksiyona geçmişti bile. Arabayı hemen hareket ettirdi ve heyecandan Cadillac'a bindirdi. Geri manevra yaparak arabayı çevirdi. Vassili kendini yana attığında çevreye bakarak İrina'yı aradı. Genç kadın bungalovun kapısında yüzükoyun yatıyordu. Uzun saçları yere saçılmıştı.

Vassili bir an tereddüt etti, ama Kübalı tam gaz yola çıkmıştı bile. Aslında İrina'nın öldürülmüş olması umrunda bile değildi. Raporunda genç kadının Bert tarafından vurulduğunu yazıp olayı kapatırdı.

Kübalıya dönerek:

— Biraz yavaş sür, dedi. Bizi trafik kazasında mı öldürmeye niyetlisin?

Vassili kendini son derece mutlu hissediyordu. Görevin bundan sonrası çocuk oyuncağı-

dı.

**

İrina Desoto'nun motor gürültüsü kaybolduğunda yattığı yerden doğruldu. Aynı anda, bir ağacın arkasından Chris çıktı. Elinde bir M. 16 tüfek vardı. İlerdeki bir bungalovun damından aşağı Harvey atladı. Görevleri İrina'yı korumaktı. Bernon Mitchell'in çıkarıldığı bungalovun arkasından da elinde yassı tabancasıyla Malko belirdi. Dördü Bert Minsky'nin çevresinde bir çember oluşturdular. Amerikalı ölmek üzereydi. Konuşacak gibi ağzını açtı, sonra başı hareketsiz yana düştü. Ölmüştü. Malko genç kadına döndü. —Artık, serbestsiniz İrina! Size iyi şanslar

dilerim!

Genç kadın hiçbir şey demeden Malko'nun elini sıktı ve bungalova girdi.

— Gidelim, dedi Malko.

Koşarak yolun öbür tarafına ilerlediler. Triumph'u oraya saklamışlardı. Arabaya atlayarak Nassau'nun yolunu tuttular. Malko biraz endişeliydi. Saatine baktı: Dokuzu çeyrek geçiyordu. Olayı Washington'un belirttiği saatte bitirmişlerdi. Her şey dakikası dakikasına planlanmıştı.

Malko Bert Minsky'nin ölümüne sevinmişti. Bir ara Lester Young'ın telefonuna güvenmeyip buralara kadar gelmeyeceğinden korkmuştu, ama ney seki her şey yolunda gitmişti, irina'nın niçin bungalovda kaldığını merak ediyordu. Genç kadın gelecek için yaptığı planlardan hiç söz etmemişti

**

Kübalı kaptan Bernon Mitchell'in baygın bedenini omzunda taşıyarak Erna'nın güvertesine çıktı. Bu arada Vassili, Desoto'nun içine bakarak bir şey unutup unutmadıklarını kontrol ediyordu.

Güverteye çıktığında, Kübalının güleç yüzüyle karşılaştı.

—Tamam. Onu ineklerin arasına koydum.

Erna Bahama adalarından Küba'ya et taşırdı. Küba'da et altın fiyatındaydı. Bu nakliyat operasyonun bütçesini karşılayacaktı.

—Güzel, dedi Vassili. Ne zaman hareket ediyoruz?

Jesus-Maria, Rusa şaşkın şaşkın baktı.

—Nereye hareket ediyoruz?

Bu kez Rus şaşırıldı.

—Nereye olacak? Küba'ya. Haydi, hemen yola koyul. Burada Amerikalı ajanların canımıza okumasını mı bekleyeceğiz? Fazla kalırsak ya onlar gelir, ya da Bert Minsky'nin adamları.

Kübalı kaptan eliyle alnına vurdu.

—Ama Senyor Vassili, bu imkânsız bir şey. Tayfun geliyor. Denize açılmayız.

Vassili kaşlarını çatı. Küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışır bir tonda konuştu.

—Bu tekne iyi bir tekne, öyle değil mi? Bunu söyleyen sensin. Elimizde telsiz de var, bu da doğru mu? Bu şartlar altında tayfunu atlatırız. Haydi, yola koyul.

Kübalı çıldırarak gibiydi.

—Çıldırmışsınız siz. Telsizi alın da çevreyi dinleyin. Tayfunun ne demek olduğunu

anlarsınız.

Rus gözlerini Kübalının gözlerine dikti.

—Jesus-Maria, on dakika içinde kalkmanı istiyorumHikâye dinleyecek vaktim yok. Bu bir emirdir.

Kübalı isyan etti.

—Hayır, hayır ve hayır!.. Gebermeye niyetim yok benim. Kurtulma şansımız milyon da bir bile değil. Tayfun şu an tam yolumuzun üstünde.

—Hareket ediyoruz, diye tekrarladı Vassili. Hem de derhal.

Kübalı birden merdivene atılarak güverteye çıkmak istedi. Ama Vassili tam zamanında harekete geçerek kaptanın ayak bileğini yakaladı. Bir süre öyle kaldılar.

—Jesus-Maria, sağ tarafına bak!

Rıhtımdan bir araba geçiyordu, içinde üç kişi vardı: Malko ve arkadaşları.

—Amerikalılar!

Kübalı hemen geri çekildi. Rusla göz göze geldiler.

—Hayır. Tayfunla karşılaşmaktansa, Amerikalılarla çarpışmayı tercih ederim.

Vassili Tokarev'iniçikararak namluyu Kübalının midesine gömdü.

—On saniye içinde hareket etmezsen, seni gebertirim ve Erna'nın yönetimini üzerime alırım.

—Siz delisiniz. Zırdeli. Hepimiz gebereceğiz. Canın cehennemle! Tanrı belanı versin!

Vassili iyi bir komünistin Tanrı kelimesini ağzına almaması gerektiğini söyleyecekti, ama bunun zamanı ve yeri değildi!

XIX. BOLUM

Vassili, Bernon MitchelPin kapatıldığı kamaranın kapısını açıp içeri girdiğinde, Amerikalı gözlerini açtı.

—Kimsiniz siz? diye sordu. Neredeyim?

Vassili gülümsedi.

—Ben bir dostum. Küba yolundayız. Birkaç saat sonra orada olacağız.

—Küba yolunda mıyız?

Bernon ayağa kalkmak istedi, ama beceremedi. Hemen yatağa oturdu.

—Beni niye Küba'ya götürüyorsunuz?

Vassili şaşırır gibi oldu.

—Küba'ya gitmek istemiyor muydunuz? Oraya gidiyoruz işte. Her şey Irina'nın sayesinde oldu.

—Irina mı?

Bir an düşündü, sonra Vassili'ye bakarak:

—Siz Amerikalı değil misiniz?

Vassili başını salladı.

—Hayır. Amerikalılar sizi bu sabah Cennet Bahçesi'nden teslim alacaklardı, ama Irina sayesinde biz onlardan erken davrandık.

—Erken davrandınız ha?..

Bernon şeytanı hatırlatan bir kahkaha attı. Sonra Rusa döndü.

—Sersem! Irina sekiz gündür Amerikalılar hesabına çalışıyor. Benim Cennet Bahçesi'ne getirildiğimden beri onların isteklerini harfiyen

yaptı. Sizi iyi atlatmışlar. Nerede o orospu?

—Öldü, dedi Vassili.

Sonra bir koltuğa çökerek düşünmeye başladı. Demek Amerikalılar Bernon MitchelPi ona bile teslim etmişler ve Bahama'dan ayrılmalarına göz yummuşlardı. Bu ancak bir tuzak olabilirdi. Amerikalıyı omuzlarından tutarak sarstı.

—Sizi almaya geleceğimi biliyor muydunuz?

Mitchell başını salladı.

—Bilmiyordum. Düne kadar CIA ajanlarının himayesinde ve kontrolundaydım. Bu sabah erken saatlerde bana iğne yaptılar ve uyuttular. Beni zorla ABD'ye götüreceklerini sanıyordum...

Vassili cevap vermedi. Bu bir tuzak olmalıydı, ama nasıl bir tuzak?

Koşarak kaptanın yanına çıktı. Jesus-Maria'nın yüzü bembeyazdı.

Rusun kolunu tutarak sıktı.

—Şuraya bakın.

Vassili camdan dışarı baktı. Önlerinde hava açıktı. Deniz son derece sakin görünüyordu.

—Görüyor musunuz, Senyor Vassili? dedi kaptan.

—Evet. Fırtına sona ermiş.

Jessus-Maria'nın kahkahası şeytanı bile dondurabilirdi.

Ağlamaklı bir sesle Rusa döndü.

—Senyor Vassili, hepimiz öleceğiz. Hepimiz. /

—Ne ölmesi?

—Tayfun üzerimize geliyor. Telsiz devamlı bunu söylüyor. Tayfunun yolu üzerindeyiz...

Rus şaşkın şaşkın kaptana baktı. Kübalı

devam etti:

—Rüzgâr. Rüzgâr durdu.

Gerçekten de çevrede en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Rus gülümsedi.

—İyi ya!

—İyi mi? Tayfundan önce hep böyle olur. Birazdan burası cehenneme dönecek.

Vassili Amerikalıların kendini niçin yola çıkardıklarını anlıyordu yavaş yavaş.

—Çabuk geri dön! emrini verdi Jesus-Mari a'ya.

Kübalı yine güldü.

—Bir işe yaramaz, Senyor Vassili. Hızımız saatte sekiz mil. Tayfunun hızı ise, şu an doksan mil...

Vassili bir ufka, bir kaptana bakıyordu ve hiçbir şey anlamıyordu.

—Peki, ne yapmamız gerek?

— Oturup dua etmek, Senyor Vassili. Karaibler'de tayfundan kurtulan kimse olma mııştır...

XX. BOLUM

İrina sakın olmaya çalışarak numarayı çevirdi. Geleceği şu beş dakika içinde belli olacaktı.

Karşı tarafın telefonu çaldı ve bir ses "alo" dedi.

—Bay Aron'un bungalovu mu?

—Evet. Kim arıyor?

—Bayan Malsen.

İrina soluğunu tuttu. Belki de Ed onu çoktan unutmuştu.

Birtakım cızırtılar **duyuldu, ardından Ed'in kalın sesi geldi.

—İrina, nerelere kayıp oldun böyle? Seni her yerde arattım. Kimse izine rastlamamış. Seni bulması için özelbir dedektif bile tuttum.

—Sahi mi? dedi İrina elinde olmadan.

—Emin ol. Senden vazgeçemem ben. Şimdi nerdesin? Niye buraya gelmiyor sun?

—Fazla uzakta değilim, dedi İrina.

— Peki, ne bekliyorsun hâlâ? Bu akşam dönüşün onuruna büyük bir eğlence tertipleyeceğim.

İrina sigarasından derin bir nefes çekti.

— Ed, sana bir soru sormak istiyorum. Bir ölüm kalım sorusu...

Amerikalının sesi hemen ciddileşti.

—Hey... Yolunda gitmeyen bir şey mi var?
—Hayır, dedi İrina sakın bir sesle. Şimdilik her şey yolunda.

—Öyleyse?

—Sekiz gün önce bana bir teklifte bulunmştun. Hatırlıyor musun?

—Elbette hatırlıyorum. Sen de beni atlatmştın.

—Seni atlatmadım, Ed. O an bir cevap veremezdim, ama şimdi verebilirim.

Karşı tarafta bir sesizlik oldu. Sonra:

—Yani, benimle evlenmeyi kabul ediyor musun? diye sordu Ed.

—Evet.

—Niye bunu telefonda söylüyorsun? Hemen buraya gel.Nişanımızı kutlayalım.

İrina'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

**

Malko ile Chris'i taşıyan Piper Comanche saat tam bir buçukta küçük Swan Adası'na kondu.

William Clark pas tutmuş bir jeepte onları bekliyordu.

Malko'nunelini sıkarak:

—Her şey yolunda gitti mi? diye sordu.

Adada sert bir rüzgâr vardı. Malko çevresine bakındı. Burası, Küba'nın kuzeyinde bulunan ve CIA'nın merkez olarak kullandığı bir yerdi.

Adada bir avuç teknisyenden başka kimse yoktu. Resmi olarak adada hava trafiğini kontrol eden bir radar bulunuyordu.

Uç adam, damı antenlerle dolu bir binaya girdiler.

İçerde sivil giyimli bir düzine teknisyen çalışıyordu. Duvarlardan birinde Karaibler'in

dev bir haritası vardı.

Burası, CIA'nın gizli meteoroloji bürosuydu. Mitchell ile Vassili'nin ortadan kaldırılması bu odada hesaplanmıştı.Teknenin nereye kadar gideceği, tayfunla nerede karşılaşacağı ve harekâtın ne zaman başlaması gerektiği hep bu teknisyenlerin işiydi.

Adamlardan biri duvardaki haritayı işaret ederek:

— "Flora" tayfunu önceden belirlediğimiz yolu izliyor, dedi William Clark'a. Yalnız, tahminimizden daha süratli. Yönü belli. Bu akşam saat yedi buçuğa doğru Nassau'ya ulaşmış olacak.

— Tekne nerede?

— Şurada.

Radarda kırmızı bir noktayı işaret etti. Malko büyülenmiş gibi yaklaştı. Uyguladığı planın sonucunu bu küçük ekranda görecekti.

Küçük kırmızı nokta kımıldamaz gibi duruyordu, ama daha aşağıda büyük ve soluk başka bir leke vardı. Bu leke gözle görülür biçimde kuzeye doğru tırmanıyordu.

"Flora"!

— Hesaplarda bir hata yok herhalde? dedi William Clark.

Teknisyen başını salladı.

— İmkânsız efendim. Tekneyi Nassau'dan hareketinden beri izliyoruz. Zaten şu an o bölgede başka tekne yok. Birazdan tayfunun içine girecek.

— Kurtulma şansı nedir?

— Sıfır, efendim. Queen Mary Transatlantiği olsa, bundan kurtulamaz.

— Kurtulan insan olabilir mi?

- İmkânsız. O suda kimse canlı kalamaz. Tabii, köpekbalıklarnı hesaba katmıyorum bile.

—Tayfun bölgesinden kaçamazlar mı?

—Artık çok geç. William

Malko'ya döndü.

— Gelin, biz Miami'ye gidelim. "Flora" geliyor. Bravo, iyi iş başardınız.

Piper Comanche'a bindiler ve havalandılar.

Malko pencereden aşağıya baktı. Deniz sakinleşmişti.

*

**

Malko gözlüğüyle oynuyordu. Gözlerini. Muriel'in ellerinden ayıramıyordu. Genç kadının yüzü soluktu. Tayfun uzaklaşmış, yakıcı güneş yine kendini hissettirmeye başlamıştı.

Adanın her yanı yıkıntılarla doluydu. Malko, Muriel için geri dönmüştü.

—Bernon'dan bir haber var mı? diye sordu genç kadın.

Malko gözlerinin içine bakarak:

—Evet, dedi. Ama haberler kötü... Bernon sonunda Küba'ya kaçmayı denedi. Fakat bulunduğu tekne tayfunda kayboldu...

Genç kadın boş bakışlarla Malko'ya bakıyordu.

—Kurtulma şansları yoktur, değil mi?

Malko başını salladı.

—Yoktur.

Kadın derin bir soluk aldı.

— Çok tuhaf. Her şeye rağmen, onu hâlâ seviyorum...

Malko elini tuttu ve parmaklarının ucunu öptü.

—Henüz çok gençsiniz Muriel. Hayatınızı yeni baştan kurabilirsiniz. Ayağa kalktığınızda, sizi Bahama adalarında gezdireceğim. Hayatın tadını çıkaracaksınız.

Genç kadın gülümsedi.

—Gözleriniz çok güzel. Şu an yeşile döner gibi. Bu ne demek oluyor?

Malko cevap vermedi. Doktorun sözlerini hatırladı. Genç kadına birkaç saat sonra öleceğini nasıl söyleyebilirdi?..